சங்க கால அரசர் வரிசை

அகுதை முதலிய ௩௪ பேர்கள்

புலவர். கா. கோவிந்தன்

க வெளியீடு: எருஅ

சங்ககால அரசர் வரிசை - ரு

அகுதை முதலிய சசபேர்கள்

ஆசிரியர்:

புலவர் கா கோவிந்தன் எம் ஏ

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்.,

திருநெல்வேலி-6. சென்னை-1

1963

Ed 1 Dec 1954

Reprint: Dce 1963

V2II,6:67
K3

AKUTHAI MUTHALIYA 44 PERKAL
(Sangakala Arasar Varisai-5)

Paari Achakam, Madras-1.

பதிப்புரை

நம் தமிழகத்துக்குச் சங்ககாலமே பொற்காலம் என்ப. அக்காலத்து வாழ்வாங்கு வாழ்ந்த முடியுடை மன்னரும், குறுநில மன்னரும், வள்ளல்களும் பலராவர்.

அவருள், புலவர் நாவிற் பொருந்தப் பாடல்சால் சிறப்புடை மன்னர்கள் 'அகுதை' என்பான் முதலாகத் 'திதியன்' ஈறாக நாற்பத்துநால்வராவர்.

இதனைப் புலத்துறை முற்றிய புலவர் திரு. கா. கோவிந்தன் அவர்கள் தம் ஆய்புலத் துணைகொண்டு ஆக்கி உதவியுள்ளார்கள்.

இவ் வரலாறு கிளத்தும் நூலைச் சங்ககால அரசர் வரிசையில் ஐந்தாவதாக நன்முறையில் பதித்து வெளியிட்டுள்ளோம். இதனையும் இதனையடுத்துவரும் ஏனைய இவ் வரலாறு குறித்த நூல்களையும் செந்தமிழ்நாட்டுத் திருமக்கள் வாங்கிக் கற்றுத் தெளிந்து கலைக்குரிசில்களாக விளங்கி மேம்படுவர்களென நம்புகின்றோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

அகுதை

தோற்றுவாய்

ஒரு நாட்டின் நல்வாழ்விற்கு நற்றுணை புரிவனவற்றுள், அந்நாடு, பண்டு பெற்றிருந்த பழைய வரலாறும் ஒன்றாம். தம் நாட்டின் உயர்விற்கு ஊக்கம் காட்டி உழைக்க முன்வருவோர் ஒவ்வொருவரும், தம் நாட்டின் பழைய வரலாறுகளை விளங்க உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். எண்ணற்ற இலக்கியச் செல்வங்களைப் பெற்றிருக்கும் நம் பைந்தமிழ் வரலாறு உரைக்கும் நூல்கள் எனத் தனியாக எடுத்துக்காட்டவல்ல நூல்களைப் பெற்றிருக்கவில்லை. வரலாறு எழுதும் வழக்கமும் பண்டிருந்ததில்லை. பண்டைத் தமிழகத்தின் வரலாறு உணர விரும்புவார்க்கு, அக்காலப் புலவர்கள், தாம் பாடிய பாக்களுக்கு இடையிடையே குறித்துச் சென்ற சிறுசிறு குறிப்புக்களே, உறுதுணை புரிய வல்லவாம்.

தமிழ்நூல்களை, அகத்துறை தழுவிய நூல்கள், புறத்துறை தழுவிய நூல்கள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம். இவற்றுள் புறத்துறை நூல்களாய, புறநானூறு, பதிற்றுப் பத்து, பத்துப் பாட்டுள் சில; ஆகிய இவைகளை, ஓரளவு வரலாற்று நூல்கள் எனல் பொருந்தும். அகத்துறைப் பாடல்கள், மக்கள் தம் வாழ்க்கையின் வனப்பினைப் பொதுநிலையில் உணர்த்த வந்தனவே எனினும், அவற்றுள்ளும் சில பாக்கள், வரலாற்றுப் பெருமையுடையவாகும்.

அவ்வாறுள்ள பழந்தமிழ் இலக்கியங்களைக் கண்டு அன்று நாடாண்டிருந்த அரசர்கள் வரலாற்றினை உரைக்

கத் தொடங்கி, இதுகாறும், சேரர், சோழர், பாண்டியர், வள்ளல்கள் என்ற பெயருடைய நூல்கள் நான்கினுள் எண்மர் வரலாறு உரைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவ்வரிசையுள், ஐந்தாவதாய இந் நூலில், அகுதை முதல் திதியன் ஈறாக, நாற்பத்து நால்வர் வரலாறு ஓரளவு வரையப் பெற்றுளது.

ஈண்டுக் கூறப்பெறும் நாற்பத்து நால்வரும் அரசர்களாகார். நாடாள் அரசர் சிலர்; ஊராள் தலைவர் சிலர்; வீரர் சிலர்; வள்ளியோர் சிலர்; இவர் அனைவரும் ஓரினத்தாரும் அல்லர்; இவருள், சேரரும் உள்ளனர்; சோழரும் உள்ளனர்; பாண்டியருள்ளும் சிலர் உள்ளனர்; வேளிர் சிலர்; கோசர் சிலர். இவர்கள் அனைவருமே, புலவர்களால் கண்டு பாராட்டப் பெற்றவர்கள் எனக் கூறிவிடல் இயலாது. அவருட் சிலரை, அவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார்கள். சிலரைப் பற்றித் தாம் அறிந்தவற்றை, ஏற்ற இடம் நோக்கி, எடுத்துக் கூறியதனால், அறியப் பெற்றார் சிலர். இவர்கள் எல்லோரும் தமிழ் நாட்டிலேயே பிறந்தவருமாகார். பிற நாட்டிற் பிறந்து, தமிழ்நாடு போந்து வாழ்ந்தாரும் உள்ளனர்; ஆனால் அவர்கள் அனைவருமே, தமிழ் மொழியைத் தம் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்; தமிழ் வளர்ச்சியில் கருத்துடையவர் என்பதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை. அன்னார் வரலாற்றினை உரைக்கும் இச் சிறு நூலை எடுத்துப் படித்துப் பயனுறுவோமாக.

க. அகுதை

அகுதை, கூடல் நகரில் வாழ்ந்தவன்; ஊக்கமும், முயற்சியும் ஒருங்கே உடையவன்; பகைவரைப் பலகாலும் வென்று வென்று வீறுகொண்ட வேற்படை உடையவன்; அறவழி நின்று அரும் போர் ஆற்றி அமர் வெல்லும் அரிய படைத்துணை யுடையவன்; அகுதை மேற்கொண்ட போர் ஒன்றில், பகைவர் ஏவிய திகிரிப் படையொன்று இவன் மார்பில் தைத்துப் பெரும் புண் உண்டாக்கிற்று என்ற ஒரு செய்தி நாட்காலையில் ஊரெல்லாம் பரவியிருந்தது; ஆனால் போரெல்லாம் முடிந்த வழி, அச்செய்தி பொய்ச் செய்தியாம் என்பது புலனாயிற்று; அகுதை, தன்னைப் பாடிவரும் பொருநர், கூத்தர் முதலாம் பரிசிலர்க்குப் போரின்கண் தான் கைப்பற்றிய பிடியும், களிறும், பெரும் பொருளும் வழங்கி வள்ளியோனாய் வாழ்ந்திருந்தான்; அவன்பால் பரிசில் வேண்டி வந்து, அவனைப் போற்றிப் புகழும் பொருநர், பறையொலியால் பாடுற்றது அவன் நாளவை. ஒருகால், பாழிநகரில், அப்பாழிக் குரியோனாய நன்னன் என்பானின் ஆருயிர் நண்பனாய ஆய் எயினன், அந்நன்னனைக் காத்தற் பொருட்டு, அவன் பகைவன் மிஞிலியொடு போரிட்டு உயிர் துறந்தான்; அவன் இறந்தது அறிந்த உரிமை மகளிராம் வேண்மகளிர், களம் போந்து கடுந்துயர் உற்றனர்; தன் பொருட்டு உயிர் துறந்து வீழ்ந்தானைக் காணவேண்டும் என்றோ, அவன் மனைவியர் துயரைத் துடைத்தல் வேண்டும் என்றோ கருதானாய், அரணுள்ளேயே அடங்கியிருந்தான் நன்னன். அக்காலை, ஆண்டுப் போந்து, அம்மகளிர் துயர் களைந்தான் அகுதை. ஆய் எயினன் உரிமை மகளிர்க்கு உண்டாய உறுதுயர் போக்கித் துணைபுரிந்த உரமும், உயர்வும் உடையனாய அகுதைக்கு அக் காலத்து அரசர் யாரோ ஒரு சிலரால், உறுதுயர் உண்டாக இருந்தது. அந்நிலையில், அவனை, அரண் அமைந்த இடத்தே வைத்துப் போற்றிக் காத்தார்கள், கோசர் எனும் குலத்தைச் சேர்ந்த வீரர் சிலர். சோழர்

குலத்தில் பிறந்து, அழகும், அணிகலனும் நிறையக் கொண்ட நல்லுடல் உடையளாய பெண்ணொருத்தியும் அகுதை எனும் பெயர் பெற்றிருந்தாள் என அறியப் படுத லால், அகுதை எனும் இப் பெயர் அக்கால ஆடவரும் மக ளிரும் விரும்பி மேற்கொண்ட பெயர்களுள் ஒன்றும் என்பது புலனும். அகுதை வரலாறுக அறியத்தக்கன இத் துணையவே.

"எறிந்திலை முறிந்த கதுவாய் வேலின்
மணநாறு மார்பின் மறப்போர் அகுதை
குண்டுநீர் வரைப்பின் கூடல்;" (புறம்: ௩௪௭)

"பொய்யா கியரோ, பொய்யா கியரோ;
பாவடி யானை பரிசிலர்க்கு அருகாச்
சீர்கெழு நோன்தாள் அகுதைகண் தோன்றிய
பொன்புனை திகிரியிற் பொய்யா கியரோ;"
(புறம்:௨௩௩)

"இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை பின்றை
வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்
மடப்பிடிப் பரிசில் மானப்
பிறிதொன்று குறித்தது அவன் நெடும்புற நிலையே."
(குறுந்: ௨௯௮)

"இன்கடுங் கள்ளின் அஃதை, களிற்றொடு
நன்கலன் ஈயும் நாண்மகிழ் இருக்கை
அவைபுகு பொருநர் பறையின் ஆனாது." (அகம்: ௭௬)

"வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப் புள்ளொருங்கு
அங்கண் விசும்பின் விளங்கும் ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் தெறுமைச் சிறகரிற் கோலி
நிழல் செய்து உழறல் காணேன் யான் எனப்
படுகளம் காண்டல் செல்லான், சினம் சிறந்து

உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்பப்
பெருவிதுப் புற்ற பல்வேல் மகளிர்
குருஉப்பூம் பைந்தார் அருக்கிய பூசல்
வசைவிடக் கடக்கும் வயங்குபெருந் தானை
அகுதை களைதந் தாங்கு;'' (அகம்: உ0அ)

''நன்றல் காலையும் நட்பிற் கோடார்
சென்று வழிப்படூஉம் திரிபில் சூழ்ச்சியில்
புன்தலை மடப்பிடி அகவுநர் பெருமகன்
அமர்வீசு வண்மகிழ் அஃதைப் போற்றிக்
காப்புக்கை நிறுத்த பல்வேற் கோசர்,'' (அகம்: கக௩)

''செம்பொற் சிலம்பின், செறிந்த குறங்கின்
அங்கலுழ் மாமை அஃதை தந்தை
அண்ணல் யானை அடுபோர்ச் சோழர்;'' (அகம்: கசு)

அகுதை, கூடலில் வாழ்ந்தவன் எனக் கூறுகிறார் கபிலர் (புறம் : ௩௪எ); கூடலைத் தலைநகராகக்கொண்டு ஆண்ட பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ் செழியனால் வெல்லப் பட்ட நீடூரும், மிழலையும், வேள் எவ்விக்குரியன எனக் கூறு கின்றனர் பரணரும், மாங்குடிகிழாரும் :

''யாழிசை மறுகின் நீடூர் கிழவோன்
வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூட் பொருந்தலர்;''
(அகம்: உசுசு)

''ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு
....
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய!''
(புறம்: உச)

''களம் சென்று கடும்போர் ஆற்றிய எவ்வி, முகத்தி னும், மார்பினும் புண்பல பெற்று வீழ்ந்தான்'' எனப் போரிடை யிருந்துவந்த செய்தி கேட்ட புலவர் வெள் ளெருக்கிலையார், அச் செய்தி ''பகைவர் ஏவிய திகிரிப்

படையில் புண் பெற்றான் அகுதை" என்ற செய்தி பொய்யா ைற் போலப் பொய்யாகுவதாக எனப் பாடியுள்ளார் :

"பொய்யா கியரோ; பொய்யா கியரோ;
பாவடி யானை பரிசிலர்க் கருகாச்
சூர்கெழு நோன்றாள் அகுதைகட் டோன்றிய
பொன்புனை திகிரியிற் பொய்யா கியரோ;
இரும்பாண் ஒக்கற் றலைவன் பெரும்பூட்
போரடு தானை எவ்வி மார்பின்
எஃகுறு விழுப்புண் பலவென
வைகுறு விடியல் இயம்பிய குரலே." (புறம்: உ௩௩)

இவ்வாறு புலவர்கள் கூறும் இவ்வனைத்தையும் கொண்டு, அகுதை பாண்டியர் படையில் பணியாற்றியவன்; தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் படைத் தலைவருள் ஒருவன் ; அப் பாண்டியன் எவ்வியை வென்று அவன் நீடூரையும், மிழலையையும் கைப்பற்ற மேற்கொண்ட போரில் பங்கு கொண்டு, எவ்வியோடு போரிட்டு அவன் உயிரைப் போக்கினான் எனக் கூறுவர் சில ஆராய்ச்சியாளர்.

அகுதை வாழ்ந்த கூடல், பாண்டியர் தலைநகராம் கூடன் மாநகரே என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வதிலர். "அவனது நாடு கடற்கரைப்பகுதியைச் சேர்ந்ததெனை, 'குண்டு நீர் வரைப்பு' என இப் பாட்டினும், 'நெய்தலம் செறுவின் வளங்கெழு நன்னாடு' (அகம் : ௧௧௩) என்று கல்லாடனார் பாட்டினும் கூறப்படுதலால் அறிகின்றோம் ; இவ் வகையில், அகுதையின் கூடல் மேற்கா நாட்டுக் கூடல் (A. R. No. 62 of 1918) என்றும், கூடல் மங்கலம் (S. I. I. Vol. VII. No. 757) என்றும் கூறப்படும் கூடலூராகக் கொள்ளலாம் ; இஃது இப்போது கூடலூர் எனப்படும் பேரூராகும்" (புறம் : ௩௪௭ உரை. கழகப் பதிப்பு) எனக் கூறுவாரும் உளர். ஆதலால், அகுதையைப் பாண்டியர் படைத்தலைவனாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. ஆதலானும், அகுதை, எவ்வி தொடர்பு

குறித்துக் கூறும் அப் பாட்டில், அகுதைபால் தோன்றிய திகிரி பொய்யானது போல, எவ்வி மார்பில் புண்ணுற்ற செய்தியும் பொய்யாகும் என உவமையும், பொருளும் தோன்றக் கூறப்பட்டுள்ளதே யல்லாமல், அவ்விருவருக்கும் தொடர்புளதாகக் கூறப்படவில்லை யாதலாலும், "அகுதைக்கண் தோன்றிய திகிரி" என்பதற்கு, "அகுதையிடத்து உளதாகிய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட ஆழி" என்ற பழைய உரையோர், "திகிரியென்றது, திகிரிதைத்ததென்று பிறந்த வார்த்தையை" என்ற விளக்க உரையோர், "பகைவர் ஆழிப்படையால் அகுதை புண் பெற்றான் என்ற வார்த்தை" என்ற பொருள் கொள்ளத் துணை புரிய வில்லை ஆதலாலும், அத் தொடர்க்கு, "இவன்பால் பொற்றிகிரியுண்டு; ஆதலின், இவனை வெல்வது எவர்க்கும் ஆகாது என்றொரு பெருமொழி நாடெங்கணும் பரவியிருந்தது; அதனால், பலரும் அவனை அஞ்சி யிருந்தனர்; முடிவில் ஒருகால் போருண்டாகியபோது அகுதை கொல்லப்பட்டான்; பொற்றிகிரி யுண்டென்பது பொய்யாயிற்று" என உரை கூறப்படுதலும் உண்டு ஆதலாலும், பாண்டியர் படைத் தலைவனாய் எவ்வியைக் கொன்றான் அகுதை எனக் கூறல் முடிந்த முடிபன்று எனக் கொள்க.

நன்னன் களையத் தவறிய வேள்மகளிர் பூசலை, அகுதை களைந்தான்; அகுதையை அரண்மிக்க இடத்தே வைத்துக் காத்தனர் கோசர்; அக் கோசரே நன்னன் நறுமாவைக் கொன்றனர்; "நன்னன் நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய ஒன்று மொழிக் கோசர்போல வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டும்" (குறுந் : எஅ) என்ற இந் நிகழ்ச்சிகளால், அகுதையும் கோசரும் நன்னன் பகைவராவர் என்பதில் ஒற்றுமை உடையவராய்க் காணப்படுகின்றனர். ஆதலாலும், அகுதை பணிபுரிந்த இடமாகக் கருதப்படும் பாண்டியன் அவைக்கண் கோசரும் வாழ்ந்தனர்; "கடந்தடு வாய்வாள் இளம்பல் கோசர், இயல்நெறி மரபின் நின் வாய்மொழி கேட்ப" (மதுரைக் காஞ்சி : எஎஅ - எச) - ஆதலாலும், அகுதை கோசர் குலத்தவனாவன் என்று

கொண்டு அவனுக்கும், நன்னனுக்கும் பகை உண்டானமை குறித்து, "நன்னன் தோட்டம் நறுமாமரங்கள் நிறைந்தது; ஒரு நாள், அத் தோட்டத்து மாங்காய் ஒன்று, அருகே ஓடிய அருவி நீரில் மிதந்து வந்தது; அவ் வருவியில் நீராடச் சென்ற பெண்ணொருத்தி, அக் காய் நன்னன் தோட்டத்துக் காய் என்பதை அறியாது எடுத்துத் தின்று விட்டாள்; அஃதறிந்தான் நன்னன்; அவளைக் கொலை செய்யத் துணிந்தான்; அந் நிலையில், அப் பெண்ணைப் பெற்றோர், அவள் நிறையளவு பொன்னாலாய பாவையும், எண்பத்தொரு யானைகளும் ஈடாகத் தர முன்வந்தும், நன்னன் அவளைக் கொலை செய்தான். இக் கொடுங் கொலையைப் பொறாத கோசர், நன்னன் மாமரமே இக் கொடுங் கொலைக்குக் காரணமாம் என்று கொண்டு, அதனை அழித்தற்கு ஒரு வன்கட்சூழ்ச்சி செய்தனர். அச் சூழ்ச்சியாவது, தங்கள் குலத் தலைவனான அகுதையை, அகவன் மகளிர்க்குப் பெரிய பிடியானைகளைப் பரிசில் தரச் செய்து, அவற்றை அம் மகளிரைக்கொண்டு நன்னன் தோட்டத்து அம் மாமர முதலாகக் கட்டச் செய்தனர்; மாமரத்திற் கட்டிய பிடிகள், தங்கள் தலையில் மண்ணைப் பெய்தற்குத் தரையைப் பறித்த நிலையில், மாமரம் வேரோடு ஆற்றிற் சாய்ந்தது; அதனை நாட்டில் உள்ளாரெல்லாம் விறகிற்கு ஒடித்துப்போக மரமே இல்லையாய் அழிந்தது" என்ற கதையொன்றையும் கட்டிக் கூறி, "அகுதை தந்த, வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர் மடப்பிடிப் பரிசில் மானப் பிறிதொன்று குறித்தது", "நன்னன் நறுமா கொன்று நாட்டிற் போக்கிய ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டும்" (குறுந் : உகூஅ, எங) என்ற பாக்களையும் காட்டி, "இவற்றுள் கோசர் வன்கட் சூழ்ச்சி இன்னதென்பது, அகுதை மடப்பிடிப் பரிசில் பிறிதொன்று குறித்ததனால் அறியக் கிடப்பது காண்க" என்றும் கூறுவர்.

நன்னன் களையத் தவறிய வேள்மகளிர் பூசலைக் களைந்ததனால் அகுதையும், நன்னன் நறுமாவை கொன்ற

தனால் சேரரும் நன்னனொடு பகையுடையவராவர் என்பது பெறப்படும் எனக்கூறல் பொருந்தும் எனினும், ஆதனாலேயே அவ் வகுதையும், கோசரும் தம்முள் உறவுடையராதல் வேண்டும் எனக்கூறல் பொருந்துவதன்று; அரசன் ஒருவனொடு, பல அரசர் பகைகொண்டிருத்தல் இயல்பு; அதனால், அவ்வொருவனொடு பகைகொண்டு வாழ்வார் பலரையும், தம்முள் உறவுடையராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அங்ஙனம் கொள்வதாயின், அந் நன்னனொடு பகையுடையனாய களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரலையும், நன்னன் பகைவராய கோசரொடு உறவுடையவன் எனக் கோடல் வேண்டும். நார்முடிச் சேரல், கோசனல்லன்; சேரன் என்பதை அனைவரும் உணர்வர்.

அகுதையை அரண் மிக்க இடத்தே வைத்துக் காத்தனர் கோசர் என்பது உண்மை; அதையே சான்றாகக் கொண்டு, அகுதை கோசன்; ஆகவே, அவர்கள் அவனைக் காத்தனர் எனக் கோடல் பொருந்தாது; அங்ஙனம் கொள்வதாயின், சோழர்குலச் சிற்றரசன் ஒருவனைத் தன் முள்ளூர் மலையகத்தே வைத்துக்காத்த மலையமானைச் சோழன் எனக் கோடல் வேண்டும்; மலையமான் சோழனல்லன்; தன்னினும் ஆற்றல் வாய்ந்தானொருவன் பகையைப்பெற்ற ஓர் அரசன், தனக்குத் துணையாக, அப்பகைவனொடு பகையுடையார் சிலரைத் தேடிப் பெறுதல் அரசியல் அறிவுடைமையாகும்; தனக்குத் துணையில்லை; ஆனால் தனக்குப் பகைவரோ இருவர்; அந்நிலையில், அவருள் ஒருவரைத் தன் துணைவனாகப் பெற்றுக்கொள்க எனத் திருவள்ளுவர் கூறுவதையும் நோக்குக. "தன் துணை இன்றால்; பகை இரண்டால்; தான் ஒருவன், இன் துணையாக் கொள்க அவற்றின் ஒன்று." ஆகவே, அதைக்கொண்டே, அப் பேரரசன் பகைவர் அனைவரையும், உறவுடையராகக் கொள்வது பொருந்தாது.

அகுதை, பாண்டியர் படையில் பணியாற்றினவன் என்பதை அனைவரும் ஒப்புக்கொள்வதிலர்; அப்படியே ஒப்புக்கொள்வதாயினும், கோசரும், அகுதையும் ஓர்

அரசன்கீழ்ப் பணியாற்றியவர் என்ற ஒன்றைக் கொண்டே, அவர்களை உறவுடையராக்க் கோடல் பொருந்தாது; ஒரு பேரரசன் படையில் பல இனத்தவர் பணியாற்றுதல் கூடும். பாண்டியர் படையில் பழையன் மாறன், நாலை கிழவன் நாகன் எனப் பலர் பணியாற்றியிருந்தனர் என அறிகிறோம்; அவர் அனைவரையும் கோசர் என்றோ, ஓர் இனத்தவர் என்றோ கூறிவிடல் பொருந்தாது.

அகுதை "மறப்போர் அகுதை," "சீர்கெழு நோன்றாள் அகுதை," "இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை," "வயங்கு பெருந்தானை அகுதை," "அமர்வீசு வண்மகிழ் அகுதை," என்றுதான் கூறப்பட்டுள்ளானே யல்லால், கோசர் என்பதை உணர்த்த வரும் தொடர்கள் எனக் கூறப்பெறும், "ஒன்றுமொழி," "வாய்மொழி," "நன்மொழி," என்ற அடையடுத்து வழங்கப் பெற்றானல்லன் என்பதையும் உணர்க.

நன்றல் காலையும் என்ற பாட்டைப் படித்தார் ஒவ்வொருவரும், நட்பிற் கோடாதவரும், திரிபில் சூழ்ச்சி உடையவரும், அகுதையைக் காத்த வேற்படை யுடையவரும் ஆய கோசர் என்று கோடற்கு இடனுண்டேயல்லால், நட்பிற் கோடாமை, திரிபில் சூழ்ச்சி யுடைமை ஆகிய இரு பண்புகளையும், அகுதைக்கு ஏற்றிக்கூறுதற்கு இடனில்லை என்பதை எளிதில் உணர்வர்; ஆகவே, நட்பிற்கோடாமையும், திரிபில் சூழ்ச்சி உடைமையும் அகுதைக்குக் கூறப்பட்டுள்ளன; அப்பண்புகள் கோசர் பண்புகளாம்; ஆகவே, அகுதை, கோசர் இனத்தவனுவன் எனக் கோடற்கு இடமில்லை என்பதையும் உணர்க. மேலும், "அகுதை போற்றிக் காப்புக் கைநிறுத்த பல்வேற் கோசர்" என்ற தொடரை நோக்கியவழி, கோசர் வேறு; அகுதை வேறு; அகுதை, அக் கோசர் வழிவந்தவனல்லன் என்பது இயல்பாகப் புலனாதலையும் உணர்க,

வரையாது வழங்கும் வள்ளல் எனப் புலவர் போற்றும் புகழுடையான் அகுதை; அத்தகையான், இவர்க்கு இது

அளித்தால் இன்னது உண்டாம் என ஒன்றை எதிர் நோக்கி அளிக்கும் அறவிலை வணிகனுவன் என எதிர் பார்த்தல் இயலாது; அகுதை, தன் பகைவனை அழித்தற் பொருட்டே, அவன் மகளிர்க்குப் பிடியானையைப் பரிசில் அளித்தான் எனல் அவன் வண்மைக்கு இழுக்காம்; அவன் அளித்த பரிசில் அந் நோக்கு உடையதாயின், புலவர்கள் அதைப் போற்றிப் புகழ்ந்திரார்; மேலும், அகவன் மகளிர், நன்னன் மாமரத்தில் பிடியானையைப் பிணித்தனர் என்றால், அவ் வகவன் மகளிர்பால் அன்புடைய நன்னன், தன் மாமரத்தைக் காக்க, அவரைத் துன்புறுத்தல் வேண்டுவ தில்லை; அவர் பிணித்த பிடியானையைக் கட்டவிழ்த்து விட்டால் அஃதொன்றே போதும், தன் மாமரத்தைக் காக்க. மேலும், வரிசைக்கு வருந்தும் பரிசில் வாழ்க்கை யராய அகவன் மகளிர், தம்மாட்டுப் பேரன்புடையனுய்ப் பரிசில் பல அளிக்கும் பேரரசன் ஒருவனுக்கு அழிவு தரும் அரசியல் சூழலில் தலையிடார்; "வரிசைக்கு வருந்தும் இப்பரிசில் வாழ்க்கை பிறர்க்குத் தீதறிந்தன்றோ வின்றே" எனப் பரிசில்மாட்டு அப்பழியில்லை எனக் கோவூர் கிழார் கூறுவதையும் உணர்க. குமணன் பால் தாம் பெற்ற யானையை, இளவெளிமான் காவல் மரத்தில் பிணித்தனரே பெருஞ்சித்திரனுர் எனின், இளவெளிமான் தம் தகுதி யறிந்திலன்; அவனுக்கு அதை அறிவித்தல் வேண்டும் எனத் தம் அகத்தெழுந்த வேட்கையை நிறைவேற்றுவான் வேண்டியே, குமணனைப் பாடிப் பெற்ற யானையை, இள வெளிமான் மரத்தில் கட்டினரேயல்லாமல், அவர் கட்டிய யானை, இளவெளிமானைப் பழிவாங்கற் பொருட்டு அவன் பகைவன் ஒருவன்பால் பெற்றது அன்று; குமணன், இள வெளிமான் பகைவன் எனக் கூறினுர் ஒருவரும் இலர். மேலும், அகுதை ஆற்றல்மிக்க பெருவீரன் என்ப. கோசர் படைத்துணையும் பெற்றவன்; அத்தகையான் நன்னன் கொடுஞ்செயற்கேற்ற தண்டத்தை நன்னனுக்கு அளிக்க விரும்பியிருப்பனேல், நன்னன் கண் எதிரிலேயே, அவன் களையத்தவறிய வேள்மகளிர் பூசலைக் களைந்த அத்துணை

ஆற்றல் உடையனுய அகுதை, அதைத் தன் படைவலி கொண்டே செய்திருப்பன்; இத்தகு சூழ்ச்சிநெறி சென் றிருப்பானல்லன்; அவ்வாறு செல்லற்கு, ஆற்றற்குறை யுடையானல்லன் அவன். மேலும் மடப்பிடிப் பரிசில் பிறிதொன்று குறித்தது எனக் கூறும் குறுந்தொகைச் செய்யுட்கண் (உகஅ) "இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை பின்றை." என்ற பாடந்தான் ஏடுகள் பலவற்றினும் உளதேயல்லால், "இன்கடுங் கள்ளின் அகுதை தந்த" என்ற பாடம் இல்லை என்பதையும் நோக்கியவழி, மடப்பிடிப் பரிசில் பிறி தொன்று குறித்த நிகழ்ச்சி யாதாயினும், அது, அகுதை இறந்தபிறகு நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியேயல்லால், அஃது அவன் எண்ணிச் செய்த நிகழ்ச்சியாகாது என்பதும் புலனும். ஆக, இவற்றையெல்லாம் ஒருங்குவைத்து ஊன்றி நோக்கு வார்க்கு அகுதை, கோசர் இனத்தவனல்லன் என்பதும், நன்னன் நறுமா குறித்துக் கூறுவது யாரோ சிலர் கட்டி விட்ட கதையேயல்லாமல், வரலாற்றுண்மை யுடையதன்று; அகுதைக்கு, அவன் மரமா அழிவில் யாதொரு தொடர்பும் இல்லை என்பதும் உறுதியாதல் உணர்க.

உ. அக்குரன்

அக்குரன், வள்ளல்கள் என வாழ்த்தப்பெற்ற எழுவருள் ஒருவனல்லன் ஆயினும், வள்ளன்மைக்கு எடுத்துக் காட்டாகக் "கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே! என்று கூறினும் கொடுப்பாரிலை" எனப் பாரிவள்ளல் காட்டப்படுவதைப்போன்றே, இவனும், "அக்குரன் அனைய கைவண்மை" எனக் காட்டப்படும் பேறுபெற்றோனுவன்; அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன் ஆக இருபெரும் வள்ளல்களைப் பாடிப் பாராட்டிய அரிசில் கிழாரே, கொடைக் குணத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக இவனைக்கூறுவர் எனின், 'வண்மையுடையவன் இவன்' என ஏனையோர் வாழ்த்துவதில் வியப்புண்டோ? "உலகைக் காக்கும் கடமையுடைய வானம், பெய்யாது பொய்ப்பினும் சேரலாதன் கொடுத்தலைக் கைவிடான்; கொடுப்பதையே கடமையாகக் கொண்டவன் அவன்; அக் கொடைக் குணத்தினின்றும் அவன் உள்ளம் சிறிதும் கோடாது; கொடுக்கும்போதும் குறையக் கொடுப்பானல்லன்; வருந்தி வந்தோர் வயிற்றுப்பசித் தீத்தணியப் பெரும் பொருள் தருகுவன்." "கொடைக்கடன் அமர்ந்த கோடா நெஞ்சினன்; மன்னுயிர் அழிய யாண்டுபல மாறித், தண்ணிய எழிலி தலையா தாயினும், வயிறு பசிகூர ஈயலன்;" "மன்னுடை ஞாலம், புரவெதிர்கொண்ட, தண்ணிய எழிலி தலையாது மாறி, மாரி பொய்க்குவ தாயினும், சேரலாதன் பொய்யலன் நசையே" (பதிற்றுப் : உ0, கஅ) என வியந்து பாராட்டுமளவு வாரி வழங்கும் வள்ளியோனுய் வாழ்ந்த இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்குக் கொடைக்குணத்தில் ஈடாகக் கூறப்படுகிறுன் இவ் வக்குரன் எனின், இவன் கொடைக்குணம் எத்துணைச் சிறப்புடைத்து என்பதை உய்த்துணர்ந்துகொள்க. தலையாய வள்ளல்களுள், அக்குரன் எனும் பெயர் உடையான் ஒருவன் உளன் எனினும், இவன் வரலாறு உரைக்கும் அரிசில் கிழார், "அமர் உடற்றுவதில், ஆற்றல் மிக்க நூற்றுவர்க்குத்

துணைவலியாம் துறையில், வழுவாது ஒழுகிய ஆண்மை நிறைந்த அக்குரன்" எனக் கூறுவதை நோக்கின், பாண்டவர் ஐவர்க்கும் முன் பிறந்தோனும், நூற்றுவர்க்கு உயிர்த் துணையாய் வாழ்ந்தோனுமாய கன்னனையே, அக்குரன் என அழைத்துளார் எனத் தோன்றுகிறது.

"போர்தலை மிகுந்த ஈரைம் பதின்மரொடு
துப்புத்துறை போகிய துணிவுடை ஆண்மை
அக்குரன் அனையகை வண்மையையே"

(பதிற்றுப்: கச)

௩. அதியன்

பேரரசாய் வாழ்ந்த பாண்டியர் படையில் பணி யாற்றிய வீரர்களுள் அதியன் என்பானும் ஒருவன்; அதிகன் எனவும் அழைக்கப்பெறுவன்; அதியன், சங்க காலப் பாண்டியருள் தலைசிறந்தோனும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்றோனும், பசும்பூட் பாண்டியன் எனப் பலவிடத்தும் அழைக்கப் பெறுவோனும் ஆய நெடுஞ் செழியன் காலத்தே பாண்டியர்படையில் பணியாற்றினன். அதியன் மலையிடை ஊர் ஒன்றில் வாழ்ந்திருந்தான்; வேங்கையும், பலாவும் நிறைந்து பயன்தரும் மலை, அவன் மலை. அம்மலைக்கண், பாண்டியர் படையும் கொடியும் பாசறைகொண்டிருக்கும்:

"அதியன்,
கோளற வறியாப் பயங்கெழு பலவின்
வேங்கை சேர்ந்த வெற்பகம் பொலிய
வில்கெழு தானைப் பசும்பூட் பாண்டியன்
களிறணி வெல்கொடி." (அகம்: ௧௬௨)

பாண்டியர்க்கு உரிய ஊர்களுள், நெல்வளம் மிக்க நல்லூர் ஒன்றை, நாட்டாசையால் கைப்பற்றி, அள்ளூர் எனத் தன் பெயர்வைத்து ஆண்டுகொண்டிருந்தான் அள்ளன் என்பானொரு கொள்ளைக்கூட்டத் தலைவனவன்; அள்ளி எனவும் அழைக்கப்பெறும் அவன் செயல் பொறாத பசும்பூட் பாண்டியன், அவனை வென்று துரத்தும் பணியைப் படைத்தலைவன் அதியனுக்களித்திருந்தான்; அதியனும், அவ்வாறே சென்று, அவனை வென்று பணி கொண்டான்.

"செறுநர், களிறுடை அருஞ்சமம் ததைய நூறும்
ஒளிறுவாள் தானைக் கொற்றச் செழியன்
பிண்ட நெல்லின் அள்ளூர்." (அகம்: ௪௬)

"ஆடுநடைப் பொலிந்த புகற்சியின், நாடுகோள்
அள்ளனைப் பணித்த அதியன்," (அகம்: ௩௨௫)

அக்காலத்தே, கொங்கர் எனும் கூட்டத்தார், தமிழ் நாட்டுட் புகுந்து, கேடுவிளைத்து வாழ்ந்துவந்தனர்; அவரால், தம் அரச வாழ்விற்கே அழிவுண்டாமோ எனவும் அஞ்சினர் அரசர்கள்; அதனால், அவரைத் தம் நாட்டினின்றும் ஓட்டுவதைத் தம் தலையாய பணியெனக் கொண்டனர்; பசும்பூட் பாண்டியனும், அக் கொங்கரை வென்று துரத்தி அவர் கைப்பற்றி ஆண்ட நாடுகள் பலவற்றை மீளவும் பெற்றான்; பாண்டியன் பெற்ற இவ் வெற்றிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிந்தவன் அதியனே.

"கொங்கர் ஓட்டி,
நாடுபல தந்த பசும்பூட் பாண்டியன்." (அகம் : உருங)

இவ்வாறு பாண்டியர்தம் பேரரசின் வாழ்விற்குப் பெருந்துணை புரிந்த அதியன், இறுதியில், வாகை எனும் ஊரிடத்தே நடந்த பெரும் போரில், தன் யானைப்படையையும் இழந்து, தானும் இறந்தான். பாண்டியநாட்டினின்றும் தம்மைத் துரத்திய அதியன் இறந்தது கேட்ட கொங்கர் உள்ளக் களிப்பால் உவந்து மகிழ்ந்தனர்.

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப்
பசும்பூட் பாண்டியன் வினை வல் அதியன்
களிறொடு பட்ட ஞான்றை
ஒளிறுவாட் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."
(குறுந் : நகங)

இவ்வாகை எனும் ஊர் எயினன் என்பானுக்கு உரியது என மதுரைப் படமங்கமன்னியார் பாட்டால் தெரிவதால்—"வ்ண்கை எயினன் வாகை" (புறம்: நகரு) அதியன், அவ்வெயினனொடு மேற்கொண்ட போரிலேயே உயிர் துறந்தானாதல் வேண்டும். இங்ஙனம், பேராண்மை மிக்க பெருவீரனாய் வாழ்ந்த அதியன், பெருங்கொடை வள்ளலாகவும் விளங்கினான்; பரிசில் அளிப்பாரைப் பாரெலாம் அறியப் புகழ்ந்து பாடும் இரவலர் எது வேண்டி வருவரோ அதைத் தவறாது அளித்துப் புரந்துவந்தான் அதியன்; அதியன் இறந்தான் எனக் கேட்ட இரவலர்

பாடிப் பரிசில்பெறும் வாழ்வையே மறந்தனர்; அவர் கிணைப்பறை ஒலிக்கப்பெறுமலே ஒழிந்தது என மாமூலனார் கூறுவர் எனின், அதியன் கொடைவளத்தை அளவிட்டுக் கூறல் ஒண்ணுமோ?

"நல்லிசை தரூஉம் இரவலர்க்கு உள்ளிய
நசைபிழைப் பறியாக் கழல்தொடி அதிகன்."

"அதியன் பின்றை
வள்ளுயிர் மாக்கிணை கண்ணவிந் தாங்கு."
(அகம்: கசஉ, நஉ௫)

௪. அந்துவன் கீரன்

பண்டைத் தமிழகத்தில் பயில வழங்கிய பெயர்களுள் அந்துவன் என்பதும் ஒன்று; நல்லந்துவனார், ஒரு புலவன் பெயர்; அந்துவன் சாத்தன், ஒரு தலைவன் பெயர்; அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை, ஓர் அரசன் பெயர்; இவ்வாறு பயின்ற வழக்குடைய அந்துவன் என்ற பெயர் பூண்டான் ஒருவன் மகனாய்ப் பிறந்து, கீரன் எனும் இயற்பெயர்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் ஒரு தலைவன்; அவன் படையானும், பொருளானும் பேரரசரை யொப்பச் சிறந்து விளங்கினான். இத்துணைச் சிறப்புடையனாய அவன், ஆன்றோர் கூறும் அறிவுரையினைக் கேட்டு அதன் வழி நடக்கும் அறிவுச் செல்வமும் உடையனாவன். உலகியல் வாழ்வில் ஊன்றிய உள்ளமும், பெரும்பொருள் காண்பதில் பேரூக்கமும் உடையவனாய அவனை அடைந்து, உலகின் நிலையாமையை எடுத்துக்காட்டியும், ஈதலும், இசைபட வாழ்தலும் ஆய வாழ்வான் வரும் விழுச்சிறப்பை விளங்கக் கூறியும் அவனுக்கு வாழ்க்கை வழிகாட்டியாய் விளங்கினார் பலர்; அவருள் ஒருவராய காவிட்டனார், "பேரரசு பல வென்று, பெருநாடுபெற்றுப் பெருக வாழ்ந்த முடிவேந்தராயினரும், முடிவில் முதுகாடடைந்து பிடிசாம்பராயினரே யல்லால், இந்நிலவுலகிலேயே நின்று நெடிது வாழ்ந்தாரல்லர்; நினக்கும் அந்நாள், ஒரு நாள் வருதல் உறுதி; நில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று நிற்பன இசையும் வசையுமேயாம்; "வசை ஒழிய வாழ்வாரே வாழ்வார்; இசையொழிய வாழ்வாரே வாழாதவர்" என்ப; ஆதலால், வசைநீக்கி இசைநடுதலும், ஒருபாலும் கோடாது முறைவழங்குதலும், வாயில்வந்து நிற்பார்க்குக் களிறும், மாவும், தேரும் பிறவும் வரையாது வழங்குதலும் செய்வாயாக! இவற்றால் நினக்கு உண்டாம் புகழ், நீ இறந்து இவ்வுலகைவிட்டு மறைந்த வழியும், இவ்வுலகில் இறவாது இருந்து நின்னை வாழச்செய்யும்" என்று கூறிய அறவுரைகளைக் கேட்டும் அஃகியகன்ற அறிவுடையனாயினன் கீரன்.

"காடு முன்னினரே நாடுகொண் டோரும்;
நினக்கும் வருதல் வைகல் அற்றே;
வசையும் நிற்கும்; இசையும் நிற்கும்;
அதனால், வசைநீக்கி, இசை வேண்டியும்,
நசை வேண்டாது நன்று மொழிந்தும்
நிலவுக்கோட்டுப் பலகளிற்றொடு
பொலம்படைய மாமயங்கிட
இழைகிளர் நெடுந்தேர் இரவலர்க்கு அருகாது,
கொள்ளென விடுவை யாயின், வெள்ளென
ஆண்டுநீ பெயர்ந்த பின்னும்
ஈண்டுநீடு விளங்குநீ எய்திய புகழே."

(புறம் : ௩௫௯)

ரு. அம்பர்கிழான் அருவந்தை

காவிரி பாயும் சோணாடு, பாக்கள் பல புனைந்த புலவர்களையும், அப் புலவர்க்குப் பொருள் அளித்து, அருந் தமிழ்ப் பாக்கள் தோன்றத் துணைபுரிந்த புரவலர்களையும் பெற்றெடுத்த பெரும் பேறுடையது; அவ்யாற்றின் கரைக்கண் அமைந்து அருந்தமிழ் வளர்த்த ஊர்களுள் அம்பர் என்பதும் ஒன்று; தஞ்சைமா நாட்டில் நன்னிலம் வட்டத்தில் உள்ள அவ்வம்பர், காவிரியிற் பிரிந்து பாயும் ஆறுகளுள் ஒன்றாய அரிசிலாற்றின் கரைக்கண் அமைந்துளது; காவிரியின் கிளைகளுள் ஒன்றாய அரிசிலாற்றைக் காவிரியென்றே கருதினர் போலும் அக்கால மக்கள்; அதனாலேயே, அம்பர், காவிரிக்கரைக்கண் அமைந்த ஓர் ஊர் என்றனர் அவர்கள்.

அம்பர்க்கண், அருவந்தை என்றொரு வள்ளல் வாழ்ந்திருந்தான். அருவந்தை, நூல் பல கற்றும், கேள்வி பல கேட்டும் பெற்ற பேரறிவுடையவன்; ஆடவரும் போற்றும் அறிவுடைப் பெரியோனாய அருவந்தையைப் பெற்றமையால் அம்பரும் புலவர் பாராட்டும் பெருமை யுடையதாயிற்று. "கற்ற நாவினன்; கேட்ட செவியினன்; முற்றவுணர்ந்த மூதறிவாளன்; நாகரிக நாட்டத்து ஆரியன் அருவந்தை", "நாடே, பிறர் நாட்டிற்கு உவமை; ஆறே, காலமறிந்து உதவும் காவிரிதானே; ஆடவர் திலகன் அம்பர் மன்னன், நீடிசைத் தலைவன் அருவந்தை" என அம்பரும் அருவந்தையும் பாராட்டப் பெறுதல் காண்க. கல்வி, கேள்விகளால் நிறைந்தும், முற்றவுணரும் மூதறிவுபெற்றும் புகழ் மிக்கோனாய அருவந்தையைப் பெற்ற அம்பர், பிற் காலத்தே, அம்பர் அருவந்தை யென்றே வழங்கலாயிற்று; திருப்பழனத்துக் கல்வெட்டொன்று, "உய்யக்கொண்டார் வளநாட்டு, அம்பர் நாட்டு அம்பர் அருவந்தை, (A. R. No. 175 of 1927-28) எனக் கூறுவது காண்க. வடார்க்காடு மாவட்டம் வந்தவாசி வட்டம் பொன்னூர்க் கல் வெட்டொன்று," பொன்னூரான அழகிய

சோழநல்லூர் அருவந்தை ஆண்டான் திருச் சோற்றுத் துறையுடையான் (S. I. I. Vol. XII No. 220) எனவருதலை நோக்கின், அருவந்தையின் குடிப்பிறந்தார் பிற்காலத்தே தொண்டை நாட்டிலும் இருந்தனர் என்பது புலனும்.

அருவந்தை அருள் உள்ளம் நிறைந்த பெரு வள்ளலாவன்; இரவலர், அவன் மனையடைந்து பாட வேண்டுவதும் இன்று; பிறர் மனை நின்று பரிசில் வேண்டி நிற்பாரையும், தன்மனை அழைத்து, அவர் வேண்டுவ அளித்து அனுப்பும் அருட்கொடையாளன் அருவந்தை. வடநாடு வறுமையுறவே வாழ்விழந்து தென்னடு போந்த கல்லாடனர், அம்பர் அடைந்து, அந்நகர்ச் செல்வன் ஒருவன் மனைமுன் நின்று, தடாரிப்பறை யொலித்துப் பாடிப் பரிசில் வேண்டி நின்றார்; அப்பாடலை, அம் மனைக்கு அண்மையில் உள்ள மனைக்கண் வாழ்ந்த அருவந்தை கேட்டான்; அருள் நிறைவுள்ளம் உடைய அருவந்தை, உடனே அவரைத் தன்பால் அழைத்து, அழுக்கேறிப் பீறிக்கிடந்த அவர் ஆடையை அகற்றி, வேறு வெள்ளாடை கொடுத்தும், அறுசுவை மிக்க அமிழ்து நிகர் உணவு அளித்தும் உறுதுணை புரிந்தான்; வலியவந் துதவிய அருவந்தையின் அருட்குணம் அறிந்த அவரும், அவன் நெடிது வாழ வாழ்த்திப் பாராட்டினர்:

"வெள்ளி தோன்றப் புள்ளுக்குரல் இயம்பப்,
புலரி விடியல் பகடுபல வாழ்த்தித்
தன்கடைத் தோன்றிற்று மிலனே; பிறன்கடை
அகன்கண் தடாரிப் பாடுகேட் டருளி,
வறனியான் நீங்கல் வேண்டி, என்னரை
நிலந் தினச் சிதைந்த சிதாஅர் களைந்து
வெளியது உடீஇஎன் பசிகளைந் தோனே
காவிரி யணையும் தாழ்நீர்ப் படப்பை
நெல்விளை கழனி அம்பர் கிழவோன்
நல்லரு வந்தை."

(புறம் : ௩அரு)

கூ. அருமன்

அருமன், சிறுகுடி எனும் ஊரில் வாழ்ந்த ஒரு சிறுடைச் செல்வனவன்; காவிரியின் வடபால், சிறுகுடி எனும் ஓர் ஊர் உளது: அது, பண்ணன் என்பானுக்கு உரியது என்ப. அருமனுக்குரிய சிறுகுடி, அதுவோ, வேறோ அறிதற்கியலவில்லை. அருமன் சிறுகுடி, பழம் பெரும் பெருமை வாய்ந்தது; அவன் ஊர், பனைமரங்களால் சூழப் பெற்றது; அவ்வூர் வாழ் மக்கள், பனங்கள்ளொடு, இனிய பனநுங்கும் உண்டு பசி மறந்து வாழ்வர்; அத்துணை வளம் மிகு அவ்வூர் வாழ் அருமன், பெரிய கொடையாளனவன்; குறிய கால் நாட்டிக் கட்டிய அவன் சிறிய மனை, குறையா நிறைவுணவு உண்மையாலாய பெருமை யுடையது; நெய்யிற் பொரித் தெடுத்த கருனைக்கிழங்கோடு செந்நெல் அரிசியாலாய வெண்சோற்றுத் திரளை நாள்தோறும் தெய்வம் பேணிப் பலியிட்டு, வருவார்க்கு வழங்கி வாழும் விழுமிய வாழ்வுடையன் அருமன்; அவ்வழி, ஆண்டுச் சிந்தும் அவ்வுணவை உண்ணுவான் வேண்டி, இளமையான் பறக்க இயலாது நடுங்கும் தம் பார்ப்புக்களோடு, அவண் வந்து கூடும் காக்கைகள் தம் இனத்தையும் கூவி அழைத்து ஒன்றுகூடி, அருமன் மனையின் மோட்டிடத்தே வீற்றிருக்கும் காட்சி, கண்கொள்ளாக் காட்சியாம்; அருமன், அருமை யறிந்த புலவர்கள் கள்ளிலாத்திரையனும், நக்கீரரும், அவன் புகழைத் தம் பாவிடை வைத்துப் பாராட்டியுள்ளனர்:

"கள்ளிற் கேளிற் ஆத்திரை, உள்ளூர்ப்
பாளை தந்த பஞ்சியங் குறுங்காய்
ஓங்கிரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்
ஆதி அருமன் மூதூர்." (குறுந்: உகங)

"கொடுங்கட் காக்கைக் கூர்வாய்ப் பேடை
நடுங்குசிறைப் பிள்ளை தழீஇக், கிளைபயிர்ந்து
கருங்கட் கருனைச் செந்நெல் வெண்சோறு
சூருடைப் பலியொடு கவரிய, குறுங்கால்
கூழுடை நன்மனை குழுவின இருக்கும்
மூதில் அருமன் பேரிசைச் சிறுகுடி." [illegible])

எ. அவியன்

திருமுனைப்பாடி நாட்டில், அவியனூர் என்றோர் ஊர் உண்டு இருந்தது என்றும், அவ்வூர், அவியனூர் நாட்டுத் தலைநகராம் பெருமையுற்றும் திகழ்ந்தது என்றும் திருவதிகைக் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது: (A. R. No. 419 of 1921). அந் நாடும், ஊரும் அப் பெயர் பெறுதற்குக் காரணமாயவன், அவியன் எனும் பெயர் பூண்ட காட்டு நாட்டுத் தலைவனாவன். அவன் நாடு, மலையும் காடும் மயங்கிய ஒருபெரு நாடு; தம் தாயிடத்துப் பால் உண்ண வேண்டி அத் தாயை விடாது சுற்றித் திரியும் ஆட்டுக் குட்டிகள் நரைத்த முகத்தினவாய குரங்குக்குட்டிகளைக் கண்டவுடனே, பால் உண்ணலையும் மறந்து, அக் குரங்குக் குட்டிகளோடு கூடி ஆடி மகிழும் காடுகளை இடையிடையே கொண்டது அவன் நாடு; மழைமிகு மேகங்கள் என்றும் இடையறாது இயங்குவதால், பழம்நிறை மரங்களும், வளம் மிகு மூங்கில்களும் வளர்ந்து வனப்புற்றது அவன் நாட்டகத்து மலைகள். அத்தகு வளநாடாண்ட அவியன், தன் மனைவிமாட்டு மட்டிலாப் பேரன்புடைய பெரியோனாவன்; அவளும், இயற்கையழகும், செயற்கையழகும் இணையறக் கொண்டு, கற்பெனும் பொற்பும் உடைய காரிகையாவள்; அத்தகையாளை மனையாளாகப்பெற்ற அவியன், தன் நாடு நோக்கிவரும் பாணர் முதலாம் பரிசிலர் தமக்கு வறுமை போக வழங்கி வாழ்வளிக்கும் வள்ளியோனாய் வாழ்ந்திருந்தான். இவ்வாறு, அவியன் மனைவாழ்க்கையின் மாண்பும், மாரிபோல் வழங்கும் வள்ளன்மைச் சிறப்பும் உணர்ந்த காவிரிப்பூம்பட்டினத்துச் செங்கண்ணனாரும், மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் அவனைப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளனர்.

"களிமலி கள்ளில் நற்றேர் அவியன்
ஆடியல் இளமழை சூடித் தோன்றும்
பழந் தூங்கு விடரகம்." (அகம் : உஎக)

"குறுமுலைக்கு அலமரும் பாலார் வெண்மறி
நரைமுக ஊகமொடு உகளும் வரையமல்
....
கான்கெழு நாடன் கடுந்தேர் அவியன்."

"கற்புடை மடந்தை தற்புறம் புல்ல
மெல்லணைக் கிடந்தோன்." (புறம் : நஅந)

௪. அழிசி

அழிசி, ஆர்க்காட்டில் வாழ்ந்தவன்; இடையிடையே நெய்தல் மலரும் நெற்கழனிகளைக்கொண்டது அவன் ஆர்க்காடு. அவ்வூரையடுத்துள்ள காடு, நெல்லிமரங்களை நிறையக்கொண்டது. அழிசி, கள்ளுண்டு களித்துக் காட்டுட் புகுந்து வேட்டையாடி வாழ்வோரும், வாட்போரில் வந்துற்ற பகைவரை, வானுலகு அனுப்பவல்லாரு மாகிய வீரர் நிறைந்த படையுடையவன். அழிசிக்குச் சேந்தன் என்ற பெயருடையானொரு மகன் இருந்தான்; அவன் கடத்தற்கு அரிய எனக் கருதும் பகைவர் தம் பேரரண் பலவற்றை அழித்த வேற்படையுடையவன். வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையும் உடையவன்; ஒருகால், காவிரியாற்றில், பலரும் நீராடும் பெருந்துறையாகிய மருதத்துறையில், நீராடுவோர்க்குத் துன்பம் செய்திருந்த யானையை அடக்கி, ஆண்டுள்ளதொரு மருதமரத்தில் பிணித்தான்; இத்துணைப் பேராண்மையுடையானை மகனாகப்பெற்றமையால், அழிசியைக் கூறும்போதெல்லாம் அவன் மகன் பெயரையும், அவன் பெயரோடு இணைத்து "சேந்தன் - தந்தை அழிசி" என அழைப்பாராயினர் அக்கால மக்கள். அழிசி, சோழர் பெயரோடு இணைத்து வழங்கப்பெறுதலாலும், அவன் மகன், காவிரிக் கரையில் யானையை அடக்கினான் என அறியப்படுதலாலும் ஆர்க்காட்டு அழிசி சோணாட்டினனாவன் எனக் கொள்க.

> "வெல்போர்ச் சோழர் அழிசியம் பெருங்காட்டு
> நெல்லியம் புளிச்சுவை," (நற் : அஎ)

> "மேவார்
> ஆரரண் கடந்த மாரி வண்மகிழ்த்
> திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை
> தேங்கமழ் விரிதார் இயல்தேர் [illegible]ழிசி
> வண்டுமூசு நெய்தல் நெல்லிடை [illegible]லரும்
> அரியலங் கழனி ஆர்க்காடு" (நற் : ககம)

> "காவிரிப், பலராடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த
> ஏந்துகோட்டு யானைச் சேந்தன் தந்தை
> அரியலம் புகவின் அந்தோட்டு வேட்டை
> நிறைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன்
> அழிசி ஆர்க்காடு." (குறுந் : உகஅ)

௯. *அறுகை

சேரன் செங்குட்டுவனுடைய சிறந்த நண்பர்களுள் ஒருவன் அறுகை. அறுகை, பகைவர் நாடுகள்மீது படையெடுத்துச்சென்று வென்று மீளும் வல்லமையுடையவன்; அத்தகையான் ஒருகால், பழையன் என்பானுக்குரிய மோகூரைத் தாக்கினான்; பழையன் பெரும்படையுடையவன்; போராற்றல் வாய்ந்தவன்; அதனால், அவனை வெல்லுதல் அறுகையால் இயலாதுபோயிற்று. பழையன், அவனை வென்று துரத்தினான். மோகூரில் தோல்விகண்ட அறுகை, தனக்கு அறிந்தாரைக் காணவும் நாணினான்! அத்துணை நாணுடையான் அவன்; அதனால், தன் நாட்டைப் பிரிந்து சேணாடு சென்று வாழலாயினன். இதையறிந்தான், அறுகை நண்பன் செங்குட்டுவன்; நண்பனுக்கு உண்டான இழிவு, தனக்கு உண்டான இழிவு எனக் கருதினான்; உடனே பெரும்படையோடு சென்று மோகூரைத் தாக்கினான்; பழையனும் பணிந்தான்; அவன் காவன் மரமாம் வேம்பை வெட்டி வீழ்த்தி, முரசு செய்தற்காம் சிறுசிறு துண்டுகளாக்கித் தன்னூர்க்குக் கொண்டு சென்று, நண்பனுக்குண்டாய பழிதுடைத்தான் செங்குட்டுவன். இவ்வாறு செங்குட்டுவனும் விரும்பும் சிறந்த பண்புடையனாய் வாழ்ந்தான் அறுகை.

"நுண்கொடி உழிஞை, வெல்போர் அறுகை
சேணன் ஆயினும் கேள்என மொழிந்து,
புலம்பெயர்ந்து ஒளித்த களையாப் பூசற்கு
அரண்கடா வுறீஇ அணங்குநிகழ்ந் தன்ன
மோகூர் மன்னன் முரசங் கொண்டு
நெடுமொழி பணித்து, அவன் வேம்புமுதல் தடிந்து
முரசுசெய முரச்சிக் களிறுபல பூட்டி
ஒழுகை உய்த்தோய்!" (பதிற்றுப்பத்து : ௪௨)

௧௦. அன்னி

நீடூரில் வாழ்ந்த எவ்வி என்ற வேளிர் தலைவனுடைய நண்பன் அன்னி. அன்னி, திதியன் என்பானொடு பகை கொண்டிருந்தான்; அதனால், அத் திதியனுக்குரிய காவல் மரமாகிய புன்னையை அழித்து வெற்றிகாண ஆசை கொண்டான்; அன்னி கொண்ட ஆசை அடாதது; அவனுக்கே அழிவு தருவது என்பதை உணர்ந்த எவ்வி அன்னிக்கு எவ்வளவோ கூறித், திதியனொடு கொண்ட பகையொழியுமாறு வேண்டினன். ஆனால், அவன் அறிவுரையை அன்னி கேட்டானல்லன்; திதியனொடு போருக்குச் சென்றான்; அவன் புன்னையை வெட்டி வீழ்த்தி அழித்தான்; அதனால் சினங்கொண்ட திதியன், அன்னியைக் குறுக்கை எனும் இடத்தே எதிர்த்துக் கடும்போரிட்டு அழித்தான். நண்பன் கூறிய அறிவுரை கேளாத அன்னி அழிவுற்றான்; அவன் செயலைப் புலவர் பலரும் பழித்துப் பாட்டியற்றினர்.

இனி, அன்னி வேளிர் வழிவந்தவன் என்றும், புன்னை அன்னியின் காவல் மரமே யென்றும், அப் புன்னைபால் கொண்ட ஆசை காரணமாகவே, எவ்வி தடுக்கவும் கேளாது, அதை அழிக்கவந்த திதியனொடு போரிட்டு இறந்தான் என்றும் கூறுவர் சிலர். அன்னியைப் பற்றிய வரலாறு அறிவிப்பார் எவரும், அவன் வேள் என்பதை யாண்டும் கூறினாரல்லர்; அவனுக்கு அறிவுரை கூறிய எவ்வி, வேளிர் வழிவந்தவன்; ஆகவே அன்னியும் வேளாதல் வேண்டும் எனக் கூறல் பொருந்தாது. சேனைட்டினைய பகைவன் ஒருவன், தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் போந்து தன் காவல் மரத்தை அழிக்கும்போது, "அவ்வாறு அழிப்பானை எதிர்த்து அழித்தல் வேண்டும்; அதுவே ஆண்மைக்கு அழகு" என்று கூறுது, "அழிப்பான் அழிக்கட்டும்; அவனொடு போரிடப் போகற்க" என்று கூறித் தடுத்தல் அறமாகாது; அது நன்மொழியும் ஆகாது: அவ்வாறு கூறித் தடுப்பார் உளராயினும், அவர் உரை

கேட்டு அடங்கி விடாது, போரிட்டு உயிர் துறப்பானை உலகம் போற்றுமே யல்லால், "கேளாது போய் இறந்தான்" எனப் பழிக்காது. பிறன் ஒருவனுக்குரிய காவல் மரத்தை வலியச் சென்று அழிப்பானை, அவ்வாறு அழிக்க ஆசை கோடல் அறமாகாது எனக் கூறல் அறிவுடைமையும் ஆம்; நன்மொழியுமாம்; அவ்வாறு அடக்கவும் அடங்காது சென்று அழித்து உயிர் துறந்தானை உலகம் தூற்றல் உறுதியாம். ஆகவே, ஈண்டுக் கூறிய புன்னை திதியனுக்கு உரியது; அதை அழிக்க ஆசை கொண்டான் அன்னி; அவ்வாசை அறமன்று என நன்மொழி கூறித் தடுத்தான் எவ்வி; அதைக் கேளாது போய் இறந்தான் அன்னி; ஆகவே அவன் செயலைப் பழித்தனர் புலவர்கள் எனக் கூறலே பொருந்தும்.

"அன்னியும் பெரியன்; அவனும் விழுமியன்;
இருபெரு வேந்தர் பொருகளத்து ஒழித்த
புன்னை விழுமம் போல
என்னொடு கழியும்இவ் விருவரது இகலே." (நற்: கஅ0)

'அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை வயிரியர்
இன்னிசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே.' (அகம்: சரு)

'எவ்வி, நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
திதியனொடு பொருத அன்னிபோல
விளிகுவை.' (அகம்: கஉசு)

'பெருஞ்சீர், அன்னி, குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் மெல்லிணர்ப் புன்னை போலக்
கடுநவைப் படீஇயர்.' (அகம்: கசரு)

கக. அன்னி மிஞிலி

அன்னி என்பது ஒரு வீரன் பெயர்; மிஞிலி என்பது மற்றொரு வீரன் பெயர்; இவ்விரு பெருவீரர்கட் குரிய பெயர்களைத் தாங்கி நின்றாள் அன்னி மிஞிலி எனும் பெயருடைய இந் நல்லாள். அன்னி மிஞிலியின் வரலாறு உணர்ந்தார். அவளோர் உயர்குணக் குலக்கொடியாளாவள் என்பதை உணர்வர். தனக்குத் தவறு செய்தாரைத் தண்டிக்கத் தவறாத தறுகண்மை யுடையாள் அன்னி மிஞிலி. நாடோடி வாழ்க்கையினராய கோசர், நிலைத்த வாழ்க்கையினராய் வாழத்தொடங்கிக், காடுகளை அழித்துப் பண்படுத்தி, உழுது பயறு விளைத்திருந்தனர். அந் நிலத்தை அடுத்து மேய்ந்திருந்த அன்னி மிஞிலியின் தந்தை பசுக்கள், அந் நிலத்தில் புகுந்துவிட்டன. அச்சிறு குற்றத்திற்காக அன்னி மிஞிலியின் தந்தை கண்களை அழித்துச் சிறுமை செய்தனர்; கோசர் கொடுஞ்செயலைக் கண்டு சினங்கொண்டாள் அன்னி மிஞிலி; "என் தந்தையின் கண்களைப் போக்கிய அக் கோசரை அழித்துப் பழி வாங்குமுன், கலத்தும் உண்ணேன், தூய ஆடையும் உடேன்" என வஞ்சினம் உரைத்தாள்; அக் கோசரை அழிக்க வல்லான் யாவன் என எண்ணிப் பார்த்து, அத் தகையான் அழுந்தூர்க்குடையோனாய திதியனே என்பதறிந்தாள். உடனே அவன்பால் சென்று தன்குறை கூறினாள். அவன் அவள் பொருட்டு, அத்தவற்றுக்குக் காரணமாய் இருந்தாரைக் கொன்றான்; அவர் அழிவு கண்டு அன்னி மிஞிலி அகமகிழ்ந்தாள்; முன்னியது முடித்தேன் எனும் மிடுக்குடையளாயினள்.

'மூதைபடு பசுங்காட் டரிற்பவர் மயக்கிப்
பகடுபல பூண்ட உழவுறு செஞ்செய்
இடுமுறை நிரம்பி ஆகுவினைக் கவித்துப்
பாசிலை யமன்ற பயறுஆ புக்கென
வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது
ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்

"கலத்தும் உண்ணாள்; வாலிதும் உடாஅள்;
சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்;
மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
செருவியல் நன்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டு சினமாறிய
அன்னி மிஞிலி போல மெய்ம்மலிந்து
ஆனா உவகையேம் ஆயினெம்." (அகம்: உகஉ)

தந்தை, கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்றுமுரண் போகிய
கடுந்தேர்த் திதியன் அழுந்தைக் கொடுங்குழை
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்." (அகம்: கசுஉ)

கஉ. ஆட்டனத்தி

கரிகாற் பெருவளத்தான், சோணாடாண்டிருந்த காலத்தே அத்தி எனும் இயற்பெயர் உடையானொரு ஆண்டகை வாழ்ந்திருந்தான்; ஆற்றுப் புதுப்புனல் வருங்கால், அதிற் பாய்ந்து ஆடவல்லனாதல் அறிந்த அக்கால மக்கள், அவனை ஆட்டனத்தி எனப் பெயரிட்டுப் பாராட்டினர்; கச்சும், கழலும் கட்டி, இடையில் ஒலிக்கும் பாண்டில் மணியும்; மார்பில் மணம்நாறும் மாலையும் அணிந்து, தழைத்து வளர்ந்த தலைமயிரும், பருத்து உயர்ந்த தோளும் உடையனாய் ஏறுபோன்ற எழில்மிகு நடையும், பேரழகும் கொண்டு பெருமிதம் தோன்ற நிற்கும் ஆட்டனத்தியையும் அவன் புனலில் புகுந்து ஆடும் ஆற்றலையும் கண்டு அக்கால மக்களும், அரசரும் ஒருங்கே மகிழ்வர். இவ்வாறு அழகும் ஆண்மையும் உடையனாய ஆட்டனத்தி, வெள்ளிவீதியார் என்ற பெண்பாற் புலவரும் பாராட்டும் பெரும் புலமை உடையராய ஆதிமந்தியாரை, ஆருயிர் மனைவியாப்பெற்ற மாண்பும் உடையனாவன்.

காவிரி ஆற்றில் கழார்ப் பெருந்துறைக்கண், ஆண்டு தோறும் புதுப்புனல் வருங்கால் பெருவிழா நிகழும்; ஆற்றுப் புனலில் குதித்து ஆடவல்ல அந்நாட்டு இளைஞர் அன்று ஒருங்கே சேர்ந்து ஆடித்திரிவர்; அவ்வாடல்காணச் சோணாட்டு மக்களும், மன்னனும் ஆண்டுவந்து மகிழ்வர்; ஓராண்டு நடைபெற்ற விழாவின்போது, கரிகாற் பெருவளத்தானுடன், ஆதிமந்தியும், ஆட்டனத்தியும் வந்திருந்தனர்; விழாக்கண்டு அகமகிழ்ந்திருந்தான் ஆட்டனத்தி; அவனும் ஆடவல்லவன்; ஆடவல்ல அவனால், பிறர் ஆடுவதைப் பார்த்திருக்க இயலவில்லைபோலும்; அவனும் ஆட விரும்பினான்; உடனே புனலாட்டிற்கேற்ற புதுமுறை ஆடையணிந்து ஆற்றில் பாய்ந்து ஆடத் தொடங்கிவிட்டான்; அவன் ஆடல்கண்டு அனைவரும் அகம் மகிழ்ந்தனர்; அவன் ஆடல் அத்துணைச் சிறந்திருந்தது; ஆயினும், அவன் அவ்வூரினன் அல்லன்; வேற்றூரினின்று வந்தவன்;

அவ்யாறு, அவனுக்குப் புதிது; அதில், அதற்குமுன் ஆடியறியான் அவன்; அதனால், ஆற்றின் ஆற்றலும் இயல்பும் அறிந்து ஆடல் அவனால் இயலாது போயிற்று; ஆகவே, ஆடிக்கொண்டிருந்த அவன், ஆற்றுப் புனலால் அடித்துக் கொண்டு போகப்பட்டான்.

அவன் ஆடல் சிறப்பால் செம்மாந்திருந்த ஆதிமந்தியாரும் பிறரும் பெருங்கவலையுற்றனர்; அவனை ஆற்றிடமெல்லாம் தேடித்திரிந்தனர்; ஆற்றின் கரைக்கண் உள்ள ஆடிடம்தோறும் அலைந்து தேடினர்; ஆனால், அவன் அகப்பட்டிலன்; அவன் மனைவி ஆதிமந்தியார், அவன் மறைவு கண்டு மாறாத் துயர்கொண்டார்; அவர் அறிவும் பிறிதாயிற்று; வழியில் வருவார் அனைவரிடத்தும், அவன் உருவும், திருவும் உணரக்கூறி, "அவனைக் கடல்கொண்டது; புனல் ஒளித்தது; சுரியலம் பொருநனைக் கண்டீரோ? ஆட்டனத்தியை அறிவீரோ?" என வினவிக்கொண்டே, வீதிதோறும் ஊர்தோறும், நாடுதோறும் அலைந்து திரிந்து ஆற்றொணாத் துயருற்றார்.

பனிவார் கண்ணளாய்ப் பலவாறு புலந்து அலைந்து திரியும் ஆதிமந்தியார், காவிரி கடலோடு கலக்குமவரையிலும் காணாது கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டு அலைவாராயினர்; இறுதியில், ஆற்றுப் புனலில் அலைப்புண்டதால் அயர்ந்து அந்நீர்வழிச் செல்வானை, ஆங்குக் கரைக்கண் இருந்த மருதி என்பாள் கண்டு கடலில் புகுந்து, அரிதின் முயன்று கரைசேர்த்து ஆதிமந்தியார்பால் ஒப்படைத்தாள்; ஆனால், அந்தோ! அவனைக் கரைசேர்க்கும் முயற்சியால், மருதி கடல்வாய்ப்பட்டு மறைந்து மாண்புற்றாள். ஆட்டனத்தி, ஆதிமந்தி வரலாற்றினை அகநானூற்றுப் பாக்கள் ஐந்தில் வைத்துப் போற்றிப் பாராட்டியுள்ளார் பரணர்:

"கச்சினன், கழலினன், தேந்தார் மார்பினன்,
வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியல்
சுரியலம் பொருநனைக் காண்டிரோ? என
ஆதிமந்தி பேதுற்று இனையச்:
சிறையறைந்து உரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுகும்

அந்தண் காவிரி போலக்
கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே."
(அகம்: எசு)

"முழவுமுகம் புலராக் கலிகொள் ஆங்கண்
கழாஅர்ப் பெருந்துறை விழவின் ஆடும்
ஈட்டெழில் பொலிந்த ஏந்துகுவவு மொய்ம்பின்
ஆட்ட னத்தி நலன்நயந்து உரைஇத்
தாழிருங் கதுப்பின் காவிரி வவ்வலின்,
மாதிரம் துழைஇ மதிமருண்டு அலந்த
ஆதி மந்தி காதலற் காட்டிப்
படுகடல் புக்க பாடல்சால் சிறப்பின்
மருதியன்ன மாண்புகழ் பெறீஇயர்." அகம்: உஉஉ)

"ஏற்றியல் எழில்நடைப் பொலிந்த மொய்ம்பின்
தோட்டிரும் தரியல் மணந்த பித்தை
ஆட்ட னத்தியைக் காணீ ரோஎன
நாட்டின் நாட்டின், ஊரின் ஊரின்
கடல்கொண் டன்று எனப் புனல்ஒளித் தன்றுஎனக்
கலுழ்ந்த கண்ணள், காதலற் கெடுத்த
ஆதிமந்தி." (அகம்: உநசு)

"ஒலிகதிர்க் கழனிக் கழாஅர் முன்துறைக்
கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால் காணத்
தண்பதம் கொண்டு தவிர்ந்த இன்னிசை
ஒண்பொறிப் புனைகழல் சேவடிப் புரளக்
கருங்கச்சு யாத்த காண்பின் அவ்வயிற்று
இரும்பொலம் பாண்டில் மணியொடு தெளிர்ப்பப்
புனல்நயந் தாடும் அத்தி அணிநயந்து
காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு." (அகம்: நஎசு)

"மந்தி,
பனிவார் கண்ணள் பலபுலந்து உறையக்
கடுந்திறல் அத்தி ஆடணி நசைஇ
நெடுநீர்க் காவிரி கொண்டொளித் தாங்கு."
(அகம்: நகசு

இவ்வாறு பாக்கள் பலபாடிப் பாணர் பாட்டிற்கேற்ற பெரும்புகழ் உடையனுய ஆட்டனத்தி சேரவேந்தன் என்றும், அவன் மனைவியாம் மாண்புடைய புலவர் ஆதிமந்தியார், கரிகாற்பெருவளத்தான் மகளாவர் என்றும் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது:

"மன்னன் கரிகால் வளவன்மகள், வஞ்சிக்கோன்
தன்னைப் புனல்கொள்ளத், தான்புனலின் பின்சென்று
கன்னவில் தோளாயோ! என்னக் கடல்வந்து
முன்னிறுத்திக் காட்ட, அவனைத் தழீஇக் கொண்டு
பொன்னங் கொடிபோலப் போதந்தாள்."

(சிலம்பு : உக : கக - கரு)

கரு. ஆதன் எழினி

சோணாட்டில், கிழக்குக் கடற்கரையை அடுத்துள்ள பட்டினங்களுள் செல்லூர் என்பதும் ஒன்று; அச்செல்லூர், மன்னர்குலம் மண்கொள முயன்ற மழுவாள் நெடியோனாய பரசுராமன் வேள்விசெய்த விழுச் சிறப்புடையது என்றும், வேள்வித்தீயான் விழுப்புகழ்பெற்ற அப்பேரூர், அருந்திறற் கடவுளர் நின்று காக்கும் அருமையும் உடைத்து என்றும் கூறுவர் மதுரை மருதன் இளநாகனார். அச்செல்லூர்க்கும் கிழக்கே, கடல் அலை ஒலிக்கும் நியமம் எனும் நகர் ஒன்று உண்டு; அந் நியமம், கோசர் என்பார்க்கு உரித்து; நியமத்தைத் வாழிடமாகக் கொண்ட கோசருள், இளையராயினர், செல்லூர்க்கு அணித்தே வந்து, ஒன்று கூடிக், கடலாடு மகளிர் கொய்து தந்த புலிநகக் கொன்றையினையும், கழனியுழவர் பறித்துப்போட்ட குவளையினையும், காவற்காட்டில் மலர்ந்த முல்லையொடு கலந்து கட்டிய கண்ணியணிந்து ஆடி மகிழ்வர் என்று கூறுவர், ஐயூர் முடவனார். அவ்வூரை உரிமைபூண்டு ஆண்டிருந்தான் ஆதன் எழினி என்பானொரு பெருவீரன்; அதியமான் எழினி, கண்ணன் எழினி, தலையாலங்கானத்துத் துஞ்சிய எழினி, வாட்டாற்று எழினி ஆதன் என, எழினி எனும் பெயருடையார், தமிழகத்தே பலராவர். ஆதலின், அவர் தம் வரலாற்றினை அறிதற்கண் ஆராய்ச்சியாளர் பெரிதும் விழிப்புடையராதல் வேண்டும். செல்லூர் ஆதன் எழினி, யானைப்போர் வல்லவன்; களிற்றின்மீது வேல் எறியும் வீரம் மிக்கோன்; அவன் எறிந்த வேலேற்ற களிறுகள், கடுந்துயர் உற்றுக் கலங்கி அழியும். ஆதன் எழினி குறித்து அறியத்தக்கன இத்துணையவே.

"கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்க்
கடாஅ யானைக் குழூஉச்சமந் ததைய
மன்மருங் கறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன்று அரிதினின் முடித்த வேள்வி."

(அகம்: உ௨0)

"அருந்திறற் கடவுள் செல்லூர்க் குணஅது
பெருங்கடல் முழக்கிற் ருகி, யாணர்
இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கடுங்கண் கோசர் நியமம்." (அகம்: கூ0)

"கடலாடு மகளிர் கொய்த ஞாழலும்,
கழனி உழவர் குற்ற குவளையும்,
கடிமிளைப் புறவில் பூத்த முல்லையொடு
பல்இளங் கோசர் கண்ணி அயரும்
மல்லல் யாணர்ச் செல்விக் கோமான்
எறிவிடத்து உலையாச் செறிசுரை வெள்வேல்
ஆதன் எழினி அருநிறத்து அழுத்திய
பெருங் களிற்று எவ்வம்." (அகம்: உகசு)

ஆதன் எழினி பற்றியும், அவன் செல்லூர் பற்றியும் அறியத் துணை புரிவன அகநானூற்றுப் பாக்களாய இம் மூன்றே; இவற்றையே துணையாகக் கொண்டு ஆதன் எழினி, கோசர் இனத்தவனுவன் என்பர் சிலர்; ஆதன் எழினி, கோசன் அல்லன்; அவன், அவர் பகைவனுவன்; அவன், செல்லூர்க்குக் கிழக்கே, அக் கோசரோடு போரிட்டு, வேல் மார்பில் தைக்கப்பெற்று இறந்தான் என்பர் மற்றும் சிலர். இவ்வாறு கொள்வற்குரிய சான்று எதுவும், அப் பாக்கள் ஒன்றினும் காணப்பெறவில்லை என்பதை, அப்பாக்களை ஒருமுறை படித்தாரும் உணர்வர். செல்லூர், நியமம் இரண்டையும் எடுத்துக்கூறி, இவற்றுள் நியமம் கோசர்க்கு உரித்து; அது, செல்லூர்க்கு அணித்தே உளது எனக் கூறுவதிஞலேயே, செல்லூர், கோசர்க்கு உரித்தன்று என்பது தானே போதரும். இளங்கோசர் செல்லூர்க்கண் ஆடி மகிழ்வர் என்பதால், செல்லூரைக் கோசர்க்கு, உரித்து எனக் கூறுவதாயின், எழினி ஆதன் என்பானுக்குரிய வாட்டாற்றிலும் கோசர் வாழ்ந்தனர் என மாங்குடிகிழார், புறநானூற்றில் (நகசு) கூறுவதைக் கொண்டு, வாட்டாற்று எழினியாதனும் கோசனுவன் எனக் கூறல்வேண்டும்; ஆனல் அவன் கோசன் அல்லன்; வேளிர்வழி வந்தவன் என அப் பாட்டே அறிவிக்கிறது.

ஆகவே, செல்லூர்க்கண், இளங்கோசர் ஆடி மகிழ்கின்றனர் என்பது ஒன்றைக்கொண்டே, செல்லூர்த் தலைவனைக் கோசன் எனக் கோடல் சிறிதும் பொருந்தாது. மேலும், கோசர் வழிவந்தாரைக் குறிக்க வருவது எனப்படும், "வாய்மொழி" என்பதுபோலும் அடை எதுவும் ஆதன் எழினிக்கு இல்லை என்பதையும் நோக்குதல் வேண்டும். வேண்டுமாயின் செல்லூர்க்கு அண்மையில் வாழ்ந்த கோசர், ஆதன் எழினியின் அவைக்கள வீரராக விளங்கினர் என, ஒருவாறு பொருந்துமேல் கொள்க.

கச. ஆதனுங்கன்

ஆதனுங்கன் ஒரு குறுநில மன்னன்; வேங்கடமலையும் அதைச் சூழ உள்ள நாடும் இவனுக்கு உரியது; சேரர்க்கு உரியது என ஓதப்பெறும். ஆதன் என்பதை இவன் தன் பெயரோடு கொண்டுள்ளமையால், சேரரோடு யாதோ ஒரு வகையில் தொடர்புடையன் எனக் கருதற்கும் இடம் உண்டு. ஆதனுங்கன், இரவலர் இன்மை தீர்க்கும் இனிய உள்ளம் உடையவன். கள்ளில் ஆத்திரையனார் எனும் தொண்டை நாட்டுப் புலவர் ஒருவர் இளைஞராய் இருந்த காலத்தே இவனைச் சென்று கண்டார்; தன்பால் வந்த புலவரை, ஆதனுங்கன் அன்புடன் வரவேற்று, அருகில் இருத்தி, "ஐய! கோடைமுற்றி வற்கடம் உற்ற வறுமை மிகு காலத்தே, உறுபொருள் அளித்து உற்றதுயர் தீர்ப்பாருள் ஒருவனாக அடியேனையும் உள்ளுவாயாக!" என வேண்டி, வேண்டும் பொருள் அளித்துப் போற்றினன்.

"நீர் நுங்கின் கண் வலிப்பக்
கான வேம்பின் காய் திரங்கக்
கயங்களியும் கோடை யாயினும்
ஏலா வெண்பொன் போகுறு காலை
எம்மும் உள்ளுமோ, பிள்ளையம் பொருந!
என்று ஈத்தனனே இசைசால் நெடுந்தகை."

(புறம்: ௩௮௯)

ஆதனுங்கன் அத்தகு பேரன்பினனாதல் அறிந்த ஆத்திரையனார்க்கும் அவன்பால் பேரன்பு பிறந்தது; அவனைத் தம் உள்ளத்தே வைத்துப் போற்றுவாராயினர்; அவனை மறப்பதும் அவர்க்கு அரிதாயிற்று; அவன் மறத்தற்கரியன் என்பதை அவனுக்கே அறிவித்தார்; "அன்ப! ஆதனுங்க! என் உள்ளத்தைத் திறந்து உட்புகுந்து காண வல்லார் உளராயின், ஆண்டு, நீ குடிகொண்டிருப்பதை அவர்கள் உறுதியாகக் காண்பர்; நின்னை யான் மறவேன்; நின்னை மறக்கும் காலமும் எனக்கு உண்டாம் எனின்

அக்காலம், என்னை யான் மறக்கும் காலமாகும்; அக்காலம் என் உயிர், என் உடலை விட்டுப் பிரியும் காலமாம்; அந்தக் காலத்தில்தான் நின்னை யான் மறத்தல் கூடும்" என்று கூறினார்; ஆதனுங்கனும், ஆத்திரையனும் கொண்டிருந்த அன்பின் பெருமைதான் என்னே!

"எந்தை! வாழி! ஆதனுங்க! என்
நெஞ்சம் திறப்போர் நிற்காண் குவரே!
நின்னியான் மறப்பின், மறக்கும் காலை
என்உயிர் யாக்கையிற் பிரியும்பொழுதும்
என்னியான் மறப்பின், மறக்குவென்." (புறம்: ௧௭௫)

ஆண்டு பல கழிந்தன; ஆதனுங்கனும் இறந்து விட்டான்; அஃதறிந்து ஆண்டுவந்த ஆத்திரையனார், அவன் நாட்டை, அவன் வழிவந்த முதியன் என்பான் ஆண்டிருத்தலைக் கண்டார்; அவன்பால், தாம் இளைஞராய் இருந்த காலத்தே ஆங்கு வந்ததையும், அக்காலை ஆதனுங்கன் காட்டிய அன்புடைமையினையும் எடுத்துக் கூறினார்; தம் வறுமைச் சுற்றத்தின் வாட்டம் அகல வரையாது வழங்கும் ஆதனுங்கனேபோல் வழங்குக என வேண்டினார்; ஆதனுங்கன் இறக்க ஆண்டெழும் சாப்பறை ஒலி கேட்டு வருந்தினார்; அவ்வொலி மீண்டும் எழா தொழிக என வாழ்த்தினார்; இவ்வாறு இறந்தும் இறவா, நிலைபெற்ற ஆதனுங்கன் அன்பும், அருளும், அருந்தமிழ்ப் பற்றும் அவனியெலாம் வாழ்க, வாழ்க என வாழ்த்துவோமாக!

'ஆத னுங்கன் போல நீயும்
பசித்த ஒக்கல் பழங்கண் வீட
வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி! பெரும" (புறம் :௧௮௯)

கரு. ஆமூர் மல்லன்

தொண்டை நாட்டின் உட்பிரிவுகளாகிய இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுள் ஆமூர்க் கோட்டமும் ஒன்று. அவ் வாமூர் நாட்டில், ஆமூர் என்றோர் ஊர் இருந்தது; அவ்வூர், அந்தணர் நிறைந்தது; ஆழ்ந்த அகழியையும், அரிய காவலையும் உடையது எனக் கூறிப் பாராட்டுவர், இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார் :

> "அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியன்நகர்,
> அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆமூர்."
>
> (சிறுபாண்: க அஎ-அ அ)

ஆமூர்நாடு, முக்காவல் நாடு எனவும் அழைக்கப் பெறும். அந் நாட்டில் உளதாகிய ஆமூரில் வாழ்ந்திருந் தமையால் இம் மல்லன், முக்காவல் நாட்டு ஆமூர் மல்லன் என அழைக்கப்பெற்றுளான்: ஆமூர் மல்லன், மற்போரில் வல்லவனாய்த் தன்னூரில் வாழ்ந்திருந்தான்; அக்காலை, தன் நாட்டைப் பகையரசன் பற்றிக்கொள்ள, வருந்தி வந்த போரவைக் கோப்பெருநற்கிள்ளி என்ற சோழர் குலச் சிற்றரசன், அவ் வாமூரில் வந்து வாழலாயினன்: போரவைக்கோ, பேராண்மையுடையவன் எனப் பலரா லும் பாராட்டப்பெறுவதைப் பொறாத ஆமூர் மல்லன், அவனோடு போரிட்டு அவனையும் வென்று வீறுபெற விழைந்தான். அவ்வாறே, அவ் விருவரும் மற்போர் புரியத் தொடங்கினர்; போரவைக்கோ, ஆமூர் மல்லனி னும் ஆற்றல் மிக்கவனாயினன்; அதனால், அவன், மல்லன் மார்பின் ஒரு காலை மண்டியிட்டு ஊன்றி அவன் ஆற்றல் குன்றச் செய்தான்; மல்லன், அவனை அழிக்கச்செய்யும் செயல்களையெல்லாம் சிதறடித்து, ஒரு காலை அவன் முதுகில் இட்டு வளைத்துக் கொண்டான்; இதனால் செய லற்றவனாய மல்லன், இறுதியில் காலும் தலையும் முறியக் களத்திலேயே உயிர் துறந்தான்.

"இன்கடுங் கள்ளின் ஆமூர் ஆங்கண்
மைந்துடை மல்லன் மதவலி முருக்கி,
ஒருகால் மார்பு ஒதுங்கின்றே; ஒருகால்
வருதார் தாங்கிப் பின்ஒதுங்கின்றே;
நல்கினும், நல்கா னாயினும், வெல்போர்ப்
போரரும் தித்தன் காண்கதில் அம்ம!
பசித்துப்பணை முயலும் யானைபோல
இருதலை ஒசிய எற்றிக்
களம்புகு மல்லற் கடந்தடு நிலையே." (புறம்: ௮0).

கசு. ஆய் எயினன்

சேரனும், சோழனும், பாண்டியனும் செங்கோல் ஓச்சிய தமிழகத்தில், அவர்கள் ஆட்சி செலுத்திய அக் காலத்திலேயே, வேளிர் என்ற வகுப்பினரும், ஆங்காங்கே யிருந்து ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர்; அவருள் ஒரு சாரார், "வானவரம்பன் வெளியம்," (அகம்: நடுக) எனக் கூறப் பெறுவதால், சேரர்க்குரியதாய்ச் சேரநாட்டகத்ததாய வெளியம் எனும் நகர்க்கண் வாழ்ந்துவந்தனர்; அவர்கள், சேர வேந்தர்க்கு மகள் கொடுக்கும் விழுமிய குடியின ராவர். பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன் மனைவியாம் மாண்புடையளாய நல்லினி என்ற நல்லாள், வெளியத்தில் வாழ்ந்த வேளிர் மகளாவள் எனப் பதிற்றுப் பத்து, இரண் டாம் பத்துப் பதிகம் கூறுவது உணர்க. அவ் வெளியத் தில் வாழ்ந்த வேளிர்கள், வெளியன் வேண்மான் என்றே அழைக்கப் பெறுவாராயினர். அவ் வெளியத்தில் வாழ்ந்த வேளிர்வழி வந்தாருள், ஆய் எயினன் என்பானும் ஒருவன்; அது, அவன், வெளியன் "வேண்மான் ஆய் எயினன்," என அழைக்கப் பெறுதலால் உறுதியாதல் உணர்க.

ஆய் எயினன், தன்னைப்போன்றே வேளிர் வழி வந்தோனும், பாழி, பாரம், ஏழில் முதலாய மலைகளையும், அம் மலையடுத்த ஊர்களையும் கொண்ட கொண்கான நாட்டை ஆண்டிருந்தோனும் ஆய நன்னனொடு நட்புப் பூண் டிருந்தான். இருவரும் உயிர் ஒத்த நண்பர்களாய் ஒன்று கலந்து வாழ்ந்தனர். ஆய் எயினன்பால் கொண்ட அள விறந்த அன்பால், நன்னன் தனக்குரிய பிரம்பு எனும் மலைக்கு, "ஆய் பிரம்பு," எனவும் பெயரிட்டு வழங்கினன்; (அகம்: கசு) அரசர் ஒவ்வொருவரும், அவரவர் விரும் பும் மரம் ஒன்றைத் தம் காவல் மரமாகக் கொண்டிருந்த தைப்போன்றே, வாகை மரத்தைக் காவல் மரமாகக் கொண்ட நன்னன், அம் மரத்தின் பெயரால் வாகை எனும் ஊர் ஒன்று கண்டு, அவ்வூர் ஆட்சியைத் தன் நண்பன் ஆய் எயினன்பால் ஒப்படைத்தான். கூகை

என்ற பெயரும் உடையான் எனப் பரணரால் கூறப்படும் நன்னனுக்கு உரித்து என உரிமை பாராட்டப்பெறும் வாகை, ஆய் எயினனுக்கும் உரிமை யுடையதாகக் கூறப் படுவதால் இஃது உண்மையாம் என வுணர்க:

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை." (குறுந்: ௩௯௩)

"வண்கை எயினன் வாகை." (புறம்: ௩௫௧)

ஆய் எயினன், வாகையை ஆண்டிருந்த காலத்தே, பசும்பூண் பாண்டியன் படைத் தலைவனும், கொங்கர் எனும் குறும்பரைக் குடகடல்வரை ஓட்டி, அவர் வென்று ஆண்டிருந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றியவனும் ஆய அதியன் என்பான், தன் படைச் செருக்கால், வாகையை வளைத்துப் போர் புரியலாயினன்; பாண்டியர் படைத்தலைவன் செயல் பொறுத ஆய் எயினன், தன் ஆற்றல் முழுதும் காட்டி அரிய போர் செய்து, அதியனையும், அவன் உடன்வந்த யானைப் படையையும், அவன் பகைவராய கொங்கர் மகிழு மாறு, கொன்று களம் வென்று வாழ்ந்திருந்தான்:

"கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலை
பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்
களிறொடு பட்ட ஞான்றை
ஒளிறுவாள் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே,"
(குறுந்: ௩௯௩)

அதியனை வென்ற வெற்றிச் சிறப்போடு, வாகையில் வாழ்ந்திருந்தான் ஆய் எயினன். அக்காலை, புன்னாடு எனும் பெயருடைய நாட்டரசன், ஆய் எயினன் ஆருயிர் நண்பனுய நன்னனைப் பகைத்தெழுந்தான். அச்செய்தியை ஆய் எயினனுக்கு அறிவித்து, "அந் நாட்டை எவ்வாற் றானும் வென்று அடக்குதல் வேண்டும்; ஆனால், யான் படையொடு ஆண்டுச் சென்றிருக்குங்கால், பாழியையும், பாழிக்கண் உள்ள பெரும் பொருளையும் காப்பார் யார் என்றே கலங்குகின்றேன்," என்றும் கூறினன். அது கேட்ட ஆய் எயினன், 'அவற்றின் காவலை யான் மேற் கொள்கின்றேன்; அஞ்சற்க," என்று உறுதி யளித்தான்.

இந் நிலையில், மிஞிலி என்பான், பாழியைத் தாக்கினான்; அஃது அறிந்தான் ஆய் எயினன்; "அஞ்சல்," என நன்னனுக்கு அன்றளித்த அவ் வார்த்தை பொய்யாகா வண்ணம், விரைந்துசென்று மிஞிலியை எதிர்த்தான்; மிஞிலி, எயினன் ஆற்றலை அறிந்தவன்; தன் படைத் துணையோடு, பேய் முதலாம் தெய்வத் துணையும் இருந்தாலன்றி அவனை வெல்லுதல் இயலாது என அறிந்தான்; அதனால், "எயினனோடு இன்று யான் மேற்கொள்ளும் போரில் எனக்கு வெற்றி தேடித் தருவையெனின், நினக்குப் பெரும்பலி தருவன்," என்று பாழிநகர்ப் பேயைப் பரவிப் போர்க்களம் புகுந்தான். ஆய் எயினனும் ஆற்றல் கொண்டு அரும்போர் உடற்றினான். எனினும், தன்னினும் படைப்பெருமையுடைய மிஞிலியை வெல்லுதல் அவனால் இயலாததாயிற்று; மேலும், பாழிக்குரிய நன்னன், பகைவர் படைப்பெருமை கண்டு அஞ்சி, அமர்க்களம் வாராமலே நின்றுவிட்டான்; அதனால், ஆய் எயினன் அமரிடை வீழ்ந்தான்.

ஆய் எயினன் பறவைகள்மாட்டுப் பேரன்புடையவன்; அவற்றிற்கு ஊறு நேராவண்ணம் நின்று காத்துவந்தான்; அதனால், அப்பறவைகளும் அவன் மாட்டு நீங்கா அன்புடையவாயின. அமரிடை வீழ்ந்தான் ஆய் எயினன் என்ற செய்தியை எவ்வாறோ அறிந்துகொண்ட அப் பறவைகள் எல்லாம், ஒன்றுகூடிக் களம் சேர்ந்தன; அவன்பால் நின்று அமர் வெல்லத் துணைபுரிதல் தம்மால் இயலாது. போயினும், வீழ்ந்தான் உடல்மீது வெய்யில் விழாவாறு, தம் சிறகுகளை விரித்து வட்டமிட்டுப் பறந்து வாடித் துயர் உற்றன.

தன் நாட்டைத் தாக்கிய மிஞிலியோடு தானே போரிடுதல் ஒழித்து, நண்பனைப் போர்க்களம் அனுப்பிய அறமாகாச் செயல் குறித்து நாணியோ, எயினன் இறந்தானாகப் படைத்துணையும் இழந்து நிற்கும் அந் நிலையில் களம் சேர்தல் தனக்கு ஏதம் வருதற்கு ஏதுவும் ஆம் என அஞ்சியோ நன்னன், களம் சென்று நண்பனைக் காணவும்

செய்திலன்; அவன் உரிமை மகளிர் உறுதுயரையும் துடைத்திலன்.

"நன்னன் பாழி
ஊட்டரு மரபின் அஞ்சுவரு பேஎய்க்கு
ஊட்டெதிர் கொண்ட வாய்மொழி மிஞிலி,
புள்ளிற்கு ஏம மாகிய பெரும்பெயர்
வெள்ளத் தானை அதியற் கொன்றுஉவந்து
ஒள்வாள் அமலை ஆடிய ஞாட்பு."

"கடும்பரிக் குதிரை ஆஅய் எயினன்
நெடுந்தேர் மிஞிலியொடு பொருதுகளம் பட்டெனக்
காணிய செல்லாக் கூகை நாணிக்
கடும்பகல் வழங்கா தாஅங்கு."

"ஓம்பரண் கடந்த வீங்குபெருந் தானை
அடுபோர் மிஞிலி செருவிற்கு உடைஇ
முருகுறழ் முன்பொடு பொருதுகளம் சிவப்ப
ஆஅய் எயினன் வீழ்ந்தென, ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் உருப்பம் புதைய ஓராங்கு
வம்பப் புள்ளின் கம்பலைப் பெருந்தோடு
விசும்பிடை தூர ஆடி."

"வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்
அளியியல் வாழ்க்கைப் பாழிப் பறந்தலை
இழையணி யானை இயல்தேர் மிஞிலியொடு
நண்பகல் உற்ற செருவில் புண்கூர்ந்து
ஒள்வாள் மயங்கமர் வீழ்ந்தெனப், புள்ஒருங்கு
அங்கண் விசும்பின் விளங்கும் ஞாயிற்று
ஒண்கதிர் தெறுமைச் சிறகரில் கோலி
நிழல்செய்து உழறல் காணேன் யான்எனப்
படுகளம் காண்டல் செல்லான், சினம்சிறந்து
உருவினை நன்னன் அருளான் கரப்ப."

"பொலம்பூண் நன்னன், புன்றுடு கடிந்தென
யாழிசை மறுகின் பாழி ஆங்கண்
அஞ்சல் என்ற ஆஅய் எயினன்

இகலடு கற்பின் மிஞிலியொடு தாக்கித்
தன்னுயிர் கொடுத்தன்ன, சொல்லியது அமையாது,''
(அகம்: கசஉ, கசஅ, கஅக, உ0அ, ௩கக)

பறவைகள் மாட்டும் பேரருள் சுரக்கும் ஆய்எயினன், பரிசிலர் மாட்டும் பேரன்புடையனாய் வாழ்ந்தான்: நெடிய தன் மாளிகையின் தலைவாயிலில் நின்று, தேன் வளம் சிறந்த தன் மலையைப் பாடி மகிழ்வூட்டும் இரவலர், நள்ளிரவில் வந்து வேண்டினும், வெள்ளிய கோடுகளைக் கொண்ட தலைசிறந்த யானைகளைக் கொடுக்கும் கொடை வள்ளல் ஆய்எயினன்.

''யாம இரவின் நெடுங்கடை நின்று
தேமுதிர் சிமையக் குன்றம் பாடும்
நுண்கோல் அகவுநர் வேண்டின், வெண்கோட்டு
அண்ணல் யானை ஈயும், வண்மகிழ்
வெளியன் வேண்மான் ஆஅய் எயினன்,''
(அகம்: உ0அ)

௧௭. ஆரியப் பொருநன்

ஆரியப் பொருநன், வடநாட்டினின்றும், தமிழ் நாடு போந்து வாழ்ந்திருந்த மற்போர் வல்ல மல்லன்; சோர் படைத்தலைவருள் ஒருவனாய கணையன் என்பானை அடுத்து, அவன் மதிக்க வாழ்ந்திருந்தான். கணையனும், தன்னைச் சேர்ந்த ஆரியப் பொருநன், ஆற்றல் உடையவன்; மற்போரில் அவனை வெல்வார் அரியர் என்று கூறி, அவனைப் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தான்; அதைக் கேட்டான் பாணன் என்பவன்; பாணனும் வட நாட்டிலிருந்து வந்தவனே; அவன் உறையூர்த் தித்தனை வெல்லக் கருதி, ஆண்டுச் சென்று, அவன் நாளவையில் எழும் பாணர் பேரிசைச் சிறப்பைக் கேட்டே அஞ்சி, அவனோடு போர் புரியாதே ஓடிவந்த கட்டி என்பானின் ஆருயிர் நண்பன்; கட்டியொடு உறையூர்க்குச் சென்றிருந்தவன்; அப் பாணன் ஆரியப் பொருநனை, மற்போரில் வல்லவன் எனக் கணையன் கூறுவதைக் கேட்கப் பொறாது, அவனோடு போரிட முன் வந்தான்; மற்போர் தொடங்கி விட்டது; ஆரியப் பொருநனே வெற்றி பெறுவன் எனக் கூறிக்கொண்டிருந்தான் கணையன்; ஆரியப் பொருநன் தோள்களைப் பாணன், தன் மார்போடு அணைத்து இறுகப் பிடித்துக்கொண்டான்; அப் பிடியினின்றும் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு ஆரியப் பொருநன் தன் ஆற்றல் முழுதும் காட்டி முயன்றான்; பாணன் பிடித்த பிடி விடாததனால், பொருநன் தோள்கள் இரண்டும் பாணன் கையிலேயே கிடக்க, அவற்றை இழந்த பொருநன் உடல்மட்டும் வெளிப்போந்து வீழ்ந்தது; ஆரியப் பொருநன் உயிர் அழிந்தது. தன்னோடு ஒருங்கு பணியாற்றும் கட்டியின் நண்பன் வெல்லத், தன் நண்பன் தோற்றமை கண்டு நாணினான் கணையன்:

"பாணன்
மல்லடு மார்பின் வலியுற வருந்தி
எதிர்தலைக் கொண்ட ஆரியப் பொருநன்
நிறைத்திரண் முழவுத்தோள் கையகத் தொழிந்து
திறன்வேறு கிடக்கை நோக்கி, நற்போர்க்
கணையன் நாணியாங்கு, (அகம்: ௩௮௬)

கசு. ஆரிய அரசன் பிரகத்தன்

ஆரியரையும், அவர் பழக்க வழக்கங்களையும் பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே, தமிழர்கள் அறிந்திருந் தனர். பிடியானை பழக்கும் ஆரியரையும், கழைக் கயிற் றின் மேல் நின்று ஆடும் ஆரியக் கூத்தரையும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பார்த்துப் பாராட்டியுள்ளனர். ஆரியப் பொரு நன் என்பவன், தமிழகத்தே வந்து, தமிழரசர்களால் பெரு வீரன் என மதிக்கப் பெற்று விளங்கிய வரலாற்றி னைப் பரணர் பாக்களில் பார்க்கிறோம். ஆரியம், தமிழகத் தில் கால்கொள்ளத் தொடங்கிய அடிச்சுவடுகளில் ஒரு சில இவை.

வட நாட்டை வாழ்விடமாகக் கொண்ட ஆரியர் தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்புணர்ந்து, ஆங்கே, தங்கள் நிலையை உறுதியுடையதாக்கி உயர்த்திக்கொள்ளப் பெரி தும் முயன்றுள்ளனர். அதனால், அவ் வாரிய அரசர் களுக்கும், தமிழ் அரசர்களுக்கும் இடையில் போர் பல நடைபெற்றுள்ளன. ஆரிய அரசர்களை வென்ற ஆண் மைச் சிறப்பைத் தம் பெயர்களோடு இணைத்துப் பெருமைகொண்ட அரசர்களும் உளர். ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற பாண்டிய அரசன் பெய ரைக் காண்க. தமிழ் அரசர்கள், ஆரிய அரசர்களோடு போராடிப் பெற்ற வெற்றியைப் புலவர்களும் பாராட்டி யுள்ளனர். சேர வேந்தன் ஒருவன், ஆரியரை அலறத் தாக்கி அவர் இமயத்தில் தன் விற்கொடியைப் பொறித் தான் என்று பரணர் பாடியுள்ளார். "ஆரியர் அலறத் தாக்கிப் பேரிசை, தொன்றுமுதிர் வடவரை வணங்கு விற் பொறித்து, வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்." தஞ்சை மாவட்டம் வல்லத்தின் அருகே, ஓர் ஆரியப் படை போரிட்டு அழிந்தது என்று புலவர் ஒருவர் கூறியுள்ளார். "சோழர் வில்லீண்டு குறும்பின் வல்லத்துப் புறமிளை ஆரி யர் படையின் உடைக." இமய வரம்பன் நெடுஞ் சேரலா தன், ஆரியரை வணக்கி வெற்றிகொண்டான் என்று கூறு

கிறது, பதிற்றுப் பத்தில் இரண்டாம் பத்துப் பதிகம். தண்டகாரணியத்து ஆரியர் கவர்ந்து சென்ற ஆடுகளை, அவரை வென்று மீட்டுக் கொணர்ந்தான், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்று ஆறும் பத்துப்பதிகம் கூறுகிறது. காரியின் முள்ளூர் மலையை முற்றுகையிட்ட ஆரியர்களை வேற்படை கொண்டு வென்று துரத்தினன் காரி. இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்தார் கபிலர்; ஆரிய அரசர் சிலர், தமிழ் நாட்டிற்கு அண்மையில் எங்கோ வாழ்ந்திருக்கின்றனர்; அவர்கள், தமிழ், தமிழர் இவர்களின் தகுதி திறமைகளை அறியாத காரணத்தினலேயே, தமிழ்நாட்டின் மீது போர் தொடுக்கின்றனர்; அவர்கள் தமிழர்களின் உண்மை உயர்வினை உணர்வராயின், அவ்வாறு போரிடத் துணியார் என்று எண்ணினர்; அவர்களுக்குத் தமிழின் அருமை பெருமைகளை அறிவித்து நாட்டில் போர் நிகழ்வதைத் தடுத்தல் வேண்டும் என்று விரும்பினர். உடனே அவ்வாரியர் வாழிடத்தை அறிந்துசென்று, அவர்கள் அரசன் பிரகத்தனைக் கண்டார். அவனுக்குத் தமிழின் அருமையை அறிவிக்க, தமிழ் நாட்டு மக்களின் இயல்பினை ஒருவாறு உணர்த்த வல்ல கருத்துக்கள் அடங்கிய குறிஞ்சிப் பாட்டு என்ற நீண்ட பாடலைப் பாடிக் காட்டினர். அது கேட்டறிந்த அவ் வாரிய அரசன் பிரகத்தன், தமிழ் அறிவு பெற்றுத் தமிழரோடு அன்புறவுகொண்டு வாழ்ந்தான்.

கக. இருங்கோவேள்

சிற்றரையம் பேரரையம் என்ற இருபெரும் பகுதிகளைக்கொண்ட அரையம் என்ற பேரூரில் இருந்து அரசாண்ட வேளிர் தலைவன் இருங்கோவேள் அவன் நாடும், ஊரும், காடும், மலையும், மணியும், பொன்னும்மண்டிக் கிடக்கும் மாண்புடையன ; ஓடும் கடமாவின் கால் கிளர, மணியும், பொன்னும் சிதறிவிழும் சிறப்புடையது அவன் மலையகத்துச் சாரல் ; இருங்கோவேள், பகைவர் அஞ்சத் தக்க பெரும் படையும் பெற்றிருந்தான்.

"பொன்படு மால்வரைக் கிழவ! வென்வேல்
உடலுநர் உட்கும் தானைக்
கெடலருங் குரைய நாடுகிழ வோயே!"

"கடமா நல்லேறு
கடறு மணிகிளரச் சிதறுபொன் மிளிரக்
கடிய கதழும் நெடுவரைப் படப்பை
வென்றி நிலைஇய விழுப்புகழ் ஒன்றி
இருபாற் பெயரிய உருகெழு மூதூர்க்
கோடிபல அடுக்கிய பொருள் நுமக்கு உதவிய
நீடுநிலை அரையம்." (புறம்: உ0க, உ0உ)

இருங்கோவேள், வடநாட்டில் ஒரு முனிவன் செய்த வேள்வியில் தோன்றி அகத்தியனார் தமிழ்நாடு போந்த காலை, அவர் அழைக்க, அவருடன் வந்த பதினெண்வகை வேளிருள் ஒருவனும், துவாரபதி எனவும், துவார சமுத்திரம் எனவும் பெயருடையதாய், மைசூருக்கு வடமேற்கே ஐம்பது கல் தொலைவில் உள்ள துவரையில் இருந்து அரசாண்டோனுமாய வேளிர் வழிவந்தான் ஒருவன் மரபில், நாற்பத்தொன்பதாம் தலைமுறையில் பிறந்தவனுவன் :

"நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்புபுனைந் தியற்றிய சேண்நெடும் புரிசை

உவரா ஈகைத் துவரை யாண்டு
நாற்பத் தொன்பது வழிமுறை வந்த
வேளிருள் வேளே." (புறம்: உ0க)

இருங்கோவேள், புலிகடிமால் என்ற பிறிதொரு பெயரானும் அழைக்கப்பெறுவன் என்பதைக்கொண்டு, "வேள்குல அரசருள் சளன் என்ற பெயருடையான் ஒருவன் இருந்தான்; அவன் ஒருநாள் காட்டில் வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்தான்; அப்போது ஆங்கே தவம் செய்துகொண்டிருந்த ஒரு முனிவரைப் புலி யொன்று தாக்க நெருங்கியது; அதுகண்டு அஞ்சிய முனிவர், அருகே, வேட்டையாடிக் கொண்டிருந்த சளனைக் கூவி அழைத்துப், "புலியைக் கொல் சள!" என்ற பொருள்படுமாறு, "பொய் சள! பொய் சள!" என்று கூறினர்; அவனும் அக்கணமே அம்பெய்து அப் புலியைக் கொன்றான்; அவன் செயல்கண்டு மகிழ்ந்த முனிவர், "அரசே நின் வெற்றி கண்டு மகிழ்ந்தேன்; இவ் வெற்றிப்புகழ் என்றும் நின்று விளங்க, இன்று முதல் நின் மரபு பொய்சள மரபெனப் பெயர் பெறுக" என்று வாழ்த்தி அனுப்பினர். அப் பொய் சள மரபோடு தொடர் புடைய வேளிர் மரபில் வந்தவனாதலின், இருங்கோ வேட்குப் புலிகடிமால் என்பதும் ஒரு பெயராயிற்று" என்ற வரலாறு உரைப்பாரும் உளர். இருங்கோவேள் வழிவந்தார் சிலர், இருக்குவேளிர் என்ற பெயருடைய ராய்ப் புதுக்கோட்டைப் பகுதியில் வாழ்ந்திருந்தனர் எனக் கல்வெட்டுக்கள் கூறுகின்றன.

இருங்கோவேள் அரசிருந்து ஆண்டிருந்த காலத்தே பாரி இறக்க, அவன் மகளிர்க்கு மணம்செய்து வைக்கும் மாண்புமிகு முயற்சியுடையாராய கபிலர், அம் மகளிர் இருவரோடும் ஆண்டு வந்து அவனைக் கண்டார்; பாரி மகளிரை மணக்கும் தகுதிபெற்றவனே இருங்கோ வேள் என்பது உணர்ந்த கபிலர், அம் மகளிர் பெருமை யெலாம் கூறி அவரை மணந்துகொள்ளுமாறு அவனை வேண்டினர்; ஆனால் அவர் வேண்டுகோள் வீணாயிற்று;

பேரரசர் மூவர்க்கும் பகைவனாய பாரியின் மகளிரை மணந்துகொண்டால், அவ்வரசர் பகைப்பர் என அஞ்சியோ அரசிழந்து நிற்கும் அம் மகளிரின் அவலநிலை கண்டு நாணியோ, இருங்கோவேள் அம் மகளிரை மணக்க மறுத்துவிட்டான். மன்னன் மறுத்தது கண்டு சினங் கொண்ட கபிலர், "இருங்கோவேளே! ஆற்றலும், அருளும் உடையாய்நீ என்பதுகொண்டு உணர்விழந்தேன். பழி யொடு படர்ந்தது நின் குடி என்பதை நான் மறந்தே போனேன்; புலவர்கள் பொன்னுரையினைப் புல்லென மதிக்கும் புன்மைக்குணம் உன்குடிக்கு இயல்பு என்பதை யும் மறந்தேன்; எம்போலும் புலவராலும் போற்றப்படும் புலமைவாய்ந்த கழாத் தலையாரை, உன்போலும் அறிவு படைத்த உங்கள் முன்னோன் ஒருவன் இகழ, அதுகண்டு, அவர் சினந்து நோக்க, அதனால் அழிந்தது உங்கள் அரையப் பேரூர் என்பதையும் மறந்தேன். அவன் வழி வந்த உன்னிடம்மட்டும் உயர்ந்தோர்க்குரிய ஒழுக்கம் எவ்வாறிருக்கும்? நின்னைப் பழித்துப் பயனென்! அது நின் குலப்பண்பு! அஃதுணராது, நின்னை வந்து கண்டு வேண்டிநின்ற யானே அறிவிலி; வருகிறேன்; வேளே! வாழ்கநீ ஊழி! வெல்கநின் கொற்றம்!" என உளம் துடிக் கப் பேசி வெளியேறினார்.

"நீடுநிலை அரையத்துக் கேடும் கேளினி
நுந்தை தாயம் நிறைவுற எய்திய
ஒலியற் கண்ணிப் புலிகடி மாஅல்!
நும்போல் அறிவின், நுமருள் ஒருவன்
புகழ்ந்த செய்யுட் கழாஅத் தலையை
இகழ்ந்ததன் பயனே, இயல்தேர் அண்ணல்!
எவ்வி தொல்குடிப் படீஇயர், மற்றிவர்
கைவண் பாரி மகளிர் என்றஎன்
தேற்றாப் புன்சொல் நோற்றிசின் பெரும!
விடுத்தனென் வெலீஇயர்நின் வேலே." (புறம்: உ0உ)

கரிகாற் பெருவளத்தானால் வெற்றிகொள்ளப்பட் டோருள், இருங்கோவேள் என்பானும் ஒருவன் எனக்

கடியலூரர் உருத்திரங் கண்ணனுர் கூறுகிறுர் ; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனெடு தலையாலங்கானத்தே போரிட்டோருள், இருங்கோவேண்மான் என்பானும் ஒருவன் என நக்கீரர் கூறுகிறுர் ; அவரெல்லாம் ஒருவரோ, பலரோ அறிகிலம் :

"இருங்கோவேள் மருங்குசாய" (பட்டினப் : உஅஉ)
"இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன்."
(அகம் : நடசு)

உ௦. இளங்கண்டீரக்கோ

மதுரை மாநகர்க்குத் தெற்கே, தோட்டி என்ற பெயருடையதொரு மலை இருந்தது. அடுக்கிய பல குன்றுகள் தன்னைச்சூழ நிற்கும் அழகினையுடையது அக்குன்று. நாடு நலமெலாம் பெற்று நனிசிறந்து விளங்குதற்குப் பெருந்துணை புரியவல்லது மழை; அம் மழை பொய்யாது பெய்யும நீர்நிறை மேகங்கள் என்றும் படிந்துகிடத்தற்காம் உயர்வினை உடையது. பளிங்கினைப் பிளந்து கண்டாற்போலும் தெளிந்த நீர்நிலைகள் பலவற்றைக் கொண்டடது; அக் குன்று, தன்னைச்சூழ அடர்ந்த பெரிய காடுகளையும் பெற்றிருந்தது. அக் காடு ஆனோம்பி வாழும் ஆயர்க்கு வாழ்விடமாகவல்ல வளம்பல செறிந்தது. அவ் வாயர் தரும் நறுநெய்யை நாட்டவரெல்லாம் போற்றுவர். மணமும், அழகும் மாண்புறக்கொண்ட காந்தள் மலர்களால் கவின்பெற்றது அக்காடு.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த தோட்டி மலையையும், அதைச் சூழ இருந்த காடுகளையும், காவல் மேற்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் நள்ளி எனும் நல்லோன். நள்ளி, கண்டீரக்கோ எனவும், கண்டீரக் கோப்பெரு நள்ளி எனவும் அழைக்கப்பெறுவன். நள்ளி, நெடியபல தேர்களைப் பெற்றிருந்தான்; விற்போர் வல்ல வீரர் பலரையும் பெற்றிருந்தான்; விரைந்து செல்லும் குதிரைகளைக் கொண்டிருந்தது அவன் படை. தன்னொடு பகைகொண்டு வந்தாரை வென்று துரத்தும் வாளாண்மையும் அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது. இத்துணைப்பேராற்றல் பெற்று, புலவர்போற்ற வாழ்ந்த நள்ளி, தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலாயினோர் தம் வருத்தம் தீரத் தேரும் களிறும், திரண்ட செல்வமும் சிந்தையுவந்து ஈயும் சிறந்த கொடையாளனுமாகி விளங்கினான்.

இத்துணைச் சிறப்புவாய்ந்த குடியில், நாட்டவர் போற்ற வாழ்ந்த நள்ளிக்குத் தம்பியாக வந்து பிறந்தவன், இவ் விளங்கண்டீரக்கோ, விச்சிக்கோன் தம்பியாய இளவிச்சிக்கோவுடன் நட்புப்பூண்டிருந்தான். சிற்றரசர் இரு

வரும் ஒன்றிய அன்பினராய் உவந்து வாழ்ந்திருந்தனர்; ஒரு நாள் இருவரும் ஒன்றுகூடி ஓரிடத்தே ஒருங்கிருந்தனர். அக்காலை, ஆண்டுவந்தார், பெருந்தலைச் சாத்தனார் எனும் புலவர் பெருந்தகையார்; புலவர் வரக்கண்ட இருவரும் எழுந்து எதிர்சென்று, விரும்பி வரவேற்றனர். ஆனால், வந்த புலவர், அவருள் இளங்கண்டீரக்கோவை மட்டும் அன்பொடு தழுவிக்கொண்டார்; அச்செயல் இளவிச்சிக் கோவிற்குப் பெருந்துயர் தந்தது; புலவரை அணுகி "ஐயன்மீர்! இளங்கண்டீரக்கோவைத் தழுவி அன்பு காட்டிய நீவிர், என்னைத் தழுவாதொழிந்தது ஏனோ' என்று வினவினன்; அதற்கு விடையாக "விச்சிக்கோவே! இக்கண்டீரக்கோ, வண்மையால் பெற்ற வளமார் புகழ் உடையவன்; இவனேயல்லாமல், இவன் நாடும் அத்தகு புகழ் உடையது; இவன் நாட்டில் மனைக்குரிய ஆடவன், வினைக்குரியவனாகி, வெளிநாடு சென்றிருந்தகாலையும், அவன் மனைநோக்கிச் செல்லும் பரிசிலர் வறிதே மீள்வா ரல்லர்; ஆடவன் இன்மையால், அவர்கள் பொருள் இன்றி மீள்வதை விரும்புவாளல்லள் அம் மனைக் கிழத்தி. தன் அளவிற்கும், ஆற்றற்கும் ஏற்றவாறு சிறிய பிடியானையை யாவது பரிசில் அளித்தே அனுப்புவள். அத்துணைக் கொடை வளம் உடையது அவன் நாடு. அவன் நாட்டு வாழ்வார் நல்லியல்பே இஃதாயின், அவன் கொடை வளத் தினைக் கூறல்வேண்டா வன்றோ? ஆகவே, இவனைத் தழுவி நின்றேன்,'' எனக் கூறிய புலவர் பொன்னுரை, இளங்கண்டீரக் கோவின் குடிவளமும், கோல் வளமும், குன்றா மனவளமும் எத்துணை மாண்புடையன என உணர்த்தி நிற்றல் உணர்க!

''பண்டும் பண்டும் பாடுநர் உவப்ப,
விண்டோய் சிமைய விறல்வரைக் கவாஅன்
கிழவன் சேட்புலம் படரின், இழையணிந்து
புன்தலை மடப்பிடி பரிசி லாகப்
பெண்டிரும் தம்பதம் கொடுக்கும் வண்புகழ்க்
கண்டீ ரக்கோன் ஆதலின், நன்றும்
முயங்க லான்றிசின் யானே.'' (புறம்: கருக)

உக. இளங்குமணன்

நெல்லுக்கிடையே புல்லுண்டாதல் உலகியல். கொடைவள்ளலாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்த குமணன் குடிப் புகழ் குன்ற வந்து தோன்றினன் இளங்குமணன்; நாட்டவர் போற்றும் நல்லோனாய்க் குமணன் நாடாள்வதைப் பொறாதவனாயினன் இவன்; அண்ணனை அழித்துவிட்டு, ஆட்சிப்பொறுப்பைத் தானே மேற்கொள்ள ஆசை கொண்டான். அஃதறிந்தான் குமணன். நற்பண்பிழந்த தம்பியொடு நாட்டில் வாழ்வதினும், காடு சென்று வாழ்தலே நன்று என எண்ணினன்; அவ்வாறே காட்டிற்கும் போய்விட்டான். ஆட்சிப் பீடத்தில் அமர்ந்தான் இளங்குமணன். அதன் பின்னரும் அவன் அமைதியுற்றான் அல்லன்; அண்ணன் உயிரோடு உள்ளவரை, உள்ள அமைதியோடு ஊராள்வது தன்னால் இயலாது என எண்ணினன். ஆகவே, அண்ணனைக் கொன்று அமைதி பெற எண்ணினன்; ஆனால், குமணனைப் போரிட்டுக் கொல்லவல்ல ஆற்றல் இழந்த அவன், அதைப் படைத் துணையால் பெற எண்ணினனல்லன்; படை வலியால் பெறலாகா அதைப் பிறிதொரு வழியால் பெறத் திட்டமிட்டான்; "அண்ணன் தலையைக் கொணர்வார்க்கு ஆயிரம் பொன் தருவேன்," என நாட்டில் பறைசாற்றி வைத்தான்; என்னே அவன் கொடுமை!

பறை சாற்றி நாள் பல ஆகியும், அவன் எண்ணியதைப் பெற்றானல்லன்; அவன்போலும் கொடியார், குமணன் நாட்டில் வாழ்ந்திலர்போலும். ஆண்டு பல ஆயின. ஒருநாள், பெருந்தலைச் சாத்தனார் என்ற புலவர், இளங்குமணன் இருந்து ஆளும் ஊருக்கு வந்தார். ஆண்டுக் குமணனைக் கண்டாரல்லர்; நிகழ்ந்தன அறிந்தார்; வாழும் இடம் காடே ஆயினும், வருவார்க்கு வழங்கத் தவறான் குமணன் என்பதை அறிந்த புலவர், குமணன் வாழும் காடு சென்று கண்டு, அவனைப் பாடிப் பரிசில் வேண்டி நின்றார். புலவர் பெருமை யறிந்த புரவலன்,

அவர்க்கு அந்நிலையில் ஒன்றும் கொடுக்க இயலாமை எண்ணி வருந்தினன்; நாடிழந்து உற்ற துயரினும் பெருந் துயர் உற்றான்; அந் நிலையில் தன் தலையைக் கொணர் வார்க்குத் தம்பி ஆயிரம் பொன் அளிப்பன் என்ற செய்தி அவன் நினைவில் வந்து நின்றது; மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யுற்றான்; புலவரை அருகழைத்தான்; "ஐய! எவ்வாற்றானும் யான் தம்பியால் தலையிழப்பது உறுதி; அந்த யாரோ ஒருவன் கொண்டுசென்று, பொருள் பெற்றுப் போவதினும், அப் பொருள் நுமக்குக் கிடைப்பதாயின், நும் வறுமை ஒழியும்; என் வாழ்வும் உயரும்; ஆகவே, ஐய! இதோ என் வாள்; இதைக்கொண்டு என் தலையைக் கொய்து சென்று பொருள் பெற்றுப் போவீராக!" என்று கூறி வாளை அவர் கையிற் கொடுத்தான்.

தன் கொடைச் சிறப்பால், உலக மக்கள் உள்ளத்தே அழியா இடம்பெற்ற குமணன், அம் மக்கள் இடையே, இருந்தும் வாழ்தல்வேண்டும் என விரும்பினார் புலவர்; உடனே, வாளோடு விரைந்தார் இளங்குமணன் இருந்த அவை நோக்கி. அவன் அண்ணன் அளித்த வாளை அவன் முன் வைத்தார்; வாள் வந்த வகையினையும் விளங்கக் கூறினார்; "நிலையில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று வாழும் வகையினை அறிந்தாரும் சிலர் உளர்; அவரெல்லாம், தம் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்து வாழ வாழ்ந்து, வாழ் விழந்தனர்; அன்னாருள் ஒருவனாய் உயர்ந்துவிட்டான் உன் உடன் பிறந்தான். அவ் வுயர்வுள்ளம் இல்லாப பிறரோ, தம் பொருளைப் பிறர்க்களித்துப் பயனுறாது கொன்னே இறந்தனர்; அவர் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதையும் உலகம் மறந்துவிட்டது; அவருள் ஒருவனாய் உலவுகின்றனை நீ," என அவன் கொடுஞ் செயல், அவன் உள்ளத்தை உறுத்துமாறு உணர்த்திச் சென்றார். புலவர் தம் பொன்னுரையின் பயன் என்ன என்பதை அறிதற்காம் வாய்ப்பு இல்லை எனினும், பண்டைப் புலவர் தம் பாடற் சிறப்புணர்ந்த பலரும், இளங்குமணன் உள்ளமும் இளகியிருக்கும்; கொடைவளரக் கோலோச்சி

அவர்க்கு அந்நிலையில் ஒன்றும் கொடுக்க இயலாமை எண்ணி வருந்தினன்; நாடிழந்து உற்ற துயரினும் பெருந் துயர் உற்றான்; அந் நிலையில் தன் தலையைக் கொணர் வார்க்குத் தம்பி ஆயிரம் பொன் அளிப்பன் என்ற செய்தி அவன் நினைவில் வந்து நின்றது; மட்டற்ற மகிழ்ச்சி யுற்றான்: புலவரை அருகழைத்தான்; "ஐய! எவ்வாறா ஞனும் யான் தம்பியால் தலையிழப்பது உறுதி; அஃது யாரோ ஒருவன் கொண்டுசென்று, பொருள் பெற்றுப் போவதினும், அப் பொருள் நுமக்குக் கிடைப்பதாயின், நும் வறுமை ஒழியும்; என் வாழ்வும் உயரும்; ஆகவே, ஐய! இதோ என் வாள்; இதைக்கொண்டு என் தலை யைக் கொய்து சென்று பொருள் பெற்றுப் போவீராக!" என்று கூறி வாளை அவர் கையிற் கொடுத்தான்.

தன் கொடைச் சிறப்பால், உலக மக்கள் உள்ளத்தே அழியா இடம்பெற்ற குமணன், அம் மக்கள் இடையே, இருந்தும் வாழ்தல்வேண்டும் என விரும்பினார் புலவர்; உடனே, வாளோடு விரைந்தார் இளங்குமணன் இருந்த அவை நோக்கி. அவன் அண்ணன் அளித்த வாளை அவன் முன் வைத்தார்; வாள் வந்த வகையினையும் விளங்கக் கூறினார்; "நிலையில்லா இவ்வுலகில் நிலைபெற்று வாழும் வகையினை அறிந்தாரும் சிலர் உளர்; அவரெல்லாம், தம் புகழ் உலகம் உள்ளளவும் நிலைத்து வாழ வாழ்ந்து, வாழ் விழந்தனர்; அன்னருள் ஒருவனாய் உயர்ந்துவிட்டான் உன் உடன் பிறந்தான். அவ் வுயர்வுள்ளம் இல்லாப பிறரோ, தம் பொருளைப் பிறர்க்களித்துப் பயனுறாது கொன்னே இறந்தனர்; அவர் ஒருவர் வாழ்ந்திருந்தார் என்பதையும் உலகம் மறந்துவிட்டது; அவருள் ஒருவ னாய் உலவுகின்றனை நீ," என அவன் கொடுஞ் செயல், அவன் உள்ளத்தை உறுத்துமாறு உணர்த்திச் சென்றார். புலவர்தம் பொன்னுரையின் பயன் என்ன என்பதை அறிதற்காம் வாய்ப்பு இல்லை எனினும், பண்டைப் புலவர் தம் பாடற் சிறப்புணர்ந்த பலரும், இளங்குமணன் உள்ள மும் இளகியிருக்கும்; கொடைவளரக் கோலோச்சி

வாழுமாறு குமணனைக் கோனாக்கி யிருப்பன் என்றே எண்ணுகின்றனர்.

'மன்னு உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தம்புகழ் நிறீஇத் தாமாய்ந் தனரே;
துன்னரும் சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்,
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈஇ யாமையின்,
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பறி யலரே;
தாள்தாழ் படுமணி இரட்டும் பூநுதல்
ஆடியல் யானை பாடுநர்க்கு அருகாக்
கேடில் நல்லிசை வயமான் தோன்றலைப்
பாடி நின்றனெ னாகக், 'கொன்னே
பாடுபெறு பரிசிலன், வாடினன் பெயர்தல், என்
நாடிழந் ததனினும் நனி இன்னாது' என
வாள்தந் தனனே, தலையெனக்கு ஈயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன்று இன்மையின்;
ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்
ஓடாப் பூட்கை நின்கிழமையோற் கண்டே.''

(புறம்: கசுரு)

உஉ. இளவிச்சிக்கோ

விச்சி என்றொரு மலை உண்டு; அதைச் சூழ இருந்த நாடு விச்சி நாடு எனப்படும்; மலையில் வளர்ந்த பலாவின் பழத்தைக் கவர்ந்து சென்றுண்ட கடுவன், தன் செம்முக மந்தியோடு சென்று, சேய்மைக்கண் நின்றோர்க்கும் தோன்றுவதும், மழை முகிலும் காணலாகா உயர்வுடையதுமாய மலைக்கண் வளர்ந்திருக்கும் மூங்கில்மீது ஏறித் துயில் கொள்ளும் வளம் உடையது அம்மலை; வணங்காத மன்னரையும், தன் வளத்தால் வணங்கவைக்கும் சிறப்புடையது அந் நாடு.

"பனிவரை நிவந்த பாசிலைப் பலவின்
கனிகவர்ந் துண்ட கருவிரல் கடுவன்;
செம்முக மந்தியொடு, சிறந்துசேண் விளங்கி
மழைமிசை அறியா மால்வரை அடுக்கத்துக்
கழைமிசைத் துஞ்சும் கல்லக வெற்ப
....
அடங்கா மன்னரை அடக்கும்
மடங்கா விளையுள் நாடு." (புறம் : உ00)

விச்சி நாட்டில் குறும்பூர் என்றோர் ஊர் உண்டு; அவ் விச்சி நாடாண்ட அரசர், சேர, சோழ, பாண்டியராய வேந்தர்களையும் வெல்ல வல்லவராவர். அவர்கள், அவ் வேந்தரை ஒருகால் வென்றாராகக் குறும்பூரில் வெற்றி விழாக் கொண்டாடப் பட்டது என்று கூறுகிறார் பரணர்; வேந்தரை வென்ற விச்சியர், ஒரு காலத்தே, இளஞ்சேரல் இரும்பொறையால் வெல்லப்பட்டனர் எனக் கூறுகிறது பதிற்றுப் பத்துப் பதிகம்.

"வில்கெழு தானை விச்சியர் பெருமகன்
வேந்தரொடு பொருத ஞான்றைப் பாணர்
புலிநோக்கு உறழ்நிலை கண்ட
கலிகெழு குறும்பூர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே."
(குறுந் : கஉஅ)

"இருபெரு வேந்தரும், விச்சியும் வீழ."
(பதிற்று : பதிகம் : க)

இவ்வாறு வளம் நிறைந்த நாடும், வன்மை நிறைந்த படையும் உடைய விச்சியர்குடியில் விச்சிக்கோ எனும்-

அரசன் ஒருவன் இருந்தான்; பாரிமகளிரை மணத்தற்காம் மாண்புடையான் எனக் கபிலரால் கருதத்தக்க பெருஞ் சிறப்புடையனாய அவன் தம்பியே இவ் விளவிச்சிக்கோ. இளவிச்சிக்கோ, கண்டீரக்கோப் பெருநள்ளி எனும் வள்ளல் ஒருவனின் தம்பியாய இளங்கண்டீரக்கோவுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தான். ஒரு நாள் இளவரசர் இருவரும் ஒன்று கூடி ஓரிடத்தே இருந்தாராக அந்நிலையில் ஆண்டு வந்த புலவர், பெருந்தலைச் சாத்தனார், இளங் கண்டீரக்கோவை மட்டும் அன்போடு தழுவிக்கொண்டார்; அந் நிகழ்ச்சி இளவிச்சிக்கோவிற்கும் பெருந் துயர் தந்தது; வருந்திய உள்ளமுடையனாய்ப் புலவரை அணுகித் தன்பால் அன்பின்றி ஒழுகினமைக்குக் காரணம் யாதோ எனப் பணிவுடன் வினவினான். விச்சிக்கோவின் வாடியமுகம் கண்டு வருந்திய புலவர் "இளவரசே! நீ, நனி மிக நல்லவன்; எம்போலும் புலவரால் போற்றத்தக்கவன்; ஆனால், நீ பிறந்த குடி, பழியுடையது; பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் வழி வந்தது நின்குடி; நின் மலை நோக்கி வந்து, வாழ்த்தி நின்ற புலவரை வரவேற்று, வேண்டுவ அளித்து அனுப்பாது அவர்க்கு வாயில் அடைத்தான் நின்குடி முதல்வன் ஒருவன். இவ்வாறு பழியுடையது நின் குடி என உணர்ந்த புலவர்கள் நின் நாட்டைப் பாடுவ தொழிந்தனர்; அதனாலேயே, யானும் நின்னைத் தழுவிக்கொள்ளேனாயினேன்; நீ நல்லவன், ஆகவே அது குறித்து வருந்தற்க!" என்று கூறி ஆறுதல் அளித்தார். பழி நிறைந்த குடிவந்தும், புகழ் நிறைந்த பெரியாரோடு பழகும் பண்புடையான் இவ்விளவிச்சிக்கோ.

"பொலந்தேர்,
நன்னன் மருகன்; அன்றியும், நீயும்
முயங்கற்கு ஒத்தனை மன்னே; வயங்குமொழிப்
பாடுநர்க் கடைத்த கதவின் ஆடுமழை
அணங்குசால் அடுக்கம் பொழியும் நும்
மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே."

(புறம்: 151)

உலகில் இரவலரும் உள்ளனர்; அவ்விரவலரைப் பேணிப் புரக்கும் புரவலரும் உள்ளனர்; அதை நின் காவல் மரத்தில் யான் கட்டிய இவ் யானையைக் கண்டேனும் அறிந்து கொள்க! இரவலர்க்குக் களிறளித்துப் புரக்கும் குமணன் எங்கே! இரவலர்தம் தகுதி யறிந்து ஈயமாட்டா நீ எங்கே!" என்று கூறி விடை கொண்டார்.

வள்ளியோர் வாழும் உலகில், வற்றிய உள்ளம் உடையோரும் வாழ்கின்றனர் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாக விளங்கியவன் இவ் விளவெளிமான் :

"இரவலர் புரவலை நீயும் அல்லை;
புரவலர் இரவலர்க்கு இல்லையும் அல்லர்;
இரவலர் உண்மையும் காண்இனி; இரவலர்க்கு,
ஈவோர் உண்மையும் காண்இனி; நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்து யாம் பிணித்த
நெடுநல் யானை எம்பரிசில்;
கடுமான் தோன்றல்! செல்வல் யானே."

(புறம்: கசுஉ)

உசு, ஈர்ந்தூர் கிழான் தோயன் மாறன்

கொங்குநாட்டில், ஈஞ்சூர் என இன்று வழங்கும் ஊர், பண்டு ஈர்ந்தூர் எனும் பெயருடையதாம்; அவ்வூரை உரிமைகொண்டு வாழ்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்; தோயன் மாறன் என்பது அவன் பெயர்; சில ஏடுகளில் அவன் பெயர் கோயமான் எனவும் காணப்படுகிறது; பேரரசர் படையில் பணியாற்றும் போர்த்தொழில் மேற்கொண்டிருந்தான் அவன்; தன்னைப் பணிகொண்ட பேரரசர்க்குப் போர்க்களத்தே கேடுண்டாகாவண்ணம் நின்று காக்கும் நீடுபுகழ் உடையான். பகைவர், தன் அரசர்மீது ஏவும் படைக்கலங்கள் அனைத்தையும் தன் மேலேற்றுத் தடுக்கும் தறுகணாளன்; அவ்வாறு தடுப்பதாலாய புண் பட்ட வடு, அவன் உடலெலாம் கிடந்து, அவன் ஆண்மைச்சிறப்பினை உலகறியத் தூற்றும். இவ்வாறு மாபெரும் வீரனாய் விளங்கிய மாறன், வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனாகவும் வாழ்ந்தான்; அவன் பெருஞ்செல்வன் அல்லன்; ஆகவே, நாடோறும் தவறாது வழங்குவது அவனால் இயலாது; ஆயினும், அவன் தன்பால் வந்து இரப்பார்க்கு இல்லை எனக்கூறி வறிதே அனுப்பும் இழிவுடையா னல்லன்; இரவலர் சென்று அவனை இரப்பாராயின், உடனே அவன் அவ்விரவலரை யெல்லாம் உடன் அழைத்துக் கொண்டு, அவ்வூர்க் கொல்லன் மனைமுன் நின்று, வறுமையால் வாடி வற்றி உலர்ந்த அவ்விரவலர் தம் வயிற்றினைக் கொல்லற்குக் காட்டி, "இவர்கள் வறுமை நீங்கி வாழ்தல் வேண்டும்; அதற்கு வேண்டும் பொருளை வென்று வரல் வேண்டுமாயின், போருக்காம் படைக்கலங்களை நீ இன்னே ஆக்கித்தரல் வேண்டுகின்றேன்" என்று வேண்டி நிற்பன்; அவ்வாறே, அவன் தரு படைக்கலத் துணைகொண்டு பகைவரை அழித்துப் பெரும்பொருள் கொணர்ந்து பரிசிலர்க்கு உதவுவன்; அத்தகு உயர்ந்த கொடையாளன் அவன், ஈர்ந்தூர்கிழான் தோயன் மாறன் அத்தகையான் என்பதை அறிந்தவராய கோனாட்டு எறிச்சிலூர் மாடலன் மதுரைக்

உரு. எருமையூரன்

மைசூர் நாடும், அதன் தலைநகர் மைசூர் நகரமும் பண்டைநாளில் எருமைநாடு எனவும், எருமையூர் எனவும் முறையே பெயர் பெற்றிருந்தன. அவ்வூரில் வாழ்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்; அவனை எருமையூரன் என்றே பெயரிட்டு அழைத்தனர் அக்காலப் புலவர்கள். எருமையூரன், எவரும் இயங்குதற்கு அஞ்சும் நள்ளிரவிலே சென்று, தன் நாட்டைச் சூழஉள்ள பகைவர்களின் காவற் படைகளைப் பாழ்செய்துவிட்டு, அவ்வூர்ப்புறத்தே வாழும் ஆனிரைகளையும், அந்நாட்டுத் தொழுவங்களில் கிடக்கும் ஆனிரைகளையும் அவற்றின் கன்றுகளோடு ஓட்டிக் கொணர்ந்து, தன்னூட்டு மன்றுகளை நிறைவிக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தவன்; அவன் ஆட்சி, வடுகர் வாழும் வேங்கடம் வரையிலும், குடநாடு வரையிலும் பரவியிருந்தது; நால் வேறு வளங்களையும் நனிமிகக் கொண்ட அவன் நாடு, அயிரி எனும் ஆறுடைமையாலும் அழகுற்று விளங்கிற்று. இவ்வாறு பெருநாடும், பேராண்மையும் உடையனாய் வாழ்ந்த எருமையூரன், பாண்டிநாட்டுப் பெருவேந்தனாய் வாழ்ந்த நெடுஞ்செழியன் பகைவர்களாய சேரன், சோழன், திதியன், எழினி, இருங்கோவேண்மான், பொருநன் முதலாயினருடன் ஒன்று சேர்ந்து, அச்செழியனை எதிர்த்துத் தலையாலங்கானம் எனும் இடத்தே கடும்போர் ஆற்றி, அவனால், அவ்வறுவரோடும் தோற்றுத் துயருழந்தான்.

"ஆரிருள் நடுநாள் ஏரா ஓய்யப்
பகைவினை யறுத்துப் பல்லினம் சாஅய்
....
துறுகாழ் வல்சியர் தொழுவறை வெளவிக்
கன்றுடைப் பெருநிரை மன்றுநிறை தரூஉம்
நேரா வன்றோள் வடுகர் பெருமகன்
பேரிசை எருமை நன்னாட் டுள்ளதை
அயிரி யாறு." (அகம்: உருங)

"நாண்பூண் எருமை குடநாடு,"

(அகம் : ௧௧௫)

"செழியன்,
ஆலங் கானத்து அகன்தலை சிவப்பச்
சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்,
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி,
நாரரி நறவின் எருமை யூரன்,
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன் என்று
எழுவர் நல்வலம் அடங்க, ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெலக்
கொன்றுகளம் வேட்ட ஞான்றை." (அகம்: ௩௬)

உக. எவ்வி

வேளிர் வழிவந்து சிறந்து விளங்கியோருள், எவ்வி என்பானும் ஒருவனாவன்; அவன் பெயரையே கொண்ட வேளிர்குடி ஒன்றும் பண்டைத் தமிழகத்தே பெருமை யுற்று விளங்கிற்று எனின், அவன் பெருமையினை என்னென்பது; பாரி மகளிரை மணத்தற்காம் மாண்புடை யான் எனக் கபிலரால் கருதப்பெற்ற பெரும் பேறுடை யானாய இருங்கோவேள் இவ் வெவ்விகுடியிற் பிறந்தோ னாவன்; "எவ்வி தொல்குடிப் படிஇயர்" (புறம் : உ0உ) எனக் கபிலர் கூறுதல் காண்க. மிழலை எனப் பெயருடைய தொரு சிறுநாடும், அந் நாட்டகத்து மிழலை, நீடூர், உறத்தூர் ஆய ஊர்களும் எவ்வியின் ஆட்சிக்குட்பட்டன வாம்; மிழலை, நால்வேறு வளங்களை நனிமிகக் கொண்டது; நெல்லரியும் தொழில் மேற்கொண்ட அந் நாட்டு உழவர், ஞாயிற்றின் வெப்பம் தாங்க ஒண்ணாத காலத்தே, கடலிற் புகுந்தாடி வெப்பம் ஒழிந்து களிப்புறுவர்; வலிய மீன் படகேறிக் கடலிடையே சென்று தொழிலாற்றிக் கரை யடைந்த பரதவர், கள்ளுண்டு களிப்பதும், குரவையாடி மகிழ்வதும்ஆய மனநிறை வாழ்வினராவர். கடல்அலை அளிக்கும் நீர்த் துவலையினாலேயே தழைத்து வளர்ந்த புன்னை மலரானாய கண்ணி சூடிய மைந்தர், வளையணிந்து வனப்புடையராய மகளிரொடு கைகோத்து, ஆடிமகிழ்வர் கடல்முள்ளிப் பூவாலாகிய மாலையணிந்த மகளிர், பனைநுங்கி னின்றும் பெற்ற இனிய நீரையும், கரும்பைப் பிழிந் தெடுத்த இனிய சாற்றையும், தெங்கின் இனிய இள நீரையும் ஒன்று கலந்து உண்டு, கடல்புக்கு ஆடி மகிழ்வர். இத்தகு வளமெலாம் நிறையக் கொண்ட ஊர்களால் நிறைந்த உயர்வுடையது மிழலைச் சிறுநாடு.

"நெல்லரியும் இருந்தொழுவர்
செஞ்ஞாயிற்று வெயில் முனையின்,
தெண்கடல் திரைமிசைப் பாயுந்து;
திண் திமில் வன்பரதவர்,

வெப்புடைய மட்டுண்டு
தண்குரவைச் சீர் தூங்குந்து:
தூவற் கலித்த தேம்பாய் புன்னை
மெல்லிணர்க் கண்ணி மிலைந்த மைந்தர்
எல்வளை மகளிர் தலைக்கை தரூஉந்து;
வண்டுபட மலர்ந்த தண்ணறுங் கானல்
முண்டகக் கோதை ஒண்டொடி மகளிர்
இரும்பனையின் குரும்பை நீரும்,
பூங்கரும்பின் தீஞ்சாறும்,
ஓங்குமணல் குவவுத் தாழைத்
தீநீரோடு உடன் விராஅய்,
முந்நீர் உண்டு, முந்நீர்ப் பாயும்
தாங்கா உறையுள் நல்லூர் கெழீஇய
ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலை.'' (புறம்: உ௪)

"மிழலைநாட்டு மிழலையே, வெண்ணிநாட்டு மிழலையே" என வரும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தேவாரத்தான், மிழலை எனப் பெயருடையதொரு சிறு நாட்டகத்தே, அப் பெயரே உடையதொரு சிற்றூர் உண்டு என்பது புலனும்; மிழலை நாடு, சோணாட்டின் கடற்கரைப் பகுதியை ஒட்டிய நாடாம் என்ப; திருப்பெருந்துறையைச் சார்ந்த பகுதி, மிழலைக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததாகத் திருவாலவாயுடையார் புராணம் கூறுவதால், மிழலைச் சிறுநாடு, பாண்டிநாட்டின் சில பகுதியையும் பண்டு பெற்றிருந்தது என்பது பெறப் படும். மிழலைக்கூற்றம், சோணாட்டகத்தது என்பது பெறப்படவே, அந் நாட்டகத்தது எனக் கூறப்பெறும் மிழலையும், நீடூரும், அச் சோணாட்டின் பாடல் பெற்ற நகரங்களாகிய திருவீழிமிழலையும், திருநீடூருமே ஆம் எனக் கொள்க. இன்று நீடாமங்கலம் என வழங்கும் இடமே நீடூராதலும் கூடும்; மிழலைக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கூறப்படும் உறத்தூர், நீடாமங்கலத்தை அடுத்திருப்பது, இவ் வுண்மையை உறுதி செய்தலும் காண்க.

நிற்க, எவ்விக்கு உரிய ஊராக, நீழல் என்பதும் ஒன்று உண்டு. அந் நீழற்கண், மருதமரங்கள் செழிக்க வளர்ந்து சிறந்து தோன்றும் களத்தே, தாட்போரைப் பிரித்துக் கடாவிட்ட உழவர், பின்னர்க் கடாக்களைக் கட்டவிழ்த்து விடுத்து, கடுங்காற்று எறியக் கண்டு நெல்லினைத் தூற்றினராக, காற்றிற் பரந்துசென்ற துரும்புகள் எல்லாம், அக் களத்தே அடுத்துள்ள உப்பளங்களில் சென்று படிந்துவிடவே, அதனால், தம் உப்பளம் உறுபயன் அழிந்தமை கண்ட பரதவர், சினங்கொண்டு சென்று, கீழே கிடக்கும் சேற்றுக் குழம்பினை வாரி உழவர்மீது எறிந்து செய்யும் போரை, நரை திரையோடு நல்லறிவும் நயம் வரப்பெற்ற அந் நாட்டு முதியோர் முன்னின்று போக்கிப் பரதவர்க்குத் தேறல் அளித்துச் சினம் ஒழிந்து போகச் செய்வர் என்றும் கூறுவர் குடவாயிற் கீரத்தனார். நீழல் என்பது வேறன்று; நிழல் என்பதன் திரிபே நீழல் என்று கூறுவர் ஆராய்ச்சியாளர்.

"தாழ்சினை மருதம் தகைபெறக் கவினிய
நீர்சூழ் வியன்களம் பொலியப் போர்பு அழித்துக்
கள்ளார் களமர் பகடுதளை மாற்றிக்
கடுங்காற் றெறியப், போகிய துரும்பு உடன்
காயல் சிறுதடி கண்கெடப் பாய்தலின்,
இருநீர்ப் பரப்பின் பனித்துறைப் பரதவர்
தீம்பொழி வெள்ளுப்புச் சிதைத்தலின் சினைஇக்
கழனி உழவரொடு மாறெதிர்ந்து மயங்கி
இருஞ்சேற் றள்ளல் எறிசெருக் கண்டு,
நரைமூ தாளர் கைபிணி விடுத்து
நனைமுதிர் தேறல் நுளையர்க்கு ஈயும்
பொலம் பூண் எவ்வி நீழல்." (அகம் : நகசு)

எவ்வி, "பல்வேல் எவ்வி," (அகம் : கஉசு) எனவும், "வாய்வாள் எவ்வி," (அகம்: ககரு, உசுசு) எனவும் அழைக்கப்பெறுதலை நோக்கின், அவன் விற்போரும் வாட்போரும் வல்லுனவன் என்பது பெறப்படும்; எவ்வி, இவ்வாறு பெரும் படையுடையனேயாயினும், தன் படைப்

பெருமையால், அறிவிழந்து, மாற்றார் படைப்பெருமை மதியா மாண்பிலானுகான். எவ்விக்கு அன்னி என்பானொரு ஆருயிர் நண்பன் இருந்தான். அவ் வன்னி, திதியன் என்பானொடு பகை கொண்டான்; அத் திதியன் காவல் மரமாம் புன்னையை அழிக்கவும் விரும்பினான்; இஃதறிந்தான் எவ்வி; திதியன் ஆற்றலை அறிவான் அவன் ஆகவே, அன்னியின் செயல் அடாது; அதனால் அவனுக்கே அழிவுண்டாம் என உணர்ந்தான்; அவ் வினையை மேற் கொள்ளாவண்ணம் அன்னிக்குப் பலப்பல கூறித் தடுத்தான். ஆனால், அன்னி, அவன் உரையைக் கேளானாயினான்; அதன்பயன், திதியனால் அழிவுண்டான். இது நிகழும் என அறிந்து அறிவுரை கூறிய எவ்வியின் அறிவு நுட்பம், அனைவரும் பாராட்டும் அருமையுடைத்தன்றோ?

> "பயங்கெழு வைப்பின் பல்வேல் எவ்வி,
> நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்
> பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெஃகித்
> திதியனொடு பொருத அன்னி போல
> விளிகுவை கொல்." (அகம்: கஉக)

ஆற்றலும், அறிவும் உடைய உயர்ந்தோனாய் விளங்கிய எவ்வி, கொடைக்குணம் குறைவறப்பெற்ற கோனாகவும் விளங்கினான். தனக்கென ஒரு பொருளையும் உரிமை கொள்ளாது, உடைமை அனைத்தையும் பாடி வருவார்க்கே பரிசளிக்கும் பேருள்ளம் உடையான் எவ்வி என மாங்குடி கிழாரும், பாணர் குடும்பம் பல, அவனை அண்டி வாழ்ந்தன; அவன் அவர் அனைவரையும் புரக்கும் தலைவனாயினன் என வெள்ளெருக்கிலையாரும் அவனைப் பாராட்டினர்:

> "ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி." (புறம்: உச)
> "இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன், பெரும்பூண்
> போரடு தானை எவ்வி." (புறம்: உரு௩)

எவ்வி இவ்வாறு இறப்ப உயர்ந்து வாழ்தலை அக்காலப் பேரரசர் பொறாராயினர்; மேலும், அவன் மிழலை

நாட்டு வளம், அவர் உள்ளத்தே ஆசைக்கனலை மூட்டிற்று; எவ்வி, அரசாண்டிருந்த காலத்தே, பாண்டிநாட்டு அரியணையில், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வீற்றிருந்தான். இயல்பாகவே போர் வெறி கொண்டவன் அவன்; எவ்வியின் புகழையும், மிழலை வளத்தையும் அறிந்த அவன், எவ்வியை அழித்து, மிழலையைக் கைப்பற்றத் துணிந்தான். இளமையிலேயே ஏழரசரை வென்ற வீறுடையானுய பாண்டியன் படையை அழிக்கும் ஆற்றல், எவ்வி படைக்கு இல்லாது போயிற்று. எவ்வியும் இறந்தான்; அவன் மிழலையும் பாண்டியன் கைப்பட்டது.

"யாழிசை மறுகின் நீடூர் கிழவோன்
வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூட் பொருந்தலர்."

(அகம் : உசசு)

"ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலையொடு......
....
குப்பை நெல்லின் முத்தூறு தந்த
கொற்ற நீள்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய!"

(புறம்: உச)

எவ்வி இறந்தான் என்பதைக் கேட்டனர் பாணர். தம்மைப் புரந்த பெருவள்ளல் இறந்தானுகவே, தம் இன்ப வாழ்வு அழிந்தது எனக் கொண்டனர்; தம் தலையில் மலர்சூடி வாழும் மகிழ்ச்சியை மறந்தனர்; தம்மைப் புரப்போன் இறந்தானுகவே, தம் பாடல் தொழில் இனிப் பயனுறுது என்பதை உணர்ந்த அப் பாணர், தம் கையாழால் இனிப் பயன் இல்லை எனக் கொண்டனர்; பயனற்ற யாழைக் கைக்கொண்டிருப்பதினும், அதை அழித்துவிடுவதே அறிவுடைமையாம் என எண்ணினர்; உடனே அதை ஒன்றிரண்டாக ஒடித்துப்போட்டுப் புலம்பிச் சென்றனர்.

"எவ்வி இழந்த வறுமையாழ்ப் பாணர்
பூவில் வறுந்தலை போலப் புல்லென்று." (குறுந்: கக)

"எவ்வி வீழ்ந்த செருவில் பாணர்
கைதொழு மரபின் முன் பரித்திடூஉப் பழிச்சிய
வள்ளுயிர் வணர்மருப்பு." (அகம்: ககூ)

எவ்வியின் பிரிவாற்றாது வருந்திய புலவர்களுள், வெள்ளெருக்கிலையாரும் ஒருவர்; "களம் சென்று கடும் போர் ஆற்றிய எவ்வி, முகத்தினும், மார்பினும் புண் பல பெற்று வீழ்ந்தான்," எனப் போரிடையிருந்துவந்த செய்தியை வெள்ளெருக்கிலையார் விடியற்காலத்தே கேட்டார்; வேள் எவ்வியின், வில்லாண்மையும், வாள் வன்மையும் உணர்ந்தவர் வெள்ளெருக்கிலையார். ஆகவே, அச் செய்தியை உண்மையென உட்கொள்ள மறுத்தது அவர் உள்ளம். ஆயினும், அவர் மனம் அமைதி கொள்ளவில்லை; கேட்ட இச் செய்தி பொய்யாக வேண்டும், பொய்யாக வேண்டும் என விழைந்தது அவர் உள்ளம்; அவ் வேட்கை உந்தக் களம் சென்றார்; ஆனால், அந்தோ! ஆங்கு அவர் கண்ட காட்சி, அவர் உள்ளத்தே உறுதுயர் அளித்தது; கணவன் இறக்கக் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் அவன் மனைவி, அவன் கிடந்து உயிர் நீத்த இடத்தை மெழுகிப் புல்லைப்பரப்பி அதன்மீது பிண்டம் வைத்துப் படைத்து வழிபடுவதைக் கண்டார்; எவ்வி உயிரோடு வாழ்ந்த காலத்தே, உலகமே ஒருங்குதிரண்டு வந்தாற்போல் வருவார் அனைவர்க்கும், திறந்த வாயிலை உடையனாய் வழங்கிப் பலரோடு இருந்து உண்ட காட்சியைக் கண்டுகண்டு மகிழ்ந்தவர் வெள்ளெருக்கிலையார்; அக் கண்களால், இக் காட்சியையும் காண நேர்ந்ததே எனக் கண்ணீர்விட்டார்; அதைக் கண்டு, வருந்தி வாழ்வதினும், மாண்டு மறைந்து போதலே நன்றாம் என்று எண்ணி அப்பாற் சென்றார். என்னே அவர் அன்பு! அவர் அன்பைக்கவர்ந்த எவ்வியின் செவ்விய பண்பே பண்பு!

"பொய்யா கியரோ! பொய்யா கியரோ!

இரும்பாண் ஒக்கல் தலைவன், பெரும்பூண்
போரடு தானை எவ்வி மார்பின்
எஃகுறு விழுப்புண் பலவென
வைகுறு விடியல் இயம்பிய குரலே.''

''நோகோ யானே ! தேய்கமா காலை !
பிடியடி யன்ன சிறுவழி மெழுகித்
தன்னமர் காதலி புன்மேல் வைத்த
இன்சிறு பிண்டம் யாங்குண் டனன்கொல்
உலகுபுகத் திறந்த வாயில்
பலரோடு உண்டல் மரீஇ யோனே.'

(புறம் : உ௲௲, உ௲௪அ)

உ௭. எழினி

எழினி எனும் பெயருடையார் பலராவர்; தகடூர் ஆண்ட அதியமான் நெடுமானஞ்சியும் எழினி என அழைக்கப் பெறுவன்; அவன் மகனும் எழினி என அழைக்கப் பெறுவன்; அதனால், இவன், அவ் வதியர்குடியோடு தொடர்புடையனாவன் என்பது புலப்படும்; இவ் வெழினியைப் பாடிய மாமூலனார், இவனுக்குக் கண்ணன் எழினி எனப் பெயர் கொடுத்து அழைப்பர்; இவன், திருமுதுகுன்றத்தைத் தன் ஆட்சியிடமாகக்கொண்டு வாழ்ந்திருந்தான்; எழினி, தன்னை எதிர்த்துவந்தாரை வென்று துரத்தும் வீறுடையனாவன். மத்தி என்பானோடு சோழ அரசின்கீழ்ப் பணியாற்றிய எழினி, அச் சோழ அரசன் மேற்கொண்ட யானை வேட்டை ஒன்றிற்கு வந்து துணை செய்யாது போயினன்; அதனால் சினங்கொண்ட சோழ வேந்தன், மத்தியை ஏவ, அவன் சென்று, எழினியைப் போரில் வென்று கைப்பற்றி, அவன் பல்லைப் பறித்து வந்து, வெண்மணி எனும் ஊரின் வாயிற்கதவிற் பதித்தான். பின்பொருகால், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பகைத்துச் சென்ற சேரனோடும், சோழனோடும், திதியன், எருமையூரன், இருங்கோ வேண்மான், பொருநன் எனும் நால்வரோடும் தானும் சென்று, அச்செழியனைத் தலையாலங்கானத்தே எதிர்த்துப் போரிட்டு, அவ்வறுவரோடும் அழிந்தான்.

"முனையெழ
முன்னுவர் ஓட்டிய முரண்மிகு திருவின்,
மறமிகு தானைக் கண்ணன் எழினி
தேமுது குன்றம்." (அகம்: ககஎ)

"குழியிடைக் கொண்ட கன்றுடைப் பெருநிரை
பிடிப்டு பூசலின் எய்தா தொழியக்
கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி,
நெடுஞ்சே ணாட்டில் தலைத்தார்ப் பட்ட

கல்லா எழினி பல்லெறிந் தழுத்திய
வன்கட் கதவின் வெண்மணி வாயில்
மத்தி.'' (அகம்: ௨௧௧)

''கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்
ஆலங் கானத்து அகன்தலை சிவப்பச்
சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி
....
எழுவர் நல்வலம் அடங்க, ஒருபகல்
முரசொடு வெண்குடை அகப்படுத்து உரைசெலக்
கொன்று களம் வேட்ட ஞான்று.'' (அகம்: ௩௬)

உ௮. எழினியாதன்

எழினியாதன், வாட்டாறு எனும் ஊரில் வாழ்ந்த வேளிர் தலைவனவன்; எழினியாதன், வேளிர்வழி வந்தவன்; வேளிர், பாண்டிநாட்டிலேயே யல்லால், ஏனைச் சேர, சோழ நாடுகளிலும் வாழ்ந்துள்ளனராதலாலும், வாட்டாற்றை அடுத்து வாழ்ந்தோராகக் கூறப்பெறும் கோசர், பாண்டியர் படையில் பணியாற்றியுள்ளனராயினும், அன்னோர், தென் பாண்டி நாட்டிலும் வாழ்ந்தனர் என்பதை நாட்டவல்ல சான்று எதுவும் கிடைத்திலது ஆதலாலும், வாட்டாறு எனும் பெயர் கொண்ட ஊர்கள், சோணாட்டிலும், தென் பாண்டி நாட்டிலும் உள்ளன எனினும், எழினி ஆதன் வாழ்ந்த வாட்டாறு, சோணாட்டு வாட்டாறே எனக் கொள்வர் ஆராய்ச்சியாளர். இவ் வாட்டாறு, தஞ்சை மாவட்டம், பட்டுக்கோட்டை வட்டத்தில் உளது என்றும், இப்போது, வாட்டாற்றுக் கோட்டை, வாட்டாத்திக் கோட்டை என மருவி வழங்குகிறது என்றும் கூறுப.

வளம் நிறைந்த பேரூர், வாட்டாறு; அந்நாட்டு நீர் நிலைகளின் கீழிடமெல்லாம் மீன்களாலும், மேலிட மெல்லாம் மலர்களாலும் நிறைந்துகிடக்கும்; வடிகால் களால் சூழப்பெற்ற அந்நாட்டு நெல்விளை நன்செய்கள், பறையறைந்து ஓட்டும் அளவு பறவைகள் கூட்டமாகக் கூடுகட்டி வாழும் வளம் உடையன; கடற்கரைக்கண், இரைதேர்ந்துண்ணும் இனப்பறவைகள் எழுந்தோடுமாறு, சிறுமணல்களை அள்ளித் தூவும் ஆங்கு வீசும் கடற் காற்று; அவ்வூர்வாழ் கோசர் முதலாம் மக்கள், மட்டுண்டு மகிழ்ந்து, குரவை முதலாம் கூத்தாடி இன்புறுவர்.

இத்தகு வளஞ்சால் பெருநகரைப் பெற்று ஆளும் எழினியாதன், ஊக்கம் அற்றார்க்கு உறுதுணையாய் நின்று காக்கும் உரனும், அறிவுரையளித்து ஆகும் வழிகாட்டும் ஆருயிர் நண்பரை இல்லாரை, ஆருயிர் நண்பனாய் அமைந்து காக்கும் அறிவுத்திறனும் உடையனவன; இவ்வாறு ஆண்மையும், அறிவும் உடையனாய், அறிஞர் போற்ற வாழும் வேளிர் வழிவந்த எழினியாதன், தன்னைப் பாடி வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனும்

ஆயினன்; "பரிசில் வேண்டி, வாட்டாறு நோக்கி வந்தார்க்குக் கொழுத்த இறைச்சியைச் சுட்டுச் சுவையுடைய தாக்கி அளித்தும், வடித்தெடுத்த மதுவழங்கியும் வழிபாடு செய்வன்; நெய்யும் முயற்கறியும் நிறையப் பெய்து ஆக்கிய அறுசுவை உணவளிப்பன்; திறந்தது திறந்தவாறே, என்றும் அடையாப் பெருவாயில் உடையதாக விளங்கும் தன் நெற்கரிசையினின்றும் நெல்லை விரும்பிய விரும்பி யாங்கே வாரிவாரித் தருவன்" என்றெலாம் எழினி யாதன் புகழ்தோன்றப் பாடிப் பாராட்டியுள்ளார், மாங்குடி கிழார் எனும் மாபெரும் புலவர்:

"கீழ்நீரான் மீன் வழங்குந்து;
மீநீரால் கண்ணன்ன மலர் பூக்குந்து,
கழிசுற்றிய விளைகழனி,
அரிப்பறையால் புள்ளோப்புந்து;
நெடுநீர் தொகூஉ மணல் தண்கால்
மென்பறையால் புள்ளிரியுந்து
நனைக்கள்ளின் மனைக்கோசர்
தீந்தேறல் நறவு மகிழ்ந்து,
தீங்குரவைக் கொளைத்தாங்குந்து:
உள்ளி லோர்க்கு வலியாகுவன்:
கேளி லோர்க்குக் கேளாகுவன்:
கழுமிய வென்வேல் வேளே;
வள்நீர் வாட்டாற்று எழினி யாதன்
கிணையேம் பெரும!
கொழுந்தடிய சூடென்கோ!
வளநனையின் மட்டென்கோ!
குறுமுயலின் நிணம்பெய்தந்த
நறுநெய்ய சோறென்கோ!
திறந்து மறந்த கூட்டுமுதல்
முகந்து கொள்ளும் உணவென்கோ
அன்னவை பலபல......வருந்திய
இரும் பேரொக்கல் அருந்தெஞ்சிய
அளித்துவப்ப ஈத்தோன்,"

(புறம்: ௩௯௬)

உக. ஏறைக்கோன்

தமிழகம், நிலத்தின் இயல்பு, நிலத்துவாழ் மக்கள் இயல்புகளுக்கேற்ப, முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பல பிரிவாகப் பிரிந்து கிடந்தது; தமிழகம் அனைத்தையும், சேர, சோழ, பாண்டியராகிய பேரரசர் மூவர் ஆண்டு வந்தனர் எனினும், அவர்கள் காலத்திலேயே, அவர்கட்கு அடங்கியும், அடங்காமலும், மேற்கூறிய நிலங்களில், அவ்வந் நிலங்கட்குரிய மக்கள் தலைவர் சிலர் இருந்தும் ஆண்டு வந்தனர்; காடும், காடு சார்ந்த நிலமும் ஆய குறிஞ்சி நிலத்தை, அந் நிலத்து வாழ் குறவர் தலைவனாய் ஆண்டு வந்தாருள் ஏறை என்பானும் ஒருவன். ஏறைக்குரிய நாடு, நீருண்டு செல்லும் மேகங்களை நின்று தடுக்கும் உயர்வுடைப் பெருமலைகளைக் கொண்டது; அம் மலைகள், மானும், புலியும் வாழ்தற்கேற்ற மரச்செறிவுடையன; மேய்ந்து, மாலைக் காலத்தே தம் இருக்கை நோக்கிச் செல்லும் மான் கூட்டத்தில் தான் விரும்பும் பெண்மான் காணப்பெறாமை கண்டு கலங்கிய கலைமான், வழி தவறிய அப் பெண்மானை அழைத்தற்பொருட்டுக் குரல் எழுப்பின, அக் குரல் ஒலி, யாண்டிருந்து வருகிறது என்பதை, இரை தேடிப் புறப்படும் புலி, தான் வாழும் மலைமுழையினின்றே கூர்ந்து கேட்கும் கொடுமை யுடையது அக் காடு. அக் கானகநாட்டுத் தலைவனாகிய ஏறை, தான் கையேந்திய வில்லைக் கடைகொள வலித்துப் பயில்வதால் அகன்ற மார்புடையவன்; வில்லோடு, பகையைத் தப்பாது கொல்லவல்ல வேலும் உடையவன்; காந்தட் பூக் கண்ணி அணிந்து காண்பார்க்கு மகிழ்வூட்டும் கவினும் உடையவன்; இவையே யல்லால், போற்றற்குரிய பண்புகள் பலவும் அவன்பால் பொருந்திக் கிடந்தன.

நம்மோடு நட்புக்கொண்டு நெடுநாள் பழகி வாழ்பவர், ஓரோ வழித் தவறுசெய்துவிட்டால், அவர் தவறுசெய்து விட்டனரே என்று வெகுண்டு, அவரோடு அன்றுவரை

கொண்டிருந்த தொடர்பை மறந்து, அவரைப் பகைத்துக் கொண்டு, அவர்க்குத் துயர் தருதல் கூடாது; அது சான்றோர் செயலும் அன்று; "அழிவந்த செய்யினும் அன்பறார் அன்பின், வழிவந்த கேண்மை யவர்."

இரப்பாரைக் கண்டு எள்ளி நகைத்தலையும், பிறர் வறுமை கண்டு வாட்டம் கொள்ளாது, அதைத் தன் வாழ்வின் உயர்விற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதையுமே இன்றைய உலகில் யாண்டும் காண்கிறோம். இந்நிலை இருப்பதாலேயே, உலகம் அமைதி இழந்து அல்லல் உறுகிறது; "நாடெங்கும் வாழக் கேடொன்றும் இல்லை" என்ற உண்மையை உணர்ந்து தன்னைப்போன்றே, உலகோர் அனைவரும் உயர்ந்து வாழ வேண்டும் என்று விரும்பி, அதற்காக உழைப்பதே தனக்கும் பிறர்க்கும் நலம் தரு பெருஞ் செயலாம் என்பதை உணர்ந்தவர் மட்டுமே வாட்டம் ஒருபாலும், ஆட்டம் ஒருபாலும், வறுமை ஒருபாலும், வளமை ஒருபாலும், தாழ்வு ஒருபாலும், வாழ்வு ஒரு பாலும் இருப்பது காண, உளம் நடுங்குவார்; அந் நடுங்கும் உள்ளம், எல்லா மக்கட்கும் உண்டாயின், உலகம் அன்றே உய்வு பெற்று உயர்ந்துவிடும்.

"எப்படியாவது வெற்றிபெற வேண்டும்; எம் முறையைக் கையாண்டாவது வெற்றி காண வேண்டும்" என எண்ணுவது பேடிச் செயல்; இன்றைய உலகப் போர்த் தலைவர்கள், இதையே போர்த் தந்திரம் எனப் போற்றுகின்றனர்; உண்மை வீரன, வெற்றி தரும் வழி, பழி தரும் வழியாக இருத்தல் கூடாது என்பதில் கருத்துடையனவன்; "கான முயல் எய்த அம்பினில் யானை, பிழைத்த வேல் ஏந்தல் இனிது" என்ற எண்ணம் அவன் உள்ளத்தே தோன்றுதல் வேண்டும்; "அழியுநர் புறக்கொடை அயில் வேலோச்சாக் கழிதறு கண்மை"யைக் காதலிக்க வேண்டும் அவன். அதுவே உண்மை வீரனுக்கு அழகாம்.

இம் முப்பெருங் குணங்களால் சிறந்தார் ஒருவர் எவர்க்கும் அஞ்ச வேண்டுவதில்லை; எவர்க்கும் பணிந்து

போக வேண்டுவதும் இல்லை: எங்கும் அவர் பெருமிதமாகவே வாழலாம்; அரசரும் அறிஞரும் கூடிய அவையிலும் அவர் நிலை உயர்ந்தே திகழும்; அரசரும் மதிக்க வாழும் பெரு வாழ்வு அவர்க்கே உண்டாம்.

ஏறைக்கோன்பால், முன்னர்க் கூறிய முக்குணங்களும் நிறைந்து நின்றன ஆகவே, அவன் அரசவை கண்டும் அஞ்சாது வாழும் வாழ்வுடையனாயினன்; ஏறைக்கோன் சிறப்பையும், அவன் கானக நாட்டின் நல்லியல்பையும், அவன் குடியிற் பிறந்த பெண்பாற் புலவராய குறமகள் இளஎயினியார், தாம் பாடிய பாட்டொன்றில் வைத்துப் பாராட்டியுள்ளார் :

"தமர்தம் தப்பின் அதுநோன் றல்லும்,
பிறர் கையறவு தான் நாணுதலும்,
படைப்பழி தாரா மைந்தினன் ஆகலும்,
வேந்துடை அவையத்து ஓங்குபு நடத்தலும்
நும் மோர்க்குந் தகுவன அல்ல; எம்மோன்
சிலசெல மலர்ந்த மார்பின், கொலைவேல்,
கோடல் கண்ணிக், குறவர் பெருமகன்,
ஆடுமழை தவிர்க்கும் பயங்கெழு மீமிசை
எற்படு பொழுதின் இனந்தலை மயங்கிக்
கட்சி காணுக் கடமான் நல்லேறு
மடமான் நாகுபிணை பயிரின், விடர்முழை
இரும்புலிப் புகர்ப்போத்து ஓர்க்கும்
பெருங்கல் நாடன் எம் ஏறைக்குத் தகுமே."

(புறம்: களை)

௩0. ஒல்லையூர்கிழான் மகன் பெருஞ்சாத்தன்

புதுக்கோட்டைத் தனியரசின் கீழிருந்த ஊர்களுள் ஒல்லையூர் என்பதும் ஒன்று; இப்போது, அது ஒலிய மங்கலம் என்ற பெயரால் வழங்குகிறது. சோணாட்டிற்கும், பாண்டிநாட்டிற்கும் எல்லையாக ஓடும் வெள்ளாற்றின் தென்கரை நாடுகள் தென்கோனாடு எனவும் வடகரை நாடுகள் வடகோனாடு எனவும் வழங்கப் பெறும். தென்கோனாட்டின் மேலைப்பகுதியே ஒல்லையூர் நாடாம். அவ்வொல்லையூரில் வாழ்ந்திருந்தான் வீரன் ஒருவன்; ஒல்லையூர் கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தன் என அழைக்கப்பெற்ற அவ் வீரன், தன் ஆண்மை தோன்ற, ஆடவர் பலரை வென்றவன்; அவ் வெற்றிக்குத் துணைபுரிந்த வேற்படையுடையான்; வீரர் பலர் சூழ வாழ்ந்த அப் பெருஞ்சாத்தன், பேரன்புடையராய மகளிர் பலரை மணந்தும் இருந்தான்; தன்னைப் பாடிவரும் பாணர்க்குப் பரிசில்பல நல்கும் பேருள்ளம் உடையான்; இவ்வாறு பெருஞ்சாத்தன், பல்லாற்றானும் சிறந்து விளங்கவே, அவன் நாட்டு வாழ் மக்களும், அவன் நாடு நோக்கி வருவார் பிறரும், அவன் நாட்டில் மலர்ந்து மணங்கமழும் முல்லை மலர் சூடி மகிழ்ந்து வாழ்ந்தனர்; அத்தகு வாழ்வால் வனப்புற்று விளங்கிய அவ் வொல்லையூர்க்கும் தொல்லை வந்துற்றது; பெருஞ்சாத்தன், பிறவாப் பெருநிலை பெற்றுவிட்டான்; அவன் பிரிவினைப் பொறாத, அவன் வீரரும் பிறரும் மகிழ்ச்சி இழந்தனர்; மலர்சூடி வாழும் மனம் நிறை வாழ்வை வெறுத்தனர்; அந்நிலையிலும், தன் இயல்பிற் குன்றாது பூத்துக் கமழும் முல்லையைக் கண்ட புலவர் ஒருவர், "அந்தோ! முல்லையே! அணிவாரைப் பெறமாட்டாத நீ, ஒல்லையூர் நாட்டில் ஏனோ மலர்கின்றனை?" என்று கூறி முல்லைக்கு வருந்துவார் போல், ஒல்லையூர்கிழான்மகன் பெருஞ்சாத்தனுக்கு வருந்தியுள்ளார்:

"இளையோர் சூடார்; வளையோர் கொய்யார்;
நல்லியாழ் மருப்பின் மெல்ல வாங்கிப்
பாணன் சூடான்; பாடினி அணியாள்;
ஆண்மை தோன்ற ஆடவர்க் கடந்த
வல்வேற் சாத்தன் மாய்ந்த பின்றை
முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே."

(புறம்: உ௪௨)

௩௧. ஓய்மான் வில்லியாதன்

தென்னார்க்காடு மாவட்டம் திண்டிவனம் வட்டத்தையும், செங்கற்பட்டு மாவட்டம், மதுராந்தகம் வட்டத் தென் பகுதியையும் தன்கண்கொண்ட நாடு, தமிழ்ச்சங்ககாலத்தே ஓய்மானாடு என்ற பெயர் பெற்றிருந்தது; அதியமான் நெடுமானஞ்சி பிறந்த அதியர் குடியும், பேகன் பிறந்த ஆவியர் குடியும்போன்ற பழந்தமிழ்க் குடிகளுள் ஓவியர் எனும் குடியும் ஒன்றும்; அதியர் குடிவந்த நெடுமானஞ்சி, அதியமான் என அழைக்கப் பெறுதலேபோல், ஓவியர் குடிவந்த அரசனும் ஓவியர்மான், ஓவியமான், ஓய்மான் என அழைக்கப்பெறுவன். அதைப்போன்றே ஓவியர் இருந்தாண்ட நாடும், ஓய்மான்நாடு எனவும் ஓய்மானாடு எனவும் அழைக்கப்பெறும்.

ஓய்மானாடு, ஐந்நில வளமும் அமையப்பெற்ற அழகிய நாடு; அந் நாடு, மாவிலங்கை, எயிற்பட்டினம், கிடங்கில், வேலூர், ஆமூர்போன்ற பெரிய நகரங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது; இவற்றுள் நாட்டின் தலைநகராம் சிறப்புடையது மாவிலங்கை. மாவிலங்கை, நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறையக்கொண்ட மருதநிலத்து மாநகரமாகும்; அவ்வூரை யடுத்து ஓடிவரும் ஆறு, தன்கண் புகுந்து நீராடும் மகளிர், பற்றி நீந்தும் புணையாகப் பயன்படுமாறு சந்தனக் கட்டைகளையும், அகிற்கட்டைகளையும், சுரபுன்னையின் நறுமலர்களோடு அடித்துக் கொணர்ந்து ஒதுக்கும். அவ்வூர்வாழ் இளமகளிர், கோரைக்கிழங்கு தேடிப் பன்றி உழுத சேற்று நிலத்தில் ஆடப்புகுந்து, அந் நிலத்தைக் காலால் கிளறியவிடத்து, ஆண்டு ஆம்பற்கிழங்கும், யாமை முட்டையும் அகப்படக் கண்டு அகமகிழ்வர். விளைநிலத்துட் புகுந்து நெல்லரியும் வயல் உழவர், தம் கூரிய அரிவாள், அரிந்து அரிந்து வாய் மழுங்கியவிடத்து, மேலும் விரைந்து தொழிலாற்றுவான் வேண்டி, தம் அருகே கிடக்கும் யாமையின் வளைந்த முதுகோட்டைத் தீட்டுக் கல்லாகக்கொண்டு தீட்டுவர்: அத்துணை மிகுவளம் உடையது மாவிலங்கை.

"நறுவீ நாகமும், அகிலும், ஆரமும்,
துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய
பொருபுனல் தரூஉம் போக்கரு மரபின்
தொன்மா விலங்கைக் கருவொடு பெயரிய
நன்மா விலங்கை." (சிறுபாண் : ககரு-கஉ0)

"ஓரை யாயத்து ஒண்டொடி மகளிர்
கேழல் உழுத இருஞ்சேறு கிளைப்பின்
யாமை ஈன்ற புலவுநாறு முட்டையைத்
தேன்நாறு ஆம்பல் கிழங்கொடு பெறூஉம்
இழுமென ஒலிக்கும் புனலம் புதவின்
பெருமா விலங்கை." (புறம் : கஎசு)

"நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் மழுங்கின்
பின்னை மறத்தோ டரியக் கல்செத்து
அள்ளல் யாமைக் கூன்புறத்து உரிஞ்சும்
நெல்லமல் புரவின் இலங்கை." (புறம் : கூஎரு)

எயிற் பட்டினம், கடற்கரையை அடுத்துள்ள நெய்தல் நிலத்து நகராம்; மதிலால் பெயர்பெற்ற இம் மாநகர், குளிர்ந்த உண்ணுநீர்நிலைகளையும், நீலமணிபோலும் நீர் நிறைந்த உப்பங்கழிகளையும் உடையது; கிடங்கில், கிடங்கால் என இக்காலத்து வழங்கப் பெறுகிறது. சிதைந்த அகழியும், இடிந்த கோட்டையும், ஈண்டு இன்றும் உள. மலர் நிறைந்த மரச்சோலைகளால் மாண்புற்றது இக் கிடங்கில்; ஓய்மாநாட்டு ஊர்களுள் கிடங்கிலும் ஒன்று எனக் கல்வெட்டுக்களும் கூறுகின்றன; (S. I. I. Vol. I I I; Part II; Page 201). உப்பு வேலூர் என இன்று அழைக்கப்பெறும் வேலூர், வேல்போலும் வடிவுடைய மலர்கள் மணக்கும் கேணிகளை உடையது எனக் கூறுவர் புலவர். ஓய்மாநாடாண்ட அரசர்களுள் ஒருவனாய நல்லியக் கோடன், தன் பகை மிகுதிகொண்டு அஞ்சி முருகனை வழிபட்டவழி, அவன், 'இக் கேணியிற் பூவை வாங்கிப் பகைவரை எறி,' என்று கனவிற் கூறி, அதிற் பூவை வேலாக நிருமித்தான்; இதனானே, வேலூர் என்று பெயராயிற்று," என்ற இவ்வூர் பற்றிய பழங்கதை யொன்

றும் வழங்குகிறது; ஆமூர், அந்தணர் வாழும் வளம் உடையது; அரிய காவல் நிறைந்தது; ஆழ்ந்த அகழியையும் உடையது.

"மணிநீர் வைப்பு மதிலொடு பெயரிய
பணிநீர்ப் படுவின் பட்டினம்."
"கிளைமலர்ப் படப்பைக் கிடங்கில்."
"திறல்வேல் நுதியிற் பூத்த கேணி
விறல்வேல் வென்றி வேலூர்."
"அந்தணர் அருகா, அருங்கடி வியனகர்
அந்தண் கிடங்கின் அவன் ஆமூர்."
(சிறுபாண் : கருஉ-ரு; கசுO; களஉ-ரு; கஅஎ-அஅ)

ஓய்மாநாண்ட அரசர்களுள் வில்லியாதனும் ஒருவனாவன். வில்லியாதன் வரையாது வழங்கும் வள்ளலாய் வாழ்ந்தவன். அவன் தன் நாடுநோக்கி வருவார்க்கெல்லாம், நெய்யிற் பொரித்தெடுத்த ஊன் துண்டுகளை, நல்ல அரிசிச் சோற்றோடும் கலந்து நாட்காலையில் அளிக்கும் அருள் நிரம்பிய உள்ளம் உடையனாவன்; அவனைப் பாடிய புலவர் புறத்திணை நன்னாகனார், "அவன் அவை யடைந்து, அவன் அருள்பெற்று வாழும் பெருவாழ்வே எனக்கு உண்டாகுக," என்றும், "என் நாவிடை எழும் பாட்டு ஒவ்வொன்றும், அவன் புகழ் பரவும் பாட்டுக்களே ஆகுக!" என்றும் கூறுவராயின், அவன் பெருமையினை என்னெனப் பகர்வது!

"யானே பெறுக, அவன் தாள்நிழல் வாழ்க்கை
அவனே பெறுக, என்நாவிசை நுவறல்!
....
வில்வி யாதன் கிணையேம் பெரும
குறுந்தா ளேற்றைக் கொழுங்கண் நல்விளர்
நறுநெய் யுருக்கி நாட்சோறு ஈயா
வல்லன் எந்தை, பசி தீர்த்தல்." (புறம் : நஎக)

௬௨. கட்டி

தமிழகத்தின் வடவெல்லைக்கண் வாழ்ந்த வீரர்களுள் கட்டி என்பானும் ஒருவன்; வேற்றுமொழி வழங்கும் வடுகநாட்டை அடுத்து வாழ்ந்திருந்த அவன் வேற்படையால் வீறு பெற்றவன்; வெல்லும் போர் வல்லவன்; இத்துணை வல்லனுய அவன், ஒருகால், பாணன் எனும் வடநாட்டு மற்போர் வல்லானெடுகூடி, உறையூரிலிருந்து ஆட்சி புரிந்த தித்தன் வெளியனெடு போரிடுவான் வேண்டி, உறையூர்க்கண் வந்திருந்தான். ஒருநாள், தித்தன் நாளவைக்கண், பரிசில் வேண்டி வந்திருக்கும் புலவர், பொருநர், பாணர், கூத்தர், முதலாயினேர் பறையொலித்தும், பாக்கள் புனைந்தும் வாழ்த்தும் வாழ்த்தொலியைக் கேட்டான்; பலரும் போற்றப் பெருவாழ்வு வாழும் தித்தனெடு போரிட்டு வெல்லுதல் இயலாது என்பதை உணர்ந்தான்; உடனே, ஒருவரும் அறியாவாறு உறையூரைவிட்டே ஓடிவிட்டான்; பாணனெடு கூடிப் பகை வெல்லுதல் இயலாது என்பதறிந்த கட்டி, தன் நாட்டை அடுத்துப் பேரரசாய் வாழ்ந்த சேரன் படையிற் சேர்ந்து பணியாற்றினான்; அக்காலை, சேரனும், சோழனும், பகைகொண்டு கழுமலம் எனுமிடத்தே படையொடு இருந்தனர். சேரன் படைத்தலைவர்களாகப் பணியாற்றிய நன்னன், ஏற்றை, அத்தி, கங்கன், புன்றுறை, கணையன் முதலியோர்க்குத் துணையாகக் கட்டியும் அவண் கூடியிருந்தான்; ஆனல், அந்தோ! ஆண்டும் அவன் தோல்வியே கண்டான்; சோழர் படைத்தலைவனய்ப் பணியாற்றிய பழையன் எனும் பெருவீரன், அக் கழுமலக் களத்தைப் பிணக்களமாக்கிப் பருந்துக்கு விருந்திட்டான்; கணையன் ஒருவன் ஒழிய ஏனைய வீரர் அனைவரும் ஒருங்கே அழிந்தனர்; அவ்வாறு அழிந்தாருள் கட்டியும் ஒருவனவன் எனல் கூறவேண்டா வன்றே!

> "குல்லைக் கண்ணி வடுகர் முனையது
> பல்வேல் கட்டி நன்னாட் டும்பர்,
> மொழிபெயர் தேயம்".

(குறுந் : ௧௧)

"வலிமிகு முன்பின் பாணனொடு, மலிதார்த்
தித்தன் வெளியன் உறந்தை நாளவைப்
பாடின் தெண்கிணைப் பாடுகேட் டஞ்சிப்
போரடு தானைக் கட்டி
பொராஅது ஓடிய ஆர்ப்பினும் பெரிதே."

(அகம்: உஉசு)

"நன்னன், ஏற்றை, நறும்பூண் அத்தி,
துன்னரும் கடுந்திறல் கங்கன், கட்டி,
பொன்னணி வல்வில் புன்றுறை என்றாங்கு
அன்றவர் குழீஇய அளப்பருங் கட்டூர்ப்
பருந்துபடப் பண்ணிப் பழையன் பட்டெனக்
கண்டது நோனான் ஆகித் திண்டேர்க்
கணையன் அகப்படக் கழுமலம் தந்த
பிணையலம் கண்ணிப் பெரும்பூட் சென்னி."

(அகம் : சச)

௬௬. கரும்பனூர் கிழான்

தொண்டை நாட்டில், வேங்கட மலையை அடுத்துள்ள பகுதிகள், திருவேங்கடக் கோட்டம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பெறும்; அக் கோட்டத்து ஊர்களுள் கரும்பனூரும் ஒன்று என அக் கோட்டகத்தைச் சேர்ந்த திருக்கழுக்குன்றத்துக் கல்வெட்டொன்று கூறுகிறது; (A. R. No. 176 of 1932 - 3.) கரும்பனூர், என அன்று வழங்கிய அவ்வூர். இன்று கரும்பூர் என வழங்குகிறது. கரும்பனூர், நன்செய், புன்செய் ஆய இரு நிலவளங்களாலும் சிறந்தது; மருதநிலத்து நன்செய்களில் மீன் தேர்ந்துண்டு, தம் இனத்தோடு வஞ்சிமரக் கிளைகளில் வாழும் நாரைகள், வயல்களில் வளர்ந்துநிற்கும், முற்றிய கரும்பின் வெண்பூவினைக் கொழுதி மகிழும்; புன்செய்களில், வரகின் அரிகாற்கீழ் வாழும் எலிகளைப் பிடித்துண்ணும் குறும்பூழ்ப் பறவைகள் செய்யும் ஆரவாரங் கேட்டு அஞ்சும் குறுமுயல்கள் குதித்தோடுவதால், இருப்பை மரத்தின் இனிய பூக்கள் உதிர்ந்து எங்கும் பரந்துகிடக்கும்; கரும்பனூர், இத்தரு வளமுடையதாகவே, விழாவற்ற வறுங்காலத்தும், அவ்வூர் வாழ் உழவர், கள்ளுண்டு களித்தலிற் றவறார்:

"மென்பாலான், உடன் அணைஇ
வஞ்சிக்கோட்டு உறங்கும் நாரை
அறைக்கரும்பின் பூவருந்தும்;
வன்பாலான், கருங்கால் வரகின்
அரிகாற் கருப்பை அலைக்கும் பூழின்
அங்கட் குறுமுயல் வெருவ, அயல
கருங்கோட் டிருப்பைப் பூவுறைக் குந்து;
விழவின் றாயினும் உழவர் மண்டை
இருங்கெடிற்று மிசையொடு பூங்கள் வைகுந்து;
கரும்பனூர்." (புறம் : ௩௮௪)

அக் கரும்பனூரில், வருவார்க்கு விருந்தளித்துப் போற்றுவதே வாழ்வின் பயன் எனக் கருதும் வள்ளல்

ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்: அவ்வூர்க்கண் வாழ்வார் பலரா யினும், அவ்வூர் பெருமை பெறுவது, அவன் ஒருவனா லேயே என்பதறிந்த அக்கால மக்கள், அவ்வூர் அவ னுக்கே உரித்து எனக் கொண்டு, அவனைக் கரும்பனூர் கிழான் என்ற அழைப்பாராயினர். மிகப் பரந்தது என்ற புகழை உடையது இந் நிலவுலகம் என்ப; அந் நிலத் தின் பரப்பும் சிறிதாம், கரும்பனூரான் புகழின் பெருமை யொடு நோக்க என்று உலகோர் கூறுவதற்கேற்ற உறு புகழ் விரும்பும் உள்ளத்தன் கரும்பனூர்கிழான்; அவ் வாறு இசைபட வாழவிரும்பும் அவன், அதைப் பெறுதல் ஈதலாலேயே உண்டாம் என உணர்ந்து, தன்பால் வரு வார்க்குப் பெருஞ்சோறு அளித்துப் புரப்பன்; அவ்வாறு அளிக்கும் சோற்றுணவில், நீரினும் மிகுதியாக நெய் வார்த்து வழங்குவன்; தானளிக்கும் உணவுண்டு தன் மனை வந்து வாழும் பாணர் முதலாம் பரிசில் மாக்கள் ஊனொடு கலந்த உணவினைப் பலகாலம் உண்டமையான் தெவிட்டி வெறுப்பாராயின், அவர் மகிழ்ந்துண்ணும் இனிய உணவாகப் பால்கலந்து செய்வனவும், வெல்லப் பாகுகொண்டு செய்த னவுமாய பண்ணியங்களைப் பதமாகச் செய்து அளித்துப் பேணுவன்.

> "நிணம்பெருத்த கொழுஞ் சோற்றிடை
> மண்நாணப் புகழ் வேட்டு
> நீர்நாண நெய் வழங்கிப்
> புரந்தோன் எந்தை." (புறம்: ௩௮௪)
>
> "ஊனும் ஊணும் முனையின் இனிதெனப்
> பாலிற் பெய்தவும், பாகிற் கொண்டவும்
> அளவுபு கலந்து மெல்லிது பருகி
> விருந்துறுத்து ஆற்றி இருந்தனென்," (புறம்: ௩௮௧)

கரும்பனூரான் விரும்பி அளிக்கும் உணவுண்டும், உண்ணுங்கால் பற்களினிடையே சிக்கிக்கொண்ட ஊனைத் தோண்டி எடுத்தும் உளம் மகிழ்ந்துவாழும் நாளை அறித லல்லால், அவ்வாறு உண்டு கழிந்த நாட்கள் எத்தனை என்பதையும் அறியமாட்டாது வாழ்ந்தனர். ஆகவே

அவன் மனைவாழ் பாணர்கள், நாட்டின் வறுமை, வாழ்வு களுக்குக் காரணமாய வெள்ளியின் நிலை குறித்துக் கவலை கொள்வதிலர் ; அவன் அளிக்கும் அறுசுவை உணவுண்டு மகிழ்ந்த ஒரு பாணன்,

> "அன்னோனை உடையேம் என்ப, இனி வறட்கு
> யாண்டு நிற்க வெள்ளி! மாண்தக
> உண்ட நன்கலம் பெய்து நுடக்கவும்,
> தின்ற நண்பல் ஊஉன் தோண்டவும்
> வந்த வைகல் அல்லது
> சென்ற எல்லைச் செலவு அறியேனே." (புறம்: ௩௮௪)

எனக் கூறுவது காண்க, பாணர் முதலாம் பரிசிலர், தன் மனையகத்தே பன்னாள் வாழ்வதைக் கரும்பனூரான் வெறுப் பானல்லன் ; மாறாக, அன்னார் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் தன்னொடு வாழ்தலையே விரும்புவன்; அவர்கள், தம் ஊரில் விழாக்காணலை விரும்பியோ, அன்றி வேறு காரணம் குறித்தோ, அவனைப் பிரிந்துசெல்ல விரும்புவாராயின், அவன் அது பொறான் ; போகும் அவரை, "ஐய ! உலகம் வறண்டு உறுபசி வருத்தும் காலத்தும், உமக்கு உண வளித்துப் புரத்தலை உவந்து மேற்கொள்வேன்; செல்லும் நீவிர், அத்தகையதொரு காலம் வந்துற்ற வழி, ஈயா மன்னரைத் தேடியலையாது, யாண்டிருப்பினும் ஈண்டுவந்து சேர்தலை இரந்து வேண்டுகிறேன்" எனக்கூறி வழியனுப்பு வன்; என்னே அவன் கொடைவளம் !

> "இருநிலம் கூலம் பாறக், கோடை
> வருமழை முழக்கிசைக் கோடிய பின்றைச்
> சேயை ஆயினும், இவணை ஆயினும்
> இதற்கொண் டறிநை வாழியோ! கிணைவ!
> சிறுநனி, ஒருவழிப் படர்க!" (புறம்: ௩௮௧)

௩௪. கழுவுள்

தமிழகத்தைச் சேர, சோழ, பாண்டியராகிய பேரரசர் ஆண்டிருந்த காலத்திலேயே, அவர்கள் நாட்டின் ஒருசில பகுதிகளில், அவர்க்கு அடங்கியும், அடங்காமலும், ஆயர், எயினர், பரதவர், வேளிர்போலும் இனத்தவர் சிலர் அரசமைத்து வாழ்ந்துவந்தனர். அன்னார் ஆட்சி, ஒரோவழிப் பேரரசுகளுக்கு அரணாய் அமையும்; ஒரோவழி அழிவு தருவனவாகும்; அவற்றால் தம் ஆட்சிக்கு அழிவன்றி ஆக்கம் இல்லை என உணர்ந்த பேரரசர்கள் படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை அழித்து மீள்வர். அவ்வாறு அரசமைத்து வாழ்ந்தாருள் கழுவுள் என்பானும் ஒருவன்; கழுவுள் சேர ஆட்சிக்குட்பட்ட நிலத்தின் ஒரு பகுதிக்கண், அரசமைத்து வாழ்ந்த இடையர்குலத் தலைவனாவன். அவன் இருந்து அரசாண்ட ஊர் காமூர்; காவூர் எனவும் வழங்கப்பெறும். கழுவுள் வேற்படை வல்லவன்; வள்ளன்மையும் உடையான் என்றும், அவன் காமூர்க்கண், பூதத்தின் அருளால் வந்ததொரு வேங்கைமரம் உண்டு என்றும் மதுரை மருதன் இளநாகனார் என்பார் கூறுவர் :

> "வென்வேல்
> மாவண் கழுவுள் காமூர் ஆங்கண்
> பூதம் தந்த பொரியரை வேங்கை." (அகம்: ௩௬௫)

தனக்குரிய நாட்டின் ஒரு பகுதிக்கண் இருந்து கழுவுள் ஆட்சிபுரிதலை விரும்பாத தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, காமூரை அழித்துக் கழுவுளை அடக்கக் கருதினான்; அவ்வாறே அவன் பெரும்படையொன்று சென்று காமூரை முற்றிக்கொண்டது; அவ்வூரகத்தே வாழும் ஆயர், தம் ஆனிரைகளை மேய்நிலங்கட்குக் கொண்டு செல்வதோ, தமக்கு வேண்டும் உணவு முதலாம் பொருள்களை ஊருட்கொணர்வதோ செய்யமாட்டாது வருந்தினர்; ஆயர் படும் துயரை அறிந்தும், அவர் தலைவனும் தகுதியுடைய கழுவுள், சேரர்படையைப்

போரிட்டுத் துரத்த எண்ணுது, அவ்வூரகத்தே அடங்கி யிருத்தலையே மேற்கொண்டான். அதனால் தம் துயர் துடைத்தல் இயலாது என்பதை உணர்ந்த ஆயர், அவன் அறியாவாறே புறம்போந்து, சேரர் படைத் தலைவர்க்கு ஆவும், ஆனேறும் திறையாகத் தந்து பணிந்தனர்; படைத் தலைவர்களும் அவர் அளித்தன ஏற்று முற்றுகை ஒழித் தனர்; தன் ஊர்வாழ் ஆயர்செயல் அறிந்தான் கழுவுள்; இனியும் பணியாது இருத்தல் பயன்தராது என்பதை உணர்ந்தான்; ஆயினும் பலர் காணப் பணிதலை நாணிற்று அவன் உள்ளம்; ஆகவே, ஊரவர் எவரும் எழுந்து தொழில் தொடங்குதற்கு முன்னரே, ஊரில் தயிர்கடை யொலியும் எழுதற்கு முன்னரே, ஒருவரும் உணராவாறு, இருளிலேயே சென்று படைத்தலைவரைப் பணிந்து பகை யொழிந்து வாழ்ந்தான் :

"ஏறுடு
கன்றுடை யாயம் தரீஇப் புகல்சிறந்து
புலவுவில் இளையர் அங்கை விடுப்ப
மத்துக் கயிறுஆடா வைகற்பொழுது நினையூஉ
ஆன்பயம் வாழ்நர் கழுவுள் தலைமடங்க."

(பதிற்றுப்:எக)

தன்னைக் கேளாதே, தன்கீழ் வாழ்வார் பகைவரைப் பணிந்தமையான், தானும் பணியவேண்டிய நிலை வந்துற் றதை எண்ணி எண்ணி வருந்தினன் கழுவுள்; அப்பழியை எவ்வாற்றானும் துடைத்தல் வேண்டும்; சேர அரசனின் ஆணைக்கு அடங்காப் பெருவாழ்வு வாழவேண்டும் என்று துடித்தது அவன் உள்ளம்; அதற்கு ஏற்றதொரு காலத்தை யும் எதிர்நோக்கி யிருந்தான்; அதற்கு ஏற்ப, சேரநாட்டு அரசியலிலும் மாறுதல் உண்டாயிற்று; தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்துவிட்டான்; இளஞ் சேரல் இரும்பொறை என்பான் அரியணை ஏறினன்; இவ் வரிய வாய்ப்பை நழுவவிடாது, கழுவுள் தன் தனியாட்சி உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொண்டான்; ஆனால், அது நெடுநாள் நிற்கவில்லை; தகடூர் எறிந்தானைப் போன்றே,

இளஞ்சேரல் இரும்பொறையும் கழுவுள் போர்க்குணம் கண்டு பொருளுயினன். உடனே படையொடு சென்று போரிட்டுக் கழுவுளைப் புறங்கண்டான்; கழுவுளும் காணுளுயினன் :

"பொருமுரண் எய்திய கழுவுள் புறம்பெற்று."
(பதிற்றுப்: அஅ)

இடைக்குலத் தலைவனும் கழுவுளால் இன்னல் பல உறுவது உணர்ந்த வேளிர் பதினல்வர் ஒன்றுகூடி எதிர்த்து அவன் காமூரை ஒருகால் அழித்தனர் என்றும் பரணர் கூறுகிறுர் :

"ஈரெழு வேளிர் இயைந்தொருங் கெறிந்த
கழுவுள் காமூர்." (அகம்: கரு௫)

௩௫. கொடுமுடி

தொண்டைநாட்டு உட்பிரிவுகளாய இருபத்துநான்கு கோட்டங்களுள், ஆமூர்க் கோட்டமும் ஒன்று; அவ்வாமூர்க் கோட்டத்திற்குத் தலைநகராயது ஆமூர். ஆமூர் தென்னார்க்காடு மாவட்டம், திண்டிவனம் வட்டத்தையும் செங்கற்பட்டு மாவட்டம், மதுராந்தகம் வட்டத்தையும் கொண்ட ஓய்மானாடு எனப் பெயர்பெற்ற நாட்டில் உளது. ஆமூர், அந்தணர் வாழ்வது; அரிய காவலை யுடையது; ஆழ்ந்த அகழியால் சூழப்பெற்றது என்றெல்லாம் கூறுவர் இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனார். ஏப்புழை நிறைந்து, நெடுந்தொலைக்கண் நின்ற வழியும் நிலைபெறத் தோன்றும் உயர்ந்த மதில்களால் ஆய அரண் அமையப்பெற்றது ஆமூர் என்று கூறுவர் அவ்வூரிற் பிறந்த பெரும்புலவர், கவுதமன் சாதேவனார். அவ் வாமூரில் இருந்து அரசாண்டவன் இக் கொடுமுடி. பேரரசர்களையும் வென்று வீறுகொள்ளும் பேராண்மையுடையவன் அக் கொடுமுடி. வெற்றியல்லது, தோல்வி கண்டறியாத் தறுகண்மை யுடையவனும், வில்லேந்திப் போர் புரியவல்ல வீரர்களை உடையவனும் ஆய சேரன் ஒருவன், ஆமூரைத் தாக்கினான் ஒருகாலத்தே. தன் ஊரைத் தாக்கிய அவ் வானவனுடைய யானைப் படையையும் அழித்து, அவனையும் வென்று துரத்தி, அவனால், தன் தலைநகர்க்கு வர இருந்த அழிவு அகற்றிக் காத்த பெருமை யுடையான் இக் கொடுமுடி.

> "வில்கெழு தடக்கை, வெல்போர் வானவன்,
> மிஞிறுமூசு கவுள சிறுகண் யானைத்
> தொடியுடைத் தடமருப்பு ஒடிய நூறிக்
> கொடு முடி காக்கும், குரூஉக்கண் நெடுமதில்
> சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஆமூர்." (அகம்: ௧௧௫)

௩௬. கொண்கானங் கிழான்

மைசூர்நாட்டின் தென்பகுதியையும், சேலம், கோவை மாவட்டங்களேயும் கொண்டநாடு, பண்டு கொண்கானம் என்ற பெயருடையதொரு நாடாய்த் திகழ்ந்தது; கொண்கானம், பின்னர்க் கொங்கணம் என மருவி வழங்க லாயிற்று; கொண்காணம் எனும் பெயருடையதொரு மலையைத் தன்னகத்தே பெற்றிருந்தமையால், அந்நாடு அப் பெயர் பெற்றது; கொண்கானம், பொன்னுடைமை யான் பொலிவுற்றது எனப் போற்றுவர் புலவர்; "பொன் படு கொண்கானம்" (நற்:௩௯௧) எனப் பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோவும், விண்ணைத் தொடும் கொடுமுடிகளை யும், பொன்படு பாறைகளையும் உடையது எனும் பொருள் தோன்ற, "விண்பொரு நெடுவரைக் கவாஅன் பொன்படு மருங்கின் மலை" (அகம்: ௧௭௩) என முள்ளியூர்ப்பூதி யாரும் பாராட்டுதல் உணர்க. பொன் அளிக்கும் பெருமை மிக்க கொண்கானம், இயற்கை வளத்தினும் எழில் பெற்றுத் திகழ்ந்தது; தூய வெள்ளாடையை விரித்து வைத்தாற்போல் வீழ்ந்தோடும் அருவிகளை யுடையது கொண்கானம் என, அதன் இயற்கையழகினை இனி தெடுத்துப் பாராட்டுவர் புலவர்.

> "அறுவைத்
> தூவிரி கடுப்பத் துவன்றி மீமிசைத்
> தண்பல இழிதரும் அருவிநின்
> கொண்பெருங் கானம்." (புறம்: ௧௫௪)

இக்கொண்கான நாட்டில், கொடையும், கொற்றமும் உடையாளொரு தலைவன் இருந்தான்; அவனைக் கொண் கானங்கிழான் என்றே மக்கள் அழைத்தனர்; அவன் வண்மையும், ஆண்மையும் விளங்க, புலவர் மோசிகீரனார் பாடிய பாக்கள் பலவாம்.

"உலகில் எத்தனையோ அரசர்கள் உள்ளனர்; அவர் கட்கு உரிமையாக எத்தனையோ மலைகளும் உள்ளன; அம்

மலைகள் அனைத்தும், கொற்றம், கொடை ஆகிய இரண்டனுள் ஒன்றையே பெற்றிருக்கும்; கொடையால் சிறப்புற்ற மலை, கொற்றத்தால் சிறப்புறுவதில்லை; கொற்றத்தால் சிறப்புற்ற மலை, கொடையால் சிறப்புறுதல் இல்லை; ஆனால் கொண்கான நாடோ, கொடை, கொற்றம் இரண்டாலும் சிறப்புடையதாம்; கொண்கான மலையைப் பாடிச்செல்லும் பரிசிலர், பரிசில் பெறுதல் உறுதியாம், ஆகவே அவர்க்கு முன் தாம் கொடுத்த கடனைப்பெற்றுச் செல்வதற்காம் காலமும் இதுவே என எண்ணியவராய், அப் பரிசிலரைத் தொடர்ந்து வந்த அவன் கடன்காரர்களாலும், அக்கொண்கானங் கிழானைப் பணிந்து திறைசெலுத்தி மீளும் அரசர்களாலும் சூழப்பெற்றிருக்கும் கொண்பெருங்கானம் எனின், அதன் கொடைக்கும், கொற்றத்திற்கும் வேறு சான்று வேண்டாவன்றோ?'' எனவும்,

''ஒன்று நன்குடைய பிறர்குன் றம்; என்றும்
இரண்டு நன்குஉடைத்தே கொண் பெருங்கானம்;
நச்சிச் சென்ற இரவலர்ச் சுட்டித்
தொடுத்துணக் கிடப்பினும் கிடக்கும்; அஃதான்று;
நிறையருந் தானை வேந்தரைத்
திறைகொண்டு பெயர்க்கும் செம்மலும் உடைத்தே.''
(புறம்: கருசு)

ஞாயிறு எத்திசைச் செலினும், அத்திசையே நோக்கும் இயல்பினவாய நெருஞ்சிப் பூக்களைப் போல், வறுமையால் வாடும் யாழ்ப்பாணர்கள், தம் கையில் ஏந்தி நிற்கும் ஏற்கும்மண்டை கொண்பெருங்கிழானின் மார்பையே நோக்கிக் கிடக்கும், தன் மார்வலிகொண்டு போருடற்றிப் பெறும் பொருளையே எதிர்நோக்கிக் கிடக்கும்'' எனவும்,

''பாழூர் நெருஞ்சிப் பசலை வான்பூ
ஏர்தரு சுடரின் எதிர்கொண் டாஅங்கு
இலம்படு புலவர் மண்டை, விளங்குபுகழ்க்
கொண்பெருங் கானத்துக் கிழவன்
தண்தார் அகலம் நோக்கின மலர்ந்தே.'' (புறம் கருரு)

"மக்கள், அலையொலிக்கும் பெருங் கடலின் கரை யருகே இருந்த போதும், நீர்வேட்கை உற்றக்கால், அக் கடல்நீர் உப்பாதலின், அதை உண்ண எண்ணாராய், 'உண்ணும் நீர் யாண்டேனும் ஈண்டு உண்டோ? உண்ணும் நீர் யாண்டேனும் ஈண்டு உண்டோ? என எதிர் வருவாரை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டே, அந்நீர் உள்ள இடம் தேடிச் செல்வர்; அதைப்போலவே, புலவர்களும், 'பேரரசர் அவையருகே வாழினும், அவ் வரசர்பால் கொடைக்குணம் இன்றுதல் அறிந்து, அவரைப் பாராட்ட எண்ணாது, குற்றம் தீர்ந்த கொடைக்குணம் உடையார், உலகில் யாண்டு உண்டேனும், அவரையே தேடிச் சென்று, செய்யுள் பாடிச் சிறப்பித்துப் பரிசில் பெற்றுப் பிழைப்பர்; அப் புலவர் வழி வந்த யானும், என் வறுமை போக வழங்கு வோன் நீ ஒருவனே என அறிந்து நின் நாடடைந்து நின் னைப் பாடினேன்" எனவும் கூறும் புலவர் பாராட்டுரைகள், அக் கொண்கானங்கிழானின் பெருமையினைப் புலப்படுத்தி நிற்றல் காண்க.

"திரை பொரு முந்நீர்க் கரைநணிச் செலினும்,
அறியுநர்க் காணின் வேட்கை நீக்கும்
சின்னீர் வினவுவர் மாந்தர்; அதுபோல்
அரசர் உழைய ராகவும், புரைதபு
வள்ளியோர்ப் படர்குவர் புலவர்; அதனால்
யானும், பெற்ற தூதியம் பேறியா தென்னேன்;
உற்றனன் ஆதலின் உள்ளிவந் தனனே."

(புறம்: கஉசு)

௯எ. கௌணியன் விண்ணந்தாயன்

சோழநாட்டில், முடிகொண்டா ஞற்றங்கரையில் உள்ள பூஞ்சாற்றூர் என்ற ஊரில் கௌணியப் பார்ப்பனர் குடியில் வந்த அந்தணர், இவ் விண்ணந்தாயனர்; இவ் வரலாறெல்லாம் விளங்க, இவர், சோணுட்டுப் பூஞ்சாற்றூர்ப் பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என வழங்கப்பெறுவர். விண்ணந்தாயனரின் முன்னேர், 'வேதியர்க்கழகு வேதமோதுதல்' என்ற கொள்கையினராய், வேத நூற் பொருளுணர்ந்து, அப் பொருளைப் பிற சமயத்தவரும் ஏற்கும் வகை எடுத்தியம்பவல்ல அறிவுத் தெளிவினராய் வாழ்ந்தனர். அவர் வழி வந்த விண்ணந்தாயனும், தன் குலவொழுக்கத்திற்கு மாறுதலின்றி, மனைவிமார் ஏவல் செய்ய வேதநூல் முறைப்படி வேள்வி பல செய்தான்; வேள்வி முடிவில் வந்திருந்தார் அனைவர்க்கும் விருந்தளித்துப் போற்றினன்; அவன் ஆற்றிய வேள்வி ஒன்றிற்கு வந்து, விருந்துண்டு மகிழ்ந்த புலவர் ஆவூர் மூலங்கிழார், "இமயம் போல் என்றும் நிலைபெற்று நெடிது வாழ்க" என, வாழ்த்திச் சென்றார் :

"நீர் நாண, நெய் வழங்கியும்,
எண் நாணப் பலவேட்டும்,
மண் நாணப் புகழ் பரப்பியும்
அருங்கடிப் பெருங்காலை
விருந்துற்றநின் திருந்தேந்து நிலை
என்றும், காண்கதில் அம்ம யாமே."

(புறம்: ௧௬௬)

௯௮. சிறுகுடிகிழான் பண்ணன்

காவிரியின் வடகரைக்கண் சிறுகுடி என்றோர் ஊர் உளது. சோணாட்டில் திருவீழி மிழலைக்கு அண்மையில் உள்ளதும், ஞானசம்பந்தர் பாடலைப் பெற்ற பெருமையுடையதுமாய சிறுகுடியே, இச்சிறுகுடியாம் என்ப; அச் சிறுகுடி, நெல்லி, பாதிரி, மாப்போலும் பயன்தரு மரங்கள் நிறைந்த மலர்ச்சோலையுண்மையால் மாண்புற்றது; இச் சிறுகுடியும், ஆண்டுள அம் மரங்களும் புலவர் பாராட்டும் பெருமையுடையன. இச் சிறுகுடிக்கண், பண்ணன் எனும் பெயர் பூண்டோன் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; வேளாண்மைத் தொழில் மேற்கொண்டு வாழ்ந்தோனாய அப் பண்ணன், பகைவர் தம் பெரும் படையைப் பாழாக்க வல்ல பேராற்றலும் பெற்றிருந்தான். பகைவர் யானைப் படை பலவற்றை அழித்து வெற்றிபெற்ற அவன் வேற் படை, அவ் யானைகளின் குருதிக்கறை படிந்து சிவந்து தோன்றும். இவ்வாறு களம் பல வென்ற வீறுடையனாகவே, வீரக்கழல் புனைந்த காலுடையனாய்க் காட்சி தருவன் பண்ணன். பண்ணன்பால் பாராட்டற்குரிய பிறிதொரு பண்பும் பொருந்தி யிருந்தது. உலகியல் ஒழுங்காக நடைபெறுவது, தம் நலம் கருதாது, பிறர் நலமே பேணும் பெரியோர்கள் வாழ்வதினாலேயே என்றும் கூறுவர் உலகியல் உணர்ந்தோர். இவ்வாறு எதையும் தமக்கெனப் பேணிக்கொள்ளாது, பிறர்க்கே அளித்து உலக வாழ்விற்கு உறுதுணை புரியும் உயர்ந்தோர்களுள் பண்ணனும் ஒருவனாவன். பண்ணனும் தனக்கென வாழாது பிறர்க்குப் பயன்படவே வாழும் விழுமிய வாழ்வுடையனாவன்.

"வென்வேல்
இலைநிறம் பெயர ஓச்சி, மாற்றோர்
மலைமருள் யானை மண்டமர் ஒழித்த
கழற்கால் பண்ணன் காவிரி வடவயின்
நிழற்கயம் தழீஇய நெடுங்கால் மா." (அகம்: ௧௭௭)

"கைவள் ஈகைப் பண்ணன் சிறுகுடிப்
பாதிரி கமழும் ஓதி.' (புறம்: ௭0)

"தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளன்
பண்ணன் சிறுகுடிப் படப்பை நுண்ணிலைப்
புன்காழ் நெல்லிப் பைங்காய்." (அகம்: ருச)

பண்ணனைப் பாடிப் பரிசில் பெற்றோர் பலராவர்; அவன்பால் பரிசில் பெற்ற புலவர்கள், அவனைப் பாடிப் பரவு வதைத் தம் கடமையாகக் கொண்டனர்; சோணாட்டானாய பண்ணன் அளித்த பரிசில் பெற்ற பாண்டி நாட்டுப் புலவ ராய மதுரை அளக்கர் ஞாழலார் மகனார் மள்ளனார், "பண்ணனையும், அப் பண்ணன் மேற்கொள்ளும் உழவுத் தொழிற்கு உறுதுணையாய எருதுகளையும், ஏற்றத்தையும் நாள்தோறும் பாடக் கடவேனாகுக! அங்ஙனம் பாடேனா யின், பெரு நன்றி கொன்ற பழியுடையேனாய என்னையும், என் சுற்றத்தினரையும் பொருள் அளித்துப் புரத்தலைப் புரி யாது, வறுமை வாட்டப் புறத்தே போக விடுக, எங்கள் நாட்டு வேந்தனாய வழுதி" என்று கூறுகின்றனர் என்றால், பண்ணன் பெருமையினை என்னெனப் பகர்வது!

"பண்ணன்,
வினைப்பகடு ஏற்றம் எழீஇக் கிணைதொடா
நாடொறும் பாடே னாயின், ஆனா
மணிகிளர் முன்றில் தென்னவன் மருகன்
பிணிமுர சிரங்கும் பீடுகெழு தானை
அண்ணல் யானை வழுதி
கண்மா றலீஇயர்என் பெருங்கிளைப் புரவே."
(புறம்: ௩அ௮)

பாம்பறியும் பாம்பின்கால் என்ப; வள்ளல் ஒருவன் சிறப்பினை அவன் பால் பரிசில்பெறும் புலவர்கள் பாராட்டு வதில் சிறப்பொன்று மில்லை; வள்ளல் ஒருவனை, அவனைப் போலும் பிறிதொரு பெருவள்ளல் பாராட்டுதல் வேண்டும்: அதுவே உண்மைப் பாராட்டாம்; அத்தகு பெருஞ் சிறப்பு பண்ணற்கு உண்டு; பெருங்கொடை வள்ளலாய குளமுற் றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், பண்ணன் பெருங்கொடை யைப் பாராட்டியுள்ளான்; புலவர் பதின்மர் பாராட்டைப் பெறும் பெரும் பேறுடையனாய கிள்ளிவளவனே பண்ண

னைப் பாராட்டினன் எனில், இவன் பெருமைக்கோர் எல்லை யுண்டோமோ?

பண்ணன்பால் பரிசில் பெறக் கருதிய பாணன் ஒரு வன், அவன் சிறுகுடியை நோக்கிச் செல்கிருன்; பண்ணன் பால் பரிசில் பெற்ற இளைஞரும் முதியருமாய பாணர்கள் வேறுவேறு திசை நோக்கி வரிசைவரிசையாகச் செல் கின்ற காட்சியினையும் காண்கிருன்; பழுமரம் ஒன்றில் பழம் உண்ணவந்து கூடி நிற்கும் பறவைகள் எழுப்பும் பேரொலிபோல், பண்ணன் அறச்சாலையில் உணவு பெறு வார் எழுப்பும் ஓசையும் கேட்கலாயிற்று; அவன் சிறுகுடி, அண்மையில் உளது என்பதை இவை உணர்த்துகின்றன: ஆயினும், பாணன் பசிக்கொடுமை இதை யுணர்ந்த பின்ன ரும், வழியில் எதிர்ப்படுவார் ஒவ்வொருவரையும் 'பண்ணன் சிறுகுடி யாண்டுளது? பண்ணன் சிறுகுடி யாண்டுளது?" என, மீண்டும் மீண்டும் கேட்கத் தூண்டிற்று. பரிசில் பெற்று மீளும் பாணர் சிலரை அண்மி "ஐய! பசிப்பிணி மருத்துவனும் பண்ணன் இல்லம் யாண்டுளது? அண்மைக் கண் உளதா? சேய்மைக்கண் உளதா?" என்று கேட்க லாயினன்; இந்தக் காட்சியைக் கவினுறப் பாடிக் காட்டிய கிள்ளிவளவன், பண்ணன், தன் வாழ்நாள்வரையும் வாழ்ந்து, வாழ்க்கைத்துணைவனுதலும் வேண்டும் என்று விரும்புகின்ருன்; என்னே பண்ணன் பெருமை!

"யான்வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய
பாணர் காண்க இவன் கடும்பினது இடும்பை;
யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந் தன்ன
ஊண் ஒலி அரவம் தானும் கேட்கும்;
பொய்யா எழிலி பெய்விடம் நோக்கி
முட்டை கொண்டு வற்புலம் சேரும்
சிறுநுண் எறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
சோறுடைக் கையர், வீறுவீ றியங்கும்
இருங்கிளைச் சிருஅர்க் காண்டும்; கண்டும்
மற்றும் மற்றும் வினவுதும் தெற்றெனப்,
பசிப்பிணி மருத்துவன் இல்லம்
அணித்தோ? சேய்த்தோ? கூறுமின் எமக்கே."

(புறம்: கஎங

௩௯. சேந்தன்

பண்டைத் தமிழ்நாட்டுப் பேரூர்களில் ஆர்க்காடும் ஒன்று; ஆர்க்காடு, இடையிடையே நெய்தல் மலரும் நெற் கழனிகளைக்கொண்டது; அவ்வூரை அடுத்துள்ள காடு, நெல்லி மரங்களை நிறையக் கொண்டது; அவ்வூரை, உரிமை கொண்டு ஆண்டிருந்தான் அழிசி என்பான்; அவன் கள்ளுண்டு களித்துக் காடு புகுந்து வேட்டையாடவும், வாட் போரில் வந்தெதிர்த்த பகைவர்களை வானுலகு அனுப்பவும் வல்ல வீரர்களைப் பெற்ற படையுடையவன். அவ் வழிசியின் மகனாய்ப் பிறந்தவன் சேந்தன்; "மகன் தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன் தந்தை, என்னோற்றான் கொல் எனும் சொல்" என்ற நல்லுரைக்கேற்ப, நாட்டவர் எல்லாம், இவன் தந்தை அழிசியைக் குறிப்பிடுந்தோறும், இவன் பெயரையும் இணைத்து, இவன் தந்தை அவன் எனப் பாராட்டும் நிலையில், "சேந்தன் தந்தை அழிசி" எனக் கூறும் வண்ணம், பெருஞ் செயலும், அருந்திறலும் உடையனாய் வாழ்ந்தான். கடத்தற்கு அரியன எனக் கருதப்பெறும் பகைவர் தம் பேரரண்களையெல்லாம் பாழ் செய்த பேராற்றல் உடைய சேந்தன் ஒருகால் காவிரியாற்றில், பலரும் நீராடும் பெருந்துறையாகிய மருதத்துறையில், நீராடுவோர்க்குத் துன்பம் செய்து உலாவிய யானையை அடக்கி, ஆண்டுள்ளதொரு மருத மரத்தில் பிணித்தான். அத்துணைப் பேராற்றல் உடைய சேந்தன், தன்பால் பரிசில் வேண்டி வருவார்க்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளியோனாகவும் வாழ்ந்திருந்தான். சேந்தன், யானையை அடக்கியது காவிரிக் கரையில் ஆதலாலும், அவன் தந்தை அழிசியின் பெயர், சோழர் பெயரொடு இணைத்து வழங்கப் பெறுதலாலும், சேந்தன், சோணாட்டினனாவன் எனத் தெரிகிறது.

"காவிரிப்
பலராடு பெருந்துறை மருதொடு பிணித்த
ஏந்து கோட்டு யானைச் சேந்தன் தந்தை
அரியலம் புகவின், அந்தோட்டு வேட்டை

நிரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன்
அழிசி ஆர்க்காடு." (குறுந்: உருஅ)

"வெல்போர்ச் சோழர் அழிசியம் பெருங்காட்டு
நெல்லியம் புளிச்சுவை"

"மேவார்,
ஆரரண் கடந்த, மாரி வண்மகிழ்த்
திதலை எஃகின் சேந்தன் தந்தை
தேங்கமழ் விரிதார், இயல்தேர் அழிசி
வண்டுமூசு நெய்தல் நெல்லிடை மலரும்
அரியலம் கழனி ஆர்க்காடு." (நற்: அஎ; கக0)

குட்டுவர், குடவர், பொறையர் எனச் சேரர், குடி வகையால் பலராவர்; அவருள் குட்டுவர்குடியுள் வந்தவன் திருக்குட்டுவன்: திருக்குட்டுவன் தந்தை, சேரநாட்டு அரசியலில் பேரரசனாய் வாழ்ந்திருந்தான்; உலகெலாம் முழங்கும் முரசினையும், வலிதின் இயன்ற தேரினையும் பெற்றிருந்தான் அவன்; வஞ்சிமாநகரில் இருந்து அரசாண்டிருந்தான்; அவ்வாறு பேரரசாய் வாழ்ந்திருந்த குட்டுவர்குடி, எவ்வாறோ வலிகுன்றிவிட்டது. அது வலி குன்றிய காலத்தே வந்து தோன்றினான் திருக்குட்டுவன். அதனால், அந்நாட்டு அரசியலில் இடம்பெறமாட்டா அவன், தான் பிறந்த குட்டுவர்குடியோடு உறவுடைய சோணாடு சென்று, அக்காலை அந்நாடாண்டிருந்த சோழன் படையில் பணிமேற்கொண்டான். அதனால், மக்கள் அவனைச் சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன் என அழைத்தனர். படைத்தலைவனாய்ப் பணியாற்றுவதற்கேற்ற பேராற்றல் அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது. விற்போர் பயின்று பயின்று விரிந்த மார்பும், வலிபொருந்திய பெரிய கையும், பகைவரைத் தப்பாது தடியவல்ல வாளும் உடையான் திருக்குட்டுவன். படையில் பணியாற்றி ஓய்வுபெற்ற குட்டுவன், தன்னுடைய கத்ததாய வெண்குடை என்ற வயல்வளம் நிறைந்த ஊரில் வாழத் தொடங்கினான். அவ் வெண்குடை இன்று வெங்குடி என வழங்குகிறது.

வெண்குடைவாழ், சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன், வள்ளியோன் என வையகம் புகழ்வது கேட்ட மாடலன் மதுரைக்குமரனார் என்ற புலவர், அவன்பால் பரிசில் பெறுவான் வேண்டி, வெண்குடை வந்து, திருக்குட்டுவன் தந்தை புகழைப் பாடி நின்றார். அவர் புகழ்ந்தன கேட்டு மகிழ்ந்த திருக்குட்டுவன், அவருக்கு, ஆற்றல்மிக்க ஆண் யானை ஒன்றைப் பரிசு அளித்தான்; யானையைக்கொண்டு போதற்கு அஞ்சிய அப் புலவர், அதை அவன்பாலே திருப்பி அனுப்பிவிட்டார்; தான் கொடுத்த பொருளைப் புலவர் தன்பாலே அனுப்பியது கண்ட திருக்குட்டுவன்

"புலவர் பரிசிற் பொருள் சிறிது என எண்ணிவிட்டார் போலும்" என்று எண்ணி, மற்றுமோர் யானையைப் பரிசளித்தான். திருக்குட்டுவன் அளித்த இரு யானைகளாலும் தம் வறுமை ஒழிந்துவிட்டமையால், அவன்பால் மீண்டும் சென்று பொருள்வேண்டி நிற்கும் இழிநிலை ஒழியக்கண்டு மகிழ்ந்த புலவர், அம்மகிழ்ச்சியால், புலவர்காள்! குட்டுவன்பால் சென்று பொருள் வேண்டி நின்ற எனக்கு, அணுகுதற்குரிய யானைகளைப் பரிசாக அளித்தான்; அது கொண்டு, அவன்பால் செல்லின், அணுகுதற்கரிய பொருள்களையே பரிசளிப்பன் என அஞ்சி, அவன்பால் செல்வதொழிந்தேன்; உலகம் அவனை வள்ளியோன் என வாழ்த்தினும், நீவிர் அவன்பால் செல்வதைக் கைவிடுவீராக!" என அவனைப் பழிப்பார்போல் புகழ்ந்து பாராட்டினார்.

"சிலையுலாய் நிமிர்ந்த சாந்துபடு மார்பின்
ஒலிபுனற் கழனி, வெண்குடைக் கிழவோன்,
வலிதுஞ்சு தடக்கை வாய்வாள் குட்டுவன்,
வள்ளிய னாதல் வையகம் புகழினும்.
உள்ளல் ஓம்புமின்; உயர்மொழிப் புலவீர்!
யானும், இருள்நிலாக் கழிந்த பகல்செய் வைகறை
ஒருகண் மாக்கிணை தெளிர்ப்ப ஒற்றிப்
பாடிமிழ் முரசின் இயல்தேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடினே னாக,
அகமலி உவகையொடு அணுகல் வேண்டிக்
கொன்று சினம் தணியாப் புலவுநாறு மருப்பின்,
வெஞ்சின வேழம் நல்கினன்; அஞ்சி
யானது பெயர்த்தனெ னாகத், தான் அது
சிறிதுஎன உணர்ந்தமை நாணிப், பிறிதுமோர்
பெருங்களிறு நல்கியோனே; அதற்கொண்டு
இரும்பேர் ஒக்கல் பெரும்புலம் புறினும்,
துன்னரும் பரிசில் தரும் என
என்றும் செல்லேன் அவன் குன்றுகெழு நாட்டே."
(புறம்: ௩௯௪)

௪௧. தந்து மாறன்

தந்து மாறன், தமிழ்வளர்த்த பாண்டியர் பேரரசின் கீழ்ப் பணியாற்றிய பெருமை யுடையோனாவன். மாறன் என்னும் பெயர், பாண்டியரைக் குறிக்க வழங்கும் பெயர்களுள் ஒன்று; இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன்வழுதி என்ற பெயர்களைக் காண்க. ஒரு பேரரசின் கீழ்ப் பணியாற்றும் பிறரும், அப் பேரரசர் மேற்கொள்ளும் பெயர்களைத் தாமும் மேற்கொள்வர். அவ்வாறு பணிசெய்து, அப் பாண்டியர் பெயரை மேற்கொண்டாருள் தந்துமாறனும் ஒருவன். தந்துமாறன், சான்றோர் போற்றும் சால்புடையனாவன் செவிகைப்படச் சொற்பொறுக்கும் பண்பு அவன்பால் பொருந்தியிருந்தது. "சிற்றுணவும், சிறு சினமும் சில சொல்லும் உடையவராய்க் கேள்விபல கேட்டுப் பெற்ற பேரறிவும் பெற்றுப் பெருங்கொடை வள்ளலாய் வாழ்ந்து வருவார்க்குத் தேனும் தெவிட்டா உணவும் வரையாது வழங்கிப் பணிவும், பணிந்த மொழியும் உடையராய்ப் பாராண்ட பெரியோர் சிலரேயாவர்; அவ்வாறு ஆகா அறியாரே மிகப்பலர்; அவர் செல்வம் நில்லாது நிற்றலை அரிது; அதனால், தந்துமாற! ஓதிய ஒழுக்கத்தில் ஒருநாளும் குன்றற்க! வருவார்க்கு வழங்கி வாழ்க!" எனச் சங்க வருணரென்னும் நாகரையர் என்னும் நல்லாசிரியர் கூறிய அறவுரையினைச் செவிமடுத்த சிறப்புடையனாதல் அறிக.

"பெரிது ஆராச், சிறு சினத்தர்;
சிலசொல்லால், பல கேள்வியர்;
நுண் உணர்வினால், பெருங் கொடையர்;
கலுழ் நனையால், தண் தேறலர்;
கனிகுய்யால், கொழுந்துவையர்;
தாழ்உவந்து, தழூஉ மொழியர்;
பயன் உறுப்பப் பலர்க்கு ஆற்றி
ஏம மாக இவ்வுலகம் ஆண்டோர்
சிலரே; பெரும! கேளினி, நாளும்
பலரே தெய்ய அஃது அறியா தோரே;
அன்னோர் செல்வமும், மன்னி நில்லாது;
இன்னும் மற்றதன் பண்பே, அதனால்
நிச்சமும் ஒழுக்கம் முட்டிலை; பரிசில்
நச்சுவர நிரப்பல் ஓம்புமதி."

(புறம்: ௩௬௦)

சஉ. தழும்பன்

வாணிப வளத்தாற் சிறந்த கடற்கரைப் பட்டின மாகிய மருங்கூர்ப் பட்டினத்தை அடுத்து ஊணூர் என்றோர் ஊர் உண்டு; ஊணூர் நீர்வளமும், நிலவளமும் நிறையக்கொண்டது; வெண்ணெல் அரிபவர், அரியப்புகு முன்னர், அந் நெல் வயலில் கூடுகட்டி வாழும் புள்ளினங் களை ஊறுசெய்யாது ஓட்டக் கருதித் தண்ணுமை முழக் குவர்; அவ்வயலருகே, வானுற ஓங்கி வளர்ந்திருக்கும் தெங்கு முதலாம் மரங்களின் மடல்களில் கூடுகட்டி வாழும் தேனீக்கள், அத் தண்ணுமையொலி கேட்டஞ்சித் தம் கூடுவிட்டு ஓடும்; தேனீக்கள் அற்ற தேன்கூடு பற்றற்கு எளிதாதல் அறிந்த அவ்வூர்வாழ் குயவர், அத் தேன்கூ டழித்துத் தேன் கொள்வர். அவ்வூர்ச் சேரிவாழ் பாணர், சிறுவலை கொண்டு சிறுமீன் பிடித்துண்டு மகிழ்ந்து வாழ்வர். இத்துணை வளம்செறிந்த ஊணூர், சூழ அமைந்த பெரிய மதில் உடைமையால் பெற்ற அரிய காவலை யும் உடைத்து.

"வெண்ணெல் அரிஞர் தண்ணுமை வெரீஇக்
கண்மடற் கொண்ட தீந்தேன் இரியக்
கள்ளரிக்கும் குயம்; சிறுசின்
மீன்சீவும் பாண்சேரி
வாய்மொழித் தழும்பன் ஊணூர்." (புறம்: ருசஅ)

ஊணூர்க்கண், கொடையும், கொற்றமும் குறைவறப் பெற்ற குருசில் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; வாட்போர் வல்லனுய அவ்வீரன், தான் மேற்கொண்ட போர் ஒன்றில், பெண் யானையால் மிதியுண்டு பெரும்புண் பெற்றான்; அப் புண் தந்த தழும்பு, பெரிய வழுதுணங்காய் அளவு பெரி தாதல் கண்ட மக்கள், அவனை வழுதுணைத்தழும்பன் என்று பெயரிட்டுப் பாராட்டினர்; தழும்பன், வாட்போர் வல்லவன்; வாய்மையே வழங்கும் வழக்குடையான்; தன்னைப் பாடிவரும் பாணர் முதலியோர்க்கு வரையாது வழங்கும்

நாளோலக்கச் சிறப்புடையான்; வாட்போர் வன்மையானும், வரையாது வழங்கும் வண்மையானும, வாய்மையுடைமை யானும் அவன் பெற்ற புகழ், தமிழ்நாடு முழுதும் சென்று பரந்தது; அவன் அத்தகு பெரும்புகழ் உடையனாதலை அறிந்த புலவர்கள் பல்லோர் அவனைப் பாராட்டியுள்ள னர்; தூங்கலோரியார் என்ற பழம்பெரும் புலவர் ஒருவரும் அவனைப்பாடிப் பெருமை செய்துள்ளார்; இவ்வாறு புகழ் பரவ வாழ்ந்த தழும்பன் சிறப்புக்கள் அனைத்தையும், பெரும் புலவர்களாய பரணரும், நக்கீரரும் தாம் பாடிய அகப்புறப் பாக்களிடையே வைத்துப் பாராட்டியுள்ளனர்:

"நெய்வார்ந் தன்ன துய்யடங்கு நரம்பின்
இருபாண் ஒக்கல் தலைவன், பெரும்பூண்
ஏளர் தழும்பன் ஊணூர் ஆங்கண்
பிச்சைசூழ் பெருங்களிறு." (நற்: ௩00)

"வாய்வாள்,
தமிழகப் படுத்த இமிழ்இசை முரசின்
வருநர் வரையாப் பெருநாள் இருக்கைத்
தூங்கல் பாடிய ஓங்குபெரு நல்லிசைப்
பிடிமதி வழுதுணைப் பெரும்பெயர்த் தழும்பன்
கடிமதில் வரைப்பின் ஊணூர் உம்பர்
விரிநிதி துஞ்சும் வீறுபெறு திருநகர்
இருங்கழிப் படப்பை மருங்கூர்ப் பட்டினத்து
எல்லுமிழ் ஆவணம்." (அகம்: உஉஎ)

௪௫. தாமான் தோன்றிக்கோன்

தாமான் எனும் இயற்பெயர் பூண்டு, தோன்றி எனும் மலைக்குரியோனாய் வள்ளல் ஒருவன் வாழ்ந்திருந்தான்; தமிழ்நாட்டில், தோன்றி எனும் பெயருடைய மலைகள் இரண்டு உள்ளன; ஒன்று, பாண்டியநாட்டில், திண்டுக்கல்லுக்கு மேற்கே, பதினைந்து கல்லில் உளது; தான்றிக்குடி யென்றொரு மலையிடை ஊரும் ஆண்டே யுளது; மற்றொன்று கருவூர்க்கு அண்மையில் உளது; அது, தான் தோன்றி மலையென வழங்குகிறது; தாமான் தோன்றிக்கோனைப் பாடிய புலவர் ஐயூர் முடவனார், உறையூர்க்கண் அரசு வீற்றிருக்கும் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிப் பரிசில் பெறுவான் வேண்டிச் செல்லுங்கால், இடைவழியில் தோன்றிக்கோவைப் பாடினார் எனப் பாட்டு அறிவிப்பதாலும், அப் புலவர் பிறந்த ஐயூர், திருச்சிராப்பள்ளிக்குத் தெற்கே, குளத்தூரை அடுத்துள்ள சிற்றையூராம் என ஆராய்ச்சியாளர் கருதுவதாலும், தான் தோன்றி என்பது, தாமான் தோன்றி என்பதன் திரிபாதல் கூடும் ஆதலாலும், தாமானுக்குரிய தோன்றிமலை, கருவூர்க்கு அண்மையில் உள்ள தான்தோன்றிமலையே யாம். தோன்றிமலை, 'ஓ,' வென ஒலித்து ஓடிவரும் அருவிகளையும், வானுற ஓங்கிய உயர்வினையும் உடைத்து எனப் புலவர் பாராட்டுவர்.

தோன்றிக் கோ, தன் காலத்தே, சோணாடாண்ட பேரரசனாய குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனோடு ஒத்த பெருமை யுடையனாவன்; 'கிள்ளிவளவனை யல்லால் பிறர்பால் செல்லேன்; அவனையல்லால் பிறர் முகமும் பாரேன்,' எனச் சூளுரைத்து வாழ்ந்த பெரும்புலவர் ஐயூர் முடவனார்; அவரே, இவனைப் பார்த்துப் பாராட்டிப் பரிசில் பெற்றார் என்றால், இவன் பெருமையினை என்னெனப் புகழ்வது! தோன்றிக் கோ, அறவருட் சிறந்த அறவோனாவன்; வீரருட் சிறந்த வீரனாவன்; உழவருட்

சிறந்த உழவனுவன்; தொல்லோர் வழிவந்த தொல்புகழ் உடையான் எனப் புலவர் அவனைப் பாராட்டியுள்ளார் :

"அறவர் அறவன்; மறவர் மறவன்;
மள்ளர் மள்ளன்; தொல்லோர் மருகன்."

ஐயூர் முடவனுர், கிள்ளிவளவனைக் காணச் சென்றுர்; அவரோ முடவர்; நடந்து சேறல் அவரான் இயலாது; ஏறுபூண்ட தேர் ஏறிச் சென்றுர்; சென்ற நாடோ சோணுடு; நீர்வளம் மிக்கது; அதனுல் செல்லும் வழியெல்லாம் சேருன் நிறைந்தது; அச் சேற்று நிலத்தில் நடந்து நடந்து, மேல்நடக்கமாட்டாது தளர்ந்துவிட்டது எருது; உறையூர் அவை யடைதல் எவ்வாறு என அறியமாட்டாது வருந்தியிருந்தார்; வழிவந்தார் சிலர், அண்மையில் வாழும் தோன்றிக் கோவின் பெருமையினைப் பகரக் கேட்டார்; விரைந்து சென்று அவனைக் கண்டார்; புலவர் தம் உள்ளக் குறிப்புணர்ந்த தோன்றிக் கோ, அவர் உள்ளம் உவக்கும்வண்ணம், வானத்து மீன்போல் எண்ணத்தொலையா ஆனிரையும், அவை ஈர்த்துச் செல்லற் கேற்ற ஊர்தியும் உவந்தளித்து அனுப்பினுன் :

"கடுந்தேர் அள்ளற்கு அசாவா நோன்சுவல்
பகடே யத்தையான் வேண்டிவந் ததுவென
ஒன்றியான் பெட்டா அளவை, அன்றே
ஆன்று விட்டனன் அத்தை, விசும்பின்,
மீன்பூத் தன்ன உருவப் பன்னிரை
ஊர்தியொடு நல்கி யோனே, சீர்கொள
இழும் என இழிதரும் அருவி
வான்தோய் உயர்சிமைத் தோன்றிக் கோவே."
(புறம்: ௧௩௩)

சச. திதியன்

திதியன் எனும் பெயருடையார் மூவர் வாழ்ந்திருந்தனராக, வரலாறு உரைக்கும் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. நாடோடி வாழ்க்கையினராய கோசர், நிலைத்த வாழ்க்கையினராய் வாழத்தொடங்கி, நாடுகளை அழித்துப் பண் படுத்தி, உழுது பயறு விளைத்திருந்தனர். அன்னி மிஞிலி எனும் பெயருடையாளொருத்தியின் தந்தை, அந் நிலத்தை அடுத்துள்ள இடங்களில் தன் பசுக்களை மேய விட்டிருந்தார்; அப் பசுக்களுள் சில, கோசர்க்குரிய நிலத்தில் புகுந்துவிட்டன. அச் சிறு குற்றத்திற்காக அன்னி மிஞிலியின் தந்தை கண்களை அழித்துச் சிறுமை செய்தனர் கோசர். கோசர் கொடுஞ்செயல் கண்டு சினங் கொண்ட அன்னிமிஞிலி, "என் தந்தையின் கண்களைப் போக்கிய அக் கோசர் உயிரைப் போக்காது உண்ணலும் உண்ணேன்; உடுத்தலும் செய்யேன்,'' என வஞ்சினம் உரைத்து, அவரை அழிக்கவல்லான் அழுந்தைவாழ் திதியனே என அறிந்து அவன்பாற் சென்று தன் குறை கூறினாள். திதியனும், அவள்பொருட்டு அத் தவறு செய் தாரைக் கொன்று முரண் போக்கினான்; அவர் அழிவு கண்ட அன்னிமிஞிலி அகமகிழ்ந்தாள். இவ்வாறு அன்னி மிஞிலிக்காகக் கோசரைக் கொன்ற அழுந்தைத் திதியன் ஒருவன். இவன் வரலாறு விளங்கத் துணைபுரிந்தவர் பரணர் :

> "பயறு ஆபுக் கென,
> வாய்மொழித் தந்தையைக் கண்களைந்து அருளாது,
> ஊர்முது கோசர் நவைத்த சிறுமையிற்
> கலத்தும் உண்ணாள்; வாலிதும் உடாஅள்;
> சினத்திற் கொண்ட படிவம் மாறாள்;
> மறங்கெழு தானைக் கொற்றக் குறும்பியன்
> செருவில் நன்மான் திதியற்கு உரைத்து, அவர்
> இன்னுயிர் செகுப்பக் கண்டுசினம் மாறிய
> அன்னி மிஞிலி.''

"தந்தை, கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல் தெறுவர
ஒன்றுமொழிக் கோசர்க் கொன்று முரண்போகிய
கடுந்தேர்த் திதியன் அழுந்தைக் கொடுங்குழை,
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்." (அகம்: உகஉ, கக)

அன்னி என்பானொருவன், எவ்வி, எனும் வேளிர் தலைவனுடன் நட்புப்பூண்டு வாழ்ந்திருந்தான். அவ் வன்னிக்குத் திதியன் என்பானுடைய காவல் மரமாய புன்னையை அழித்து வெற்றிபெற ஆசை உண்டாயிற்று; அஃதறிந்த எவ்வி, அன்னிகொண்ட ஆசை அடாதது; அவனுக்கே அழிவு தருவது என்றெல்லாம் கூறித் தடுத்தான். அவன் அறிவுரையை ஏற்றுக்கொள்ளாத அன்னி, திதியன் புன்னையை வெட்டி வீழ்த்தி அழித்தான்; அதனால் சினங்கொண்ட திதியன், அன்னியைக் குறுக்கை எனும் இடத்தே எதிர்த்துக் கடும்போரிட்டுக் கொன்றான். நண்பன் கூறிய அறிவுரையைக் கேளாது அழிவுற்ற அன்னியைப் புலவர் பலரும் பழித்தனர்.

இனி, ஈண்டுக் கூறிய புன்னை, திதியனுக்குரிய தன்று; அது, அன்னியின் காவல் மரமேயாம்; அப் புன்னையை அழிக்க வந்தான் திதியன்; அப்புன்னையால் தான் கொண்ட ஆசையால், திதியனோடு போரிட்டு உயிர் துறந்தான் அன்னி என்றும் சிலர் கூறுவர். சோணாட்டினனாய பகைவன் ஒருவன், தன் நாட்டின்மீது படையெடுத்துப் போந்து, தன் காவல் மரத்தை அழிக்கும்பொழுது, "அவ்வாறு அழிப்பானை எதிர்த்து அழித்தல்வேண்டும்; அதுவே ஆண்மைக்கு அழகு," என்று கூறி ஊக்காது, "அழிப்பான் அழிக்கட்டும்; அவனோடு போரிடப் போகற்க," என்று கூறி அடக்குதல் அறமாகாது; அது நன்மொழியும் ஆகாது. அவ்வாறு கூறித் தடுப்பார் உளராயினும், அவர் உரை கேட்டு அடங்கிவிடாது, போரிட்டு உயிர் துறப்பானை உலகம் போற்றுமே யல்லால், "கேளாது போய்க் கெட்டான்," எனப் பழிக்காது. மாறாக, பிறன் ஒருவனுக்குரிய காவல்மரத்தை வலியச் சென்று அழிப்பானுக்கு, "அவ்வாறு அழிக்க ஆசை

கோடல் அறமாகாது; ஆக்கமும் ஆகாது;'' எனக்கூறித் தடுத்தலும், அவ்வாறு அடக்கவும் அடங்காது, சென்று அழித்து, அதனால் உயிர் துறந்தானைப் பழித்தலும் உலகின் இயற்கையாகும். ஆகவே, ஈண்டுக் கூறிய புன்னை, அன்னிக் குரியதன்று; திதியனுக்கே உரியது; அதை அழிக்க ஆசை கொண்டான் அன்னி; அவ்வாசை அறமன்று எனத் தடுத்தான் எவ்வி; அதைக் கேளாது போய் அழித்து அழிந்தான் அன்னி; ஆகவே அவன் செயலைப் பழித்தனர் புலவர்கள் எனக் கோடலே பொருந்தும் நெறியாம். இவ்வாறு புன்னையை அழித்த அன்னியைக் கொன்றோன் ஒரு திதியனே. இவன் வரலாறு உணரத் துணைபுரிந்தவர்கள், நக்கீரர், வெள்ளிவீதியார், கயமனார் முதலிய மூவராவர்.

"எவ்வி, நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்,
பொன்னிணர் நறுமலர்ப் புன்னை வெளிகித்
திதியனொடு பொருத அன்னி போல
விளிகுவை."

"அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிப்
புன்னை குறைத்த ஞான்றை, வயிரியர்
இன்னிசை ஆர்ப்பினும் பெரிதே."

"அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலைத் திதியன்
தொன்னிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணிய
நன்னர் மெல்லிணர்ப் புன்னை."

(அகம்: கஉசு; சரு; (கசரு)

வேளிரொடு பகைகொண்டு, வாட்போர் புரிந்தவனும், பாணர் முதலாம் பரிசிலர், பொருள் பல பெற்று மகிழும் வண்ணம் நாளவை இருந்த நனிமிக நல்கும் கொடைக்குணம் உடையானுமாய திதியன் ஒருவன். இவன் வரலாறு உரைத்தார் மாமூலனார்:

"பாணர் ஆர்ப்பப் பலகலம் உதவி
நாளவை இருந்த நனைமகிழ் திதியன்

வேளிரொடு பொரீஇய கழித்த
வாய்வாள் அன்ன வறுஞ்சுரம்.'' (அகம்: ௩௩௧)

இம்மூவரே யல்லாமல், பகைவர்தம் பேராண்மையைத் தன் வில்லாண்மையாலும், அவர் தம் யானைப் படையைத் தன் வேற்படையாலும் அழிக்க வல்லவனும், பொன்னாலாய பெரிய தேர் பல உடையவனும், பொதியிலை ஆண்டிருந்தோனுமாய திதியன் ஒருவனும், பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை, அவன் பகைவரோடு சேர்ந்துகொண்டு, தலையாலங் கானத்தே எதிர்த்துப் போரிட்டு அழிந்த திதியன் ஒருவனும் உள்ளனன். இவருள், பொதியிற் றிதியன் வரலாற்றினைப் பரணரும், ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியனும், நெடுஞ்செழியன் பகைவனாய திதியன் வரலாற்றினை நக்கீரரும் உரைத்துள்ளனர்.

''பொருநர், செல்சமம் கடந்த வில்கெழு தடக்கைப்
பொதியிற் செல்வன், பொலந்தேர்த் திதியன்''
''களிறுகண் கூடிய வாள்மயங்கு ஞாட்பின்
ஒளிறு வேல்தானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்''
....
புகலரும் பொதியில்''
''கொய்சுவற் புரவிக் கொடித்தேர்ச் செழியன்,
ஆலங் கானத்து அகன்றலை சிவப்பச்
சேரல், செம்பியன், சினங்கெழு திதியன்,
போர்வல் யானைப் பொலம்பூண் எழினி,
நாரரி நறவின் எருமை யூரன்
தேங்கமழ் அகலத்துப் புலர்ந்த சாந்தின்
இருங்கோ வேண்மான், இயல்தேர்ப் பொருநன் என்று
எழுவர் நல்வலம் அடங்க.'' (அகம்: ௨௫, ௩௨௨; ௩௬)

அன்னிமிஞிலியின் துயர் போக்கக் கோசரைக் கொன்ற அழுந்தைத் திதியன் வரலாறு உரைக்கும் பாணரே, பொதியில் திதியன் வரலாற்றினையும் கூறுதலானும், கோசரைக் கொன்ற அழுந்தைத் திதியனைச் ''செருவியல் நன்மான் திதியன்'' (அகம்: ௨௬௨), ''கடுந்தேர்த்

திதியன்'' (அகம்: கஙக'') எனச் சிறப்பித்துக் கூறும் பரணரே, பொதியில் திதியனுக்கும் அதே சிறப்புக்களை ஏற்றி, ''ஒளிறுவேல் தானைக் கடுந்தேர்த் திதியன்'' (அகம்: உஉஉ) எனக் கூறுதலாலும், கோசரைக் கொன்று அழுந்தையில் வாழ்வோனும், பொதியிலில் வாழ்வோனும் ஒருவனே எனல் பொருந்தும்.

அன்னியோடு போரிட்டுப் புன்னையை இழந்த திதியனைப் பாடிய நக்கீரரே, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனோடு பகைகொண்டு போரிட்டாருள் திதியனும் ஒருவன் எனக் கூறுதலால், அன்னியொடு பகை கொண்டோனும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனோடு பகை கொண்டோனும் ஒருவனே எனலும் பொருந்தும்.

திதியன் பகைவன் அன்னி; அன்னியின் நண்பன் எவ்வி; எவ்வி வேளிர் வழிவந்தவன்; ஆகவே, அன்னியும், வேளிர் குலத்தானாதல் வேண்டும்; அதனால், அன்னியின் பகைவனாய திதியன், அவ்வேளிர்க்குப் பகைவனாதல் வேண்டும்; வேளிர் பகைவர் கோசர்; ஆகவே, வேளிர் பகைவனாய திதியன் கோசர் வழிவந்தவனாவன்.

பொதியில் பாண்டியர்க்கு உரித்து; அப்பொதியிலில் வாழ்ந்தான் எனக் கூறப்படுகிறான் ஒரு திதியன்; பாண்டியர் படையில் கோசரும் பணியாற்றினர் என அறிகிறோம். ''திருந்திலை நெடுவேல் தென்னவன் பொதியில்' (புறம்: அகம்: கநஅ) என்பதால் தென்னவராய பாண்டியர்க்கு உரித்து என அறியப்பட்ட பொதியில், வேளிர் வழி வந்த ஆய் அண்டிரனுக்கு உரித்து என்கிறார் உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்: ''கழல்தொடி ஆஅய் மழை தவழ் பொதியில்'' (புறம்: கஉஅ). இதனால், தென்னவர்க்குரிய பொதியிலைக் கைப்பற்றி ஆண்டிருந்தான் ஆஅய் எனத் தெரிகிறது. பாண்டியர் பொருட்டு வேள் ஆயை வென்று, பொதியிலைப் பாண்டியர் உடைமையாக்கினான் திதியன்; அதனால், பொதியில் திதியன் எனவும் சிறப்பிக்கப் பெற்றான்; ஆகவே, பொதியில் திதியன், பாண்டியர்

துணைவனாய கோசர் குலத்தானவன். அன்னியாகிய வேளோடு ஒரு முறையும், ஆய் அண்டிரனாய வேளோடு ஒருமுறையும் போரிட்டமையான், திதியன், வேளிரோடு போரிட்டு வென்ற வாளுடையான் என வாழ்த்தப் பெற்றுளான்.

நன்னனுக்குரிய பாழி நகரில், வேண்மான் ஆஅய் எயினனொடு போரிட்டுக்கொன்ற மிஞிலி, கோசர் குலத்தவன்; அவன் பெயரை உடைமையால், அன்னி மிஞிலி, கோசர் குலத்தவளாவள். அவள் தந்தையின் கண்களைந்து வரும் கோசர்; ஆகவே, அது ஓரினத்திற்குள்ளேயே நேர்ந்த முரண்பாடாம்; அம் முரண்பாட்டைப் போக்க முன் வந்து, அப்பிழை புரிந்தாரைக் கொன்று முரண் போக்கல், அவ்வினத்தானல்லாத பிறன் ஒருவனால் இயலாது; அவ்வினத்தாருள் தலைவனாயினான் ஒருவனாலேயே ஆகும். ஆகவே, பிழை புரிந்த கோசர் உயிரைப் போக்கி, அன்னி மிஞிலியின் துயர் துடைத்த திதியன் கோசனே ஆவன்.

கோசர், பாண்டியர் படையில் பணியாற்றுபவர்; அவரோடு நண்பராய் வாழ்பவர்; ஆகவே, தலையாலங்கானத்தே, பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனொடு போரிட்டு உயிர் துறந்த திதியன், கோசன் அல்லன்; கோசர் பகைவராய வேளிர் வழிவந்தவனாவன். ஆகத் திதியன் எனும் பெயருடையார் இருவராவர். அன்னியோடு போரிட்டோனும், அன்னி மிஞிலியின் துயர் துடைத்தோனும், பொதியிலில் வாழ்ந்தோனும், வேளிரோடு போரிட்டோனுமாய கோசனாய திதியன் ஒருவன்; பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனோடு பகைத்துப் போரிட்டு உயிர்துறந்த வேளாகிய திதியன் மற்றொருவன். இவ்வாறு முடிவுகட்டிக் கூறுவர் சில ஆராய்ச்சியாளர்.

எவ்வி, எவ்வி வேள், என்பது உண்மையே; அவன் வேள் என்பதினாலேயே, அவன் நண்பனாய அன்னியும் வேளாதல் வேண்டும் எனல் பொருந்தாது. கடல்சூழ்

இலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும், கங்கைக்கரைவாழ் நூற்றுவர் கன்னரும், சேரன் செங்குட்டுவன் நண்பர்களாவர்; அவர்களை யெல்லாம், அவன் நண்பர் என்ற காரணத்தால் சேரர்குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறுவார் எவரும் இலர். வேறுவேறு இனத்தவராய மலையமான்களும், சோழரும், நட்புடையாராக விளங்கியதைப் புலவர்கள் கூறக் கேட்டிருக்கிறோம்; வேறு வேறு குலத்தவராய, சேரமான் மாரி வெண்கோவும், பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதியும், சோழன் இராசசூயம் வேட்டபெருநற்கிள்ளியும் ஒன்றுகலந்து ஓரிடத்தே வாழக்கண்டு வாழ்த்தியுள்ளார் ஒளவையார். அவரெல்லாம் ஓரினத்தவர் என ஒருவரும் கூறார். ஆகவே, நட்புடைமை ஒன்றையே கொண்டு ஓரினம் எனக் கோடல் பொருந்தாது. மேலும், வேள் அல்லன் எனவே கோசருவன்; கோசன் அல்லன் எனவே வேளாவன் எனக் கொள்வதாயின், தமிழகத்தில், கோசரும், வேளிருமாய இரண்டு இனமே உண்டு; வேறு இனத்தவர் இல்லை எனக் கோடல்வேண்டும்; அவ்வாறு கோடல் பொருந்தாது. தமிழகத்தில, அவ்விரு இனமே யல்லால், வேறுபல இனங்களும் இடம் பெற்றிருந்தன; அதியமான்களையும், மலையமான்களையும், திரையர்களையும் தொண்டையர்களையும், ஓவியர்களையும், இவர்போலும் பல்லினத்தவர்களையும் பழைய தமிழகத்தில் காண்கிறோம். ஆகவே, எவ்வி, வேள்; ஆகவே, அவன் நண்பன் அன்னியும் வேளாவன்; அவ்வன்னியின் பகைவன் திதியன்; ஆகவே அவன் வேளாகான்; வேளிர் பகைவனாய கோசனாவன் எனக் கோடல் பொருந்ாது.

பாண்டியர்க்குரியது பொதியில்; ஆய் அண்டிரனுக்குரியது பொதியில்: திதியனுக்குரியது பொதியில் எனக் கூறுவதேபோல், சோழர்க்குரியது ஆர்க்காடு (நற்: ௨௨௭); அழிசிக்கு உரியது ஆர்க்காடு (நற்: ௧௯௦) என்றும், பாண்டியர்க்கு உரியது கூடல் (அகம்: ௧௧௯); அகுதைக்கு உரியது கூடல் (புறம்: ௩௪௭) என்றும், அருவந்தைக்குரியது அம்பர் (புறம்: ௩௮௫); கிள்ளிக்குரியது அம்பர்

(நற்: கசக) என்றும், ஓர் ஊரையே இருவர்க்கு உரியதாகக் கூறுவதுண்டு. அவ்வாறு கூறுவதினலேயே, அவ்வூர்களை, ஒருவரை அழித்து ஒருவர் கைக்கொண்டனர் எனக் கொள்வதில்லை. மேலும், ஆய் அண்டிரன், பாண்டியனெடு பகை கொண்டிருந்தான் எனக் கொள்ளத்தக்க அகச் சான்று எதுவும் இல்லை; ஆனல், திதியன் ஒருவன் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனெடு போரிட்டான் எனக் கூறுகிறது (அகம்: நகூ). இவற்றையெல்லாம் புறக் கணித்துவிட்டு, திதியன் கோசன் என்பதை நாட்டவல்ல நல்ல சான்று எதுவும் இல்லையாகவும், அவனைக் கோசனுகக் கொண்டு, பாண்டியர் அவையில் கோசர் வாழ்ந்தமையால், அக் கோசர் இனத்தாளுய திதியன் பாண்டியன் நண்ப னுவன்; அவன், பாண்டியர்க்குரிய பொதியிலைக் கைப்பற்றி ஆண்டிருந்த ஆய் அண்டிரனை வென்று,பொதியிலை மீண்டும் பாண்டியர்க்கே உரிமையாக்கினுன் ஆகவே பொதியில் திதியன் எனவும் சிறப்பிக்கப்பெற்றுன் என்று நிகழாததை நிகழ்ந்தது என நாட்டி, பகைகொண்டு போரிட்ட திதி யனை நண்பனுகவும், பகையுடையான் எனக் கூறுவாரற்ற ஆயைப் பகைவனுகவும் மாற்றிக் கூறல் பொருந்தாதாம்.

ஞிமிலி கோசன்; அன்னி மிஞிலி, அவன் பெயரைக் கொண்டுள்ளாள்; ஆகவே, அவள் கோசர் குலத்தவள் என்று முடிவுகொள்பவர், கொள்வார் கூற்றுப்படியே, அன்னி எள்பான் வேளிர்வழி வந்தவன்; அவன் பெயரைத் தன் பெயரின் முதற்கண் மேற்கொண்டுள்ளாள் அன்னி மிஞிலி; ஆகவே, அவள் வேளிர் வழிவந்தவளாவள் எனக் கூறுவார்க்கு யாது கூறுவாரோ அறியோம். ஒரே பெயர், பல்வேறு இனமக்கட்குப் பெயராக வழங்குதல் உண்டு; பழையன் எனும் பெயர், பாண்டியர் படைத்தலைவன் ஒருவனுக்கும், சோழர் படைத்தலைவன் ஒருவனுக்கும் பெயராய் அமைந்திருத்தல் காண்க. வேளிரொடு பொருத வாளுடைமையான் வேளிர் அல்லாதான் ஒருவனும் திதியன் எனும் பெயர்கொண்டிருந்தான்; வேளிரொடு கூடிப் பாண்டியனெடு போரிட்ட வேள் ஒருவனும் திதியன்

எனும் பெயர் கொண்டிருந்தான் என, அவ்வாராய்ச்சி யாளரே கூறுவதையும் நோக்குக. ஆக, பகைத்து நிற்கும் இருவேறு குலத்தாரும், தம் பெயர்களாக, ஒரு பெயரையே கொள்வது இயல்பே என்பது பெறப்படவும், ஒரு பெயர் ஒருகுலத்தார்க்கே உரித்து என்பதுபட மிஞிலி, கோசன்; அன்னிமிஞிலி, அவன் பெயரைக் கொண்டுள்ளாள்; ஆகவே அவளும் கோசர் குலத்தவள் எனல் பொருந்தாது. ஆகவே, அன்னிமிஞிலி, கோசர் குலத்தவள் எனக் கொண்டு, அதுவே காரணத்தால், கோசரைக் கொன்று முரண்போக்கிய திதியனைக் கோசன் எனக் கோடலும் பொருந்தாது.

மேலும், "கோசர்க் கொன்று முரண்போக்கிய கடுந் தேர்த் திதியன்" என்ற தொடரை ஒருமுறை நோக்கினும், கோசர் வேறு; அவரைக் கொன்று முரண்போக்கிய திதியன் வேறு என்பதுதானே பெறப்படுதலையும் உணர்க. வேளிரொடு போரிட்ட வாள்உடையான் ஒரு திதியன் என்பதைக் கொண்டே, அத் திதியன் வேளாகான் என வரையறுத்துக் கூறுவோர், கோசரைக் கொன்று முரண் போக்கினான் ஒரு திதியன் என்பதைக் கொண்டு, அவன் கோசனாகான் எனக் கொள்வதன்றோ நியதி. அதை விடுத்து, கோசரைக் கொன்றோன், கோசனன்றி வேறு கான் எனல் எவ்வாறு பொருந்துமோ?

ஆகவே, அன்னியொடு போரிட்டோனும், அன்னி மிஞிலியின் துயர் துடைத்தோனும், பொதியில் உடையோ னும், வேளிரொடு பொருதோனும் கோசனாகான் என உணர்க. அவன் வேள் அல்லன் என்பதை அவரே கூறி விட்டனர்.

தலையாலங் கானத்தே, பாண்டியனோடு போரிட்ட திதியன், வேளிர் வழிவந்தவனல்லன்; அவன் வேளாயின், அவனோடு சேர்ந்து பாண்டியனை எதிர்த்த இருங்கோ வேண்மான் என்பானை மட்டும், அப் பாட்டைப் பாடிய புலவர், வேள் என வேறுபிரித்து வழங்கியிருக்க மாட்டார்;

அவர் அவ்வாறு கூறியுள்ளமையால், ஆண்டு எதிர்த்த ஏனையோரெல்லாம் வேளிர் அல்லர் என்பதே அ[illegible] [illegible] தாதல் அறிக. ஆகவே, அத் திதியன் வேள் ஆகான், நிற்க. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் பகைவனாய திதியனைப் பாடிய நக்கீரரே, அன்னியொடு புன்னை காரணமாகப் போரிட்ட திதியனையும் பாடியுள்ளமையால், அவ்விரு திதியர்களும் ஒருவனே ஆவர்; ஆகவே, அத்திதியனும் வேள் அல்லன்; அவன் கோசன் அல்லன் என்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

திதியன் எனும் பெயருடையார், இருவரோ, மூவரோ அல்லர்; அப்பெயருடையான் ஒருவனே; அவனைப் பாடிய புலவர்கள் அனைவரும், அவன் செயல் அனைத்தையும் எடுத்துக்கூறுது. அவற்றுள், தாம் தாம் விரும்பும் சிலவற்றை மட்டுமே எடுத்துக்கூறிப் பாராட்டியுள்ளனர்; ஒருவர் பாராட்டிய பண்பை ஒருவர் பாராட்டாராயினர். ஒருவர் ஒன்றைப் பாராட்டினர்; ஒருவர் பிறிதொன்றைப் பாராட்டினர். ஆகவே, அன்னியொடு போரிட்டோனும், அன்னிமிஞிலியின் துயர் களைந்தோனும், பாண்டியனைப் பகைத்தோனும், வேளிரொடு வாட்போர் புரிந்தோனும், அழுந்தைக்குரியோனும், பொதியிலில் வாழ்ந்தோனும் ஒருவனே; அவன், கோசனும் அல்லன்; வேளும் ஆகான்; அழிசி, அறுகை, குமணன், கொடுமுடி, தழும்பன், திரையன், நாஞ்சில்வள்ளுவன், நாலைகிழவன் என்பாரைப்போல், அவ்விரு இனங்களினும் வேறுபட்ட இனத்தவனாவன் எனக் கொள்க.

இவ்வாறு கொள்ளும் முடிபினை ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையாக நிற்பது, திதியன் ஊர் அழுந்தையாம் என ஓர் இடத்தும், குறுக்கைப் பறந்தலையாம் என மற்றோர் இடத்தும், பொதியிலாம் எனப் பிறிதோரிடத்தும் கூறப்படுதலேயாம். சங்க இலக்கியங்களால் அறியப்படும் பண்டைத் தமிழகத்துப் பேரூர்கள் இன்னின்ன; அவை உள்ள இடங்கள், இன்னின்ன என வரையறுத்துக்கூறுதற்கேற்ற சான்றுகள் கிடைக்கப் பெறவில்லை; ஆகவே, அந்

கால அரசர்க்கு உரியனவாகக் கூறப்பெறும் ஊர்கள், அவ்வரசர் தம் வரலாறுகளை வரையறுக்கும் சிறந்த சான்றுகளாகாமை யுணர்க.

இதனால் அன்னியை அழிக்கவும், கோசரைக் கொல்லவும், பாண்டியனைப் பகைக்கவும், வேளிரை வீழ்த்தவும் வல்ல பேராண்மை யுடையவனாய்ப் புலவர் போற்ற வாழ்ந்திருந்தான் திதியன் என்பது புலனாதல் அறிக.